

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน โรงเรียนนานาชาติโนวา
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ณิอร สุทธิสวาท

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว
พฤษภาคม 2552

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน โรงเรียนนานาชาติโนวา
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

สารนิพนธ์
ของ
ณิอร สุทธิสวาท

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2552

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน โรงเรียนนานาชาตินี้วา
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

บทคัดย่อ
ของ
ณิธร สุทธิสวาท

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการแนะแนว

พฤษภาคม 2552

ณิธ สุธิตสวาท. (2552). ผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน
โรงเรียนนานาชาตินี้วา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร. สารนิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยา
การแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา
สารนิพนธ์: รองศาสตราจารย์ ดร.นันทา สุรักษา.

การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้าม
วัฒนธรรมของนักเรียนโรงเรียนนานาชาตินี้วา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียน
ที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติระดับเกรด 10 ปีการศึกษา 2552 ซึ่งได้มาจากการเลือกอย่าง
เฉพาะเจาะจง เนื่องจากเป็นห้องเรียนที่ประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีสัญชาติที่หลากหลายมากที่สุด
จำนวน 32 คน ได้แก่ นักเรียนไทย จำนวน 17 คนและนักเรียนต่างชาติ จำนวน 15 คน และได้เข้าร่วม
กิจกรรมกลุ่มเพื่อการพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมในเรื่องกิจกรรมายาทในสังคม การรับประทานอาหาร
อาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บ
รวบรวมข้อมูล คือ แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลคือ t - test
dependent

ผลการศึกษาพบว่า ภายหลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนมีการปรับตัวข้าม
วัฒนธรรมมากขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

THE EFFECT OF GROUP ACTIVITIES ON CROSS-CULTURAL ADAPTATION OF NIVA
INTERNATIONAL SCHOOL' S STUDENTS, BANGKAPI, BANGKOK

AN ABSTRACT
BY
NI-ORN SUDTHISWAT

Presented in Partial Fulfillment of the Requirements
for the Master of Education degree in Guidance and Counseling Psychology
at Srinakharinwirot University
May 2009

Ni-Orn Sudthiswat. (2009). The effect of group activities on Cross-cultural adaptation of NIVA International School's students, Bangkok, Bangkok. Master's Project, M.Ed. (Guidance and Counseling Psychology). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Project Advisor: Assoc. Prof. Dr. Nanta Sooraksa.

The purpose of this research was to study the effect of group activities on Cross-cultural adaptation of NIVA International School's students, Bangkok, Bangkok. The subjects of 32 international school students were from Thailand 17, Korean 1, Canada 1, China 1, Japan 1, Taiwan 2, Nepal 1, Philippines 2, Vietnam 2 and India 4. The subjects participated in group activities program for 8 sessions. One group pretest-posttest design was a research design. The research instruments were cross-cultural adaptation question and group activities program. The data were analyzed by t-test dependent.

Cross-cultural adaptation of NIVA International School's students whose participated in group activities significantly increased at .001 level.

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างดียิ่งจาก
รองศาสตราจารย์ ดร. นันทา สุริรักษา อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ได้สละเวลาในการช่วยแนะนำ
ให้ข้อคิดเห็น ตลอดจนแก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องต่างๆ ด้วยความเอาใจใส่ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความ
กรุณาที่อาจารย์มอบให้เป็นอย่างยิ่ง จึงขอกราบขอบพระคุณไว้ ณ โอกาสนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ทศพร มณีศรีขำ และอาจารย์ ดร. สกล
วรเจริญศรี ที่กรุณาเป็นคณะกรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติมในการสอบสารนิพนธ์ และให้ข้อเสนอแนะที่
เป็นประโยชน์ ทำให้สารนิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอกราบขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิรองศาสตราจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์ ดร. สกล
วรเจริญศรี และอาจารย์นันททิพย์ เปี่ยมหานาคะ ที่กรุณารับเป็นผู้ทรงคุณวุฒิตรวจแบบสอบถามและให้
คำแนะนำในการสร้างโปรแกรมจนทำให้การวิจัยในครั้งนี้ดำเนินไปด้วยความเรียบร้อย

ขอกราบขอบพระคุณผู้อำนวยการโรงเรียนนานาชาตินิวา ที่ให้ความอนุเคราะห์เพื่อการวิจัย
ขอขอบคุณเพื่อนครูและนักเรียนโรงเรียนนานาชาตินิวา ที่ให้ความร่วมมือในการเข้าร่วมโปรแกรมในการ
วิจัยเป็นอย่างดี

ขอกราบระลึกถึงพระคุณบิดา พระคุณมารดาที่เป็นที่รักยิ่งซึ่งเป็นผู้ให้สติปัญญาสิ่งที่ดีงาม
รวมทั้งน้องสาวน้องชายและเพื่อนๆ ที่คอยให้กำลังใจแก่ผู้วิจัย ให้ความช่วยเหลือตลอดมา

ท้ายที่สุดคุณประโยชน์และความดีที่ได้รับจากสารนิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอมอบแด่บิดา มารดา
ครูอาจารย์ และผู้มีอุปการคุณทุกท่านที่คอยให้กำลังใจ ให้ความช่วยเหลืออบรมสั่งสอนผู้วิจัยจนประสบความสำเร็จในการศึกษาเล่าเรียน

ณิอร สุทธิสวาท

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย	3
สมมุติฐานการวิจัย	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ขอบเขตของการวิจัย	4
นิยามศัพท์เฉพาะ	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนนานาชาตินี้วา	6
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	33
งานวิจัยต่างประเทศ	33
งานวิจัยในประเทศ	34
3 วิธีดำเนินการวิจัย	36
แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย	36
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	36
การเก็บรวบรวมข้อมูล	39
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	40
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	42
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	45

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
บรรณานุกรม.....	51
ภาคผนวก.....	56
ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์	132

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 ตัวอย่างแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม.....	38
2 แสดงแบบแผนการทดลอง	40
3 แสดงจำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาติเนีวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำแนกตามเพศและสัญชาติ	43
4 ผลการเปรียบเทียบภาพรวมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมทาง ต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทาย และการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนและหลังการเข้าร่วม กิจกรรมกลุ่ม	44

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

โรงเรียนนานาชาติเป็นทางเลือกหนึ่งซึ่งผู้ปกครองจำนวนมากให้ความสนใจและประสงค์จะให้ เป็นสถานศึกษาของบุตรหลาน ด้วยเหตุผลต่างๆ กันไป เช่น เพื่อให้บุตรหลานได้เรียนรู้วิธีคิด วิธีทำงานที่เป็นระบบและสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่วเช่นเดียวกับเจ้าของภาษา จะได้ใช้ภาษาในการดำเนินชีวิตประจำวันและเพื่อความเจริญก้าวหน้าในการประกอบวิชาชีพ ต้องการให้บุตรหลานได้เรียนรู้ด้วยสื่อเทคโนโลยีที่ทันสมัย ได้รู้จักคนต่างเชื้อชาติ ศาสนา ค่านิยม อันจะทำให้เป็นผู้ที่มีโลกทัศน์กว้างขวาง (สุทธิดา ปกป้อง, 2545: 1) นักเรียนที่ศึกษาในโรงเรียนนานาชาติจึงหลีกเลี่ยงไม่ได้ที่จะต้องมีการปรับตัวอย่างมาก นอกจากจะต้องปรับตัวเรื่องการใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอนทุกวิชาแล้ว นักเรียนยังต้องเรียนรู้และปรับตัวให้เข้ากับหลักสูตร ระบบการเรียนการสอนของโรงเรียนนานาชาติ รวมถึงการปรับตัวให้เข้ากับเพื่อนนักเรียน ครูอาจารย์และบุคลากรอื่นๆ ในโรงเรียนที่มาจากพื้นเพวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ไม่เพียงแต่นักเรียนไทยเท่านั้น นักเรียนต่างชาติก็เช่นกันก็ต้องปรับตัวให้เข้ากับความแตกต่างดังกล่าว

ความสามารถในการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมจึงเป็นปัจจัยสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยให้นักเรียนสามารถพัฒนาศักยภาพทางการเรียนของตนได้อย่างเต็มที่ สามารถปฏิบัติตัวต่อผู้อื่นเมื่ออยู่โรงเรียนได้เหมาะสมและดำเนินชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ส่วนนักเรียนที่ปรับตัวไม่ได้ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ท้อแท้ หดหู่ เบื่อหน่าย วิดกกังวลหรือเครียด ทำให้การใช้ชีวิตในโรงเรียนนานาชาติเป็นไปด้วยความลำบาก (ลักขณา สริวัฒน์, 2545: 63) ซึ่งเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาตนเองและอาจทวีความรุนแรง เป็นผลร้ายต่อตนเองและสังคมส่วนรวมได้ หากไม่ได้รับการแก้ไขในทันที ดังที่ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์ (2530: 71; อ้างอิงจาก Coleman; & Hammen 1974: 93-94) กล่าวไว้ว่า ถ้าโรงเรียนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนและสภาพแวดล้อมที่เอื้อต่อการปรับตัวของนักเรียน จะช่วยให้นักเรียนปรับตัวได้ดี เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณภาพต่อไป เพราะชีวิตในโรงเรียนเป็นระยะหนึ่งของการส่งเสริมสุขภาพจิตและการดำเนินชีวิตในด้านต่างๆ ให้เจริญ ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ แนวความคิดหรือวัฒนธรรมของนักเรียนที่แตกต่างกัน อาจเป็นปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ การปรับตัวของนักเรียน นักเรียนที่มีปัญหาการปรับตัวมักเกิดปัญหาพฤติกรรมอื่นตามมา เช่น เกเร ก้าวร้าว ดื้อรั้น เครียด หงุดหงิด คบเพื่อนไม่ดี หนีเรียน หนีเที่ยว ปัญหาทางเพศ และการใช้สารเสพติด การหาสาเหตุของปัญหา ควรรีบทำเพื่อป้องกันปัญหาพฤติกรรมอื่นๆ ที่จะตามมาได้

โรงเรียนนานาชาตินี้ว่าเป็นอีกโรงเรียนหนึ่งที่ทำกรเรียนการสอนโดยใช้ภาษาอังกฤษ มี

ระบบการเรียนการสอนแบบอเมริกัน แบ่งเป็น 4 ระดับดังนี้ คือ ระดับอนุบาล(Kindergarten 1-3)ระดับประถมศึกษา(Elementary School Grade 1-4) ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น (Middle School Grade 5-8) และระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (Secondary School Grade 9-12) ซึ่งในแต่ละปีการศึกษาจะมีทั้งนักเรียนที่ย้ายมาจากโรงเรียนไทยและโรงเรียนนานาชาติอื่นๆ เข้ามาเรียนในระดับชั้นเกรด 10 รวมทั้งนักเรียนที่เลื่อนระดับมาจากชั้นเกรด 9 ดังนั้นการปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงต่างๆ เป็นสิ่งสำคัญสำหรับนักเรียน

จากการที่ผู้วิจัยได้ทำงานอยู่ในโรงเรียนนานาชาตินี้มา ตำแหน่งครูภาษาไทยเป็นระยะเวลา 4 ปีได้สังเกตพบว่า นักเรียนต่างชาติมีอาการแสดงออกของพฤติกรรมที่แตกต่างกันเช่น นักเรียนเกาหลีจะนั่งยกขาขึ้นเข่าบนเก้าอี้ขณะรับประทานอาหาร นักเรียนอังกฤษจะใช้มือหยิบอาหาร ในขณะที่นักเรียนคนอื่นใช้ส้อมจิ้มอาหาร นักเรียนต่างชาติทั้งหญิงชายตกทหายด้วยการกอดหรือจับมือซึ่งเป็นเรื่องธรรมดา ตรงกันข้ามกับนักเรียนไทย นักเรียนต่างชาติเดินโอบเอวหรือเกาะไหล่ครู เป็นต้น และจากการสัมภาษณ์ครูประจำชั้นของนักเรียนเกรด 10 พบว่า นักเรียนในระดับเกรด 10 มีจำนวนนักเรียนมากที่สุดในระดับชั้นไฮสคูลและประกอบไปด้วยนักเรียนหลายเชื้อชาติ เพราะระดับชั้นเกรด 10 เป็นระดับที่เพิ่งเปลี่ยนชั้นเข้ามาเรียนในระดับไฮสคูลของนักเรียนเกรด 8 และ 9 ที่เลื่อนชั้นมา รวมทั้งนักเรียนที่ย้ายมาจากโรงเรียนไทยและโรงเรียนนานาชาติอื่นๆ นั้นต้องมีการปรับตัวอย่างมาก นอกจากปัญหาการใช้ภาษาแล้ว ยังมีปัญหาเรื่องความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรม การคบเพื่อนที่เป็นต่างชาติต่างวัฒนธรรมทำให้นักเรียนมีปัญหาในเรื่องการปรับตัวเนื่องจากความแตกต่างทั้งทางภาษาและวัฒนธรรม การแสดงออกของนักเรียนในแต่ละชาติไม่เหมือนกัน

จากการสำรวจเบื้องต้นของนักเรียนเกรด 10 โรงเรียนนานาชาตินี้มา จำนวน 32 คน โดยให้นักเรียนตอบคำถามปลายเปิด คำถามคือ ขณะที่นักเรียนศึกษาอยู่ในโรงเรียนนานาชาตินี้มาแห่งนี้ นักเรียนพบปัญหาความแตกต่างข้ามวัฒนธรรมเรื่องใดบ้าง นักเรียนตอบว่า ตนเองมีปัญหา จำนวน 32 คน คิดเป็นร้อยละ 100 ปัญหาที่พบได้แก่ ปัญหาการปรับตัวด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร คิดเป็นร้อยละ 82 ปัญหาการปฏิบัติตัวเรื่องกิจกรรมยามต่อเพื่อนและครู คิดเป็นร้อยละ 71 ปัญหาเรื่องอาหารและการรับประทานอาหาร คิดเป็นร้อยละ 53 ปัญหาการแต่งกาย คิดเป็นร้อยละ 47 ปัญหาเรื่องการตกทหาย คิดเป็นร้อยละ 35 ปัญหาความแตกต่างของศาสนา คิดเป็นร้อยละ 12 และปัญหาด้านการเรียน คิดเป็นร้อยละ 2 จากผลการสำรวจเบื้องต้นสามารถสรุปและจัดประเภทของปัญหาความแตกต่างทางวัฒนธรรมของนักเรียนออกเป็นด้านต่างๆตามความสำคัญ 5 อันดับแรกได้ดังต่อไปนี้ ด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมยามต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการตกทหายตามลำดับ

ปัญหาด้านภาษานั้นทางโรงเรียนได้จัดกระบวนการเรียนการสอนให้ ส่วนปัญหาด้านการ

ปรับตัวนั้นผู้วิจัยเห็นว่า การเชื่อมโยงความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างทางวัฒนธรรมดังกล่าว โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม (Group Activities) น่าจะเป็นวิธีที่ช่วยส่งเสริมและพัฒนาความสามารถในการปรับตัวได้ เนื่องจากกิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการที่ช่วยให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติด้วยตนเองและมีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลในกลุ่ม ดังที่ คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546: 20) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการที่ดี ในการเรียนรู้โดยการปฏิบัติจริง สามารถช่วยให้ผู้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีความซาบซึ้งและพึงพอใจที่จะเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงตนเอง กิจกรรมกลุ่มเป็นการนำเอาประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน มีการปฏิสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในกลุ่ม นอกจากนี้กิจกรรมกลุ่มยังสามารถสนองความต้องการพื้นฐานด้านจิตใจของบุคคล เช่น ความต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม ความต้องการการยอมรับจากหมู่คณะ และยังสร้างเสริมพัฒนาการทางอารมณ์ สังคม เมื่อบุคคลได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีการทำกิจกรรมร่วมกัน จะมีสัมพันธภาพซึ่งกันและกัน จึงเป็นโอกาสให้ได้ทำความเข้าใจตนเองและสมาชิกภายในกลุ่มด้วย

จากประเด็นปัญหาดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อให้นักเรียนสามารถพัฒนาความสามารถในการปรับตัวที่เกี่ยวข้องความแตกต่างทางวัฒนธรรมได้ ช่วยให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ มีความเข้าใจในวัฒนธรรมของตนเองและผู้อื่น อันจะส่งผลให้นักเรียนมีการสื่อสารที่ดีขึ้นและสามารถปฏิบัติตัวกับเพื่อน ครู อีกทั้งบุคลากรอื่นๆภายในโรงเรียนได้อย่างเหมาะสม

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อเปรียบเทียบการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศ ก่อนและหลังการทำกิจกรรมของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติโนวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติมีการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลของการศึกษาค้นคว้าในครั้งนี้จะเป็นแนวทางให้ครู อาจารย์ อาจารย์แนะแนว ตลอดจนผู้บริหารโรงเรียนได้นำผลของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มไปพัฒนาและปรับใช้ในการช่วยเหลือนักเรียนที่ไม่เข้าใจหรือปฏิบัติตัวไม่เหมาะสมในวัฒนธรรมที่แตกต่างกัน ในเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย ให้มีความรู้ความเข้าใจและสามารถ

ปฏิบัติตัวได้อย่างเหมาะสมเมื่ออยู่ร่วมกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาติโนวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนประชากร 32 คน ได้แก่ นักเรียนไทย จำนวน 17 คนและนักเรียนต่างชาติ จำนวน 15 คน ดังนี้ เกาหลี (1 คน) แคนาดา (1 คน) จีน (1 คน) ญี่ปุ่น (1 คน) ไต้หวัน (2 คน) เนปาล (1 คน) ฟิลิปปินส์ (2 คน) เวียดนาม (2 คน) อินเดีย (4 คน)

ตัวแปรที่ศึกษา

1. ตัวแปรอิสระ ได้แก่ กิจกรรมกลุ่ม
2. ตัวแปรตาม ได้แก่ การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. **กิจกรรมกลุ่ม** หมายถึง กิจกรรมที่ผู้วิจัยจัดให้นักเรียนเพื่อให้นักเรียนมีปฏิสัมพันธ์กันภายในกลุ่ม แลกเปลี่ยนประสบการณ์และความรู้เกี่ยวกับความแตกต่างข้ามวัฒนธรรม กิจกรรมรายสัปดาห์เพื่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย เรียนรู้โดยการปฏิบัติ ทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน ให้ความร่วมมือซึ่งกันและกัน โดยมีความสนใจและความรับผิดชอบที่จะทำงานเพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายเดียวกัน วิเคราะห์พฤติกรรมของตนเองและสมาชิกในกลุ่มซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้น เทคนิคที่นำมาใช้ในกิจกรรมกลุ่ม ได้แก่ เกม บทบาทสมมติ สถานการณ์จำลอง จัดนิทรรศการและการอภิปรายกลุ่ม โดยมีขั้นตอนของกิจกรรม 4 ขั้นตอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 ระยะเวลาสร้างสัมพันธ์ เป็นระยะที่นักเรียนเริ่มสร้างความคุ้นเคย เริ่มเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ขั้นที่ 2 ระยะเวลาปฏิบัติการ นักเรียนลงมือปฏิบัติกิจกรรม โดยนักเรียนทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกันในฐานะสมาชิกกลุ่ม

ขั้นที่ 3 ระยะเวลาวิเคราะห์และสรุป นักเรียนร่วมกันอภิปราย วิเคราะห์ สรุปประสบการณ์ที่เรียนรู้ หลังจากทีลงมือปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้นักเรียนมีความเข้าใจในเนื้อหาของกิจกรรม มีความรู้ความเข้าใจตนเองหลังจากที่ทำกิจกรรมกลุ่ม พร้อมทั้งร่วมกันสรุปและนำหลักการที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับตนเองและกลุ่ม

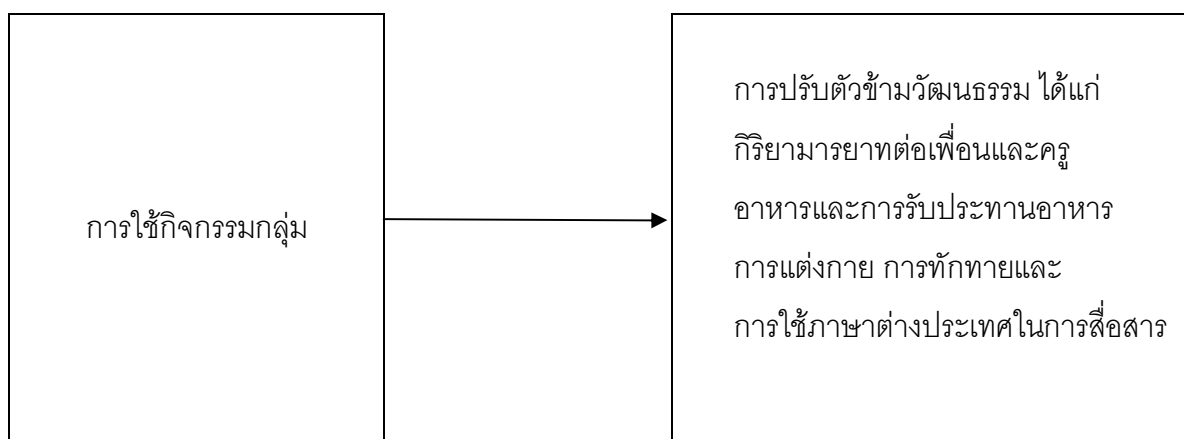
ขั้นที่ 4 ระยะประเมินผล นักเรียนร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่ม โดยการอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เสนอแนะร่วมกันในกลุ่มและสามารถนำผลที่ได้ไปปรับปรุงตนเองและกลุ่ม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตรจริง

2. การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม หมายถึง ความสามารถในการรับรู้ เรียนรู้ เข้าใจและยอมรับในความคล้ายคลึงหรือแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมของตนกับวัฒนธรรมอื่นๆ ที่หลากหลาย ได้แก่ การเรียนรู้และทำความเข้าใจความหมายแฝงด้านวัฒนธรรมของคำหรือวลีในภาษาอังกฤษ แล้วสื่อสารในสถานการณ์ต่างๆ ได้ เข้าใจและยอมรับวัฒนธรรมของเพื่อนและครูที่แตกต่างกัน ปฏิบัติตนด้วยกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครูได้โดยไม่ทำให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจหรืออึดอัดใจ รับรู้ลักษณะพิเศษและความหลากหลายของอาหารนานาชาติ เรียนรู้ถึงการรับประทานอาหารที่มีรูปแบบหรือวิธีการเฉพาะของแต่ละประเทศ เรียนรู้การแต่งกายชุดประจำชาติที่แสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่นๆ เข้าใจความหมายของการทักทายทั้งด้วยวัจนภาษาและอวัจนภาษา ปฏิบัติตนได้ตอบกับเพื่อนและครูที่มีวัฒนธรรมแตกต่างกันได้อย่างเหมาะสม

3. นักเรียนในโรงเรียนนานาชาตินิวา หมายถึง นักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติ ระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาตินิวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนประชากร 32 คน ได้แก่ นักเรียนไทย จำนวน 17 คนและนักเรียนต่างชาติ จำนวน 15 คน ดังนี้ เกาหลี (1 คน) แคนาดา (1 คน) จีน (1 คน) ญี่ปุ่น (1 คน) ไต้หวัน (2 คน) เนปาล (1 คน) ฟิลิปปินส์ (2 คน) เวียดนาม (2 คน) อินเดีย (4 คน)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยเรื่องผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน โรงเรียนนานาชาตินิวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร มีกรอบแนวคิดในการวิจัยดังนี้

บทที่2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนนานาชาตินิวา
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม
 - 2.1 ความหมายของวัฒนธรรม
 - 2.2 ลักษณะของวัฒนธรรม
 - 2.3 ความหลากหลายทางวัฒนธรรม
 - 2.4 แนวคิดเรื่องกระบวนการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมด้านการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนนานาชาตินิวา

โรงเรียนนานาชาตินิวา เริ่มก่อตั้งในปีพ.ศ. 2534 มีชื่อโรงเรียนว่า NIVA Overseas School (NOS) เป็นโรงเรียนสอนภาษา รับสอนทั้งเด็กไทยและต่างชาติที่มีความต้องการพัฒนาความรู้ด้านทักษะภาษาและเตรียมตัวศึกษาต่อในสถานศึกษานานาชาติ และเพื่อตอบสนองความต้องการของผู้ปกครองที่ต้องการให้บุตรหลานซึ่งกำลังเรียนที่สถาบันสอนภาษา NOS ได้มีโอกาสศึกษาระดับชั้นอนุบาลต่อ จึงจัดตั้งโรงเรียนอนุบาลนานาชาตินิวา NIVA International Kindergarten (NIK) ในปีพ.ศ. 2542 ต่อมาสถาบันสอนภาษา NIVA Overseas School (NOS) และ โรงเรียนอนุบาลนานาชาตินิวา NIVA International Kindergarten (NIK) มีจำนวนนักเรียนมากถึง 250 คน จึงรวมทั้งสองสถาบันเข้าด้วยกันเป็นโรงเรียนนานาชาตินิวา NIVA International School (NIS) แล้วเสร็จสมบูรณ์ในปี พ.ศ. 2545 เดือนกรกฎาคม และเปิดทำการเดือนสิงหาคม ในปีเดียวกัน ด้วยจำนวนนักเรียน 320 คน ปัจจุบันมีนักเรียนจำนวน 350 คน ประกอบด้วยนักเรียนจากประเทศต่างๆ ได้แก่ อังกฤษ อเมริกา นิวซีแลนด์ อินเดีย เกาหลี ไต้หวัน ญี่ปุ่น จีน เวียดนาม สิงคโปร์ ฟิลิปปินส์และไทย เป็นต้น

ความเป็นมาของชื่อโรงเรียนนานาชาตินิวา NIVA International School (NIS) นั้นมาจากคำภาษาอังกฤษที่มีความหมายจำนวน 4 คำ ดังนี้

Nurturing หมายถึง การอุปถัมภ์ ทำนุบำรุง

Innovative	หมายถึง	สิ่งใหม่ๆ
Virtuous	หมายถึง	ศีลธรรม คุณงามความดี
Achieving	หมายถึง	การบรรลุผลสำเร็จ

หลักสูตร

โรงเรียนนานาชาตินี้ว่า NIVA International School (NIS) ใช้ระบบการเรียนการสอนหลักสูตรอเมริกัน ได้รับเลือกให้มีสิทธิ์รับรองจากสถาบัน Western Association of Schools and Colleges (WASC) ซึ่งเป็นสถาบันรับรองสถานศึกษานานาชาติจากต่างประเทศและโรงเรียนนานาชาตินี้ว่า NIVA International School (NIS) ก็อยู่ภายใต้หน่วยงานกระทรวงศึกษาธิการของไทยด้วย

ระดับการศึกษาของโรงเรียน สามารถแบ่งได้ดังนี้

อนุบาล (Pre-school)	Pre-K / K 1-3	อายุ 3-5 ปี
ระดับต้น (Elementary School)	Grades 1-5	อายุ 6-11 ปี
ระดับกลาง (Middle School)	Grades 6-8	อายุ 12-14 ปี
ระดับสูง (High School)	Grades 9-12	อายุ 15-18 ปี

การเรียนการสอนจะประกอบไปด้วยวิชาหลักและวิชาเสริมหลักสูตรเพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ชีวิตให้กับนักเรียน และทุกวิชาจะใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อในการเรียนการสอน (ยกเว้นวิชาภาษาไทยและวิชาภาษาอื่นๆ เช่น ภาษาจีน เป็นต้น)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

2.1 ความหมายของวัฒนธรรม

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 ได้ให้ความหมายของวัฒนธรรมว่า วัฒนธรรม หมายถึง สิ่งที่ทำให้เจริญงอกงามแก่หมู่คณะ วิถีชีวิตของหมู่คณะ (ราชบัณฑิตยสถาน. 2538: 757)

สุพัตรา สุภาพ (ปัทมา นาคะสนธิ. 2540: 39; อ้างอิงจาก สุพัตรา สุภาพ. 2528: 28) กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง ทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นแบบแผนในความคิดและการกระทำที่แสดงออกถึงวิถีชีวิตของมนุษย์ในสังคมของกลุ่มใดกลุ่มหนึ่ง หรือสังคมใดสังคมหนึ่ง

เสฐียรโกเศศ (ชวลี ดวงแก้ว. 2541: 16; อ้างอิงจาก เสฐียรโกเศศ. 2531: 46) ให้ความหมายของคำว่าวัฒนธรรมไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิถีชีวิตหรือการดำเนินชีวิตในสังคมหนึ่ง ซึ่งจะครอบคลุมไปถึงระเบียบ กฎเกณฑ์ วิถีปฏิบัติ ความเชื่อ ค่านิยมและเทคโนโลยีต่างๆ ในการควบคุม และใช้ประโยชน์จากธรรมชาติ ดังนั้นการที่คนกลุ่มหนึ่งได้ศึกษาวัฒนธรรมของคนกลุ่มอื่นๆ ย่อมทำให้เข้าใจทุกสิ่งทุกอย่างที่เกี่ยวกับคนกลุ่มนั้น การเข้าใจวัฒนธรรมของผู้อื่นนั้นถือได้ว่าเป็นข้อได้เปรียบใน

การคบหาสมาคมกันอย่างไม่ต้องสงสัย ดังจะเห็นได้จากคำกล่าวในทางการทหารที่กล่าวว่า “รู้เขารู้เรา ทำศึกร้อยครั้งชนะร้อยครั้ง”

วาสนา บุญสม (2541: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า ในภาษาไทย พระวรวงศ์เธอกรมหมื่น นราธิปพงศ์ประพันธ์ ทรงเป็นผู้บัญญัติศัพท์คำว่า “วัฒนธรรม” ขึ้นในปี พ.ศ. 2475 คำว่า วัฒนธรรม เป็นคำสมาส มาจากภาษาบาลี-สันสกฤต “วัฒน” เป็นภาษาบาลี หมายถึง เจริญ งอกงาม ส่วนคำว่า “ธรรม” เป็นภาษาสันสกฤต หมายถึง ความดี เมื่อแปลตามรากศัพท์จึงได้ความหมายว่า สภาพอันเป็น ความเจริญงอกงาม หรือลักษณะที่แสดงถึงความเจริญงอกงาม

งามพิศ สัตย์สงวน (2543: 5) ให้รายละเอียดของคำว่า วัฒนธรรม ไว้ว่า วัฒนธรรม (Culture) มาจากรากศัพท์ภาษาละติน 2 คำ คือ คำว่า Colere แปลว่า ปลูกฝังหรือสั่งสอน และคำว่า Cultus แปลว่า การปลูกฝังหรือการอบรม เมื่อรวมคำทั้งสองจึงได้คำว่า Culture ในภาษาอังกฤษ ซึ่งหมายถึง กระบวนการเรียนรู้ที่ตกทอดเป็นมรดกทางสังคม

แม่นมาศ ขวลิตและคณะ (2543: 36) สรุปว่า วัฒนธรรม หมายถึง วิธีการดำเนินชีวิต หรือ รูปแบบแห่งพฤติกรรม และบรรดาผลงานทั้งปวงที่มนุษย์สร้างขึ้นตั้งแต่เริ่มแรกมีมนุษย์โลก เพื่อให้ ดำรงชีวิตอยู่ได้ท่ามกลางธรรมชาติแวดล้อม โดยใช้ความรู้และสติปัญญาอันเกิดแต่ลักษณะพิเศษของ สมองมนุษย์ที่แตกต่างจากสัตว์อื่น รวมทั้งสัญชาตญาณดั้งเดิมที่ธรรมชาติให้ไว้ เพื่อให้สามารถต่อสู้ กับสิ่งแวดล้อมที่เป็นอุปสรรคต่อการอยู่รอด

โคโรเบอและคลักฮอน (ปีทมา นาคะสนธิ์. 2540: 39; อ้างอิงจาก Krocber; & Kluckhohn. 1952: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวไว้ว่า วัฒนธรรม หมายถึง รูปแบบของพฤติกรรมทั้งที่เห็นได้ชัดและ เป็นที่เข้าใจกัน ซึ่งมนุษย์ได้รับมาและถ่ายทอดต่อไปโดยสัญลักษณ์ ก่อให้เกิดความสัมฤทธิ์ในด้าน ต่างๆของกลุ่มต่างๆ ซึ่งรวมทั้งความสัมฤทธิ์ในเชิงวัตถุด้วย แก่นสำคัญของวัฒนธรรมประกอบด้วย ความคิดและค่านิยมอันเนื่องมาจากประเพณี

เฮนรี บี วูฟ (Henry, B. Woof. 1975: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า วัฒนธรรม หมายถึง การพัฒนาสติปัญญา และความรู้ที่รับผิชอบชั่วดี ด้วยการศึกษและการฝึกหัดมาเป็นอย่างดีของ พฤติกรรมของมนุษย์ ซึ่งรวมทั้งการพูด การคิด การกระทำ

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่าวัฒนธรรม หมายถึง ความเจริญงอกงามของแนวทางในการดำเนิน ชีวิต ตามแบบแผนความประพฤติที่มนุษย์กำหนดขึ้น เพื่อยอมรับ ปฏิบัติและเข้าใจร่วมกัน ก่อให้เกิด ความเป็นระเบียบเรียบร้อยของหมู่คณะ ความกลมเกลียว ความดี ความงาม และการแก้ปัญหา การ พัฒนาสังคมและวิถีทางการอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข หล่อหลอมให้คนในสังคมมีความรู้สึกเป็นอันหนึ่ง อันเดียวกัน ซึ่งวัฒนธรรมเหล่านั้นก็สามารถเปลี่ยนแปลงได้

2.2 ลักษณะของวัฒนธรรม

ณรงค์ เส็งประชา (2539: 18) ได้ให้ความคิดเห็นสรุปลักษณะของวัฒนธรรมไว้ดังนี้ คือ

1. เป็นสิ่งที่มนุษย์สร้างขึ้น เพื่อใช้帮สิ่งช่วยในการดำเนินชีวิต
2. เป็นผลรวมของหลายสิ่งหลายอย่าง
3. เป็นพฤติกรรมที่เกิดจากการเรียนรู้ มิได้เกิดขึ้นเองตามธรรมชาติ
4. เป็นมรดกทางสังคมที่ถ่ายทอดสืบต่อกันมาจากคนรุ่นก่อนๆ
5. เป็นวิถีชีวิตหรือแผนดำเนินชีวิตของมนุษย์
6. เป็นสิ่งที่มีการเปลี่ยนแปลงและปรับตัว
7. มีความหมายแตกต่างกันออกไปตามสภาพของแต่ละสังคม
8. มิใช่เป็นของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง แต่เป็นของส่วนรวม

นิยพรณ วรรณศิริ (2540: 44-45) กล่าวถึงลักษณะของวัฒนธรรมไว้ดังนี้

1. วัฒนธรรมเป็นผลผลิตของระบบความคิดของมนุษย์ (Cognitive System) เนื่องจากมนุษย์มีขนาดสมองที่ใหญ่กว่าสัตว์อื่น และซับซ้อนกว่าสัตว์อื่น อีกทั้งสมองมนุษย์นั้นไม่หยุดนิ่งเมื่อคิดมากๆ คิดบ่อยๆ จึงเกิดความคิดที่แตกฉานมากขึ้นเรื่อยๆ ในการตอบโต้กับธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

2. วัฒนธรรมสามารถเปลี่ยนแปลงได้ ไม่ใช่สิ่งคงที่ตายตัว เนื่องจากสิ่งแวดล้อมมีการเปลี่ยนแปลงและความคิดของมนุษย์มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาไม่หยุดนิ่ง ดังนั้น ผลผลิตของระบบความคิดของมนุษย์จึงเปลี่ยนไปได้เรื่อยๆ ไม่คงที่และไม่ตายตัว

3. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่ได้มาด้วยการเรียนรู้ โดยบุคคลจะต้องเรียนรู้วัฒนธรรมของสังคมที่ตนเป็นสมาชิกอยู่ตั้งแต่เกิดจนโต โดยเฉพาะช่วงต้นของชีวิตจะเป็นช่วงสั่งสมวัฒนธรรม (Enculturation) ที่สำคัญมาก และจะต้องเรียนรู้ไปจนกว่าจะประพฤติปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของสังคมและครรลองของชีวิตได้เหมือนกับสมาชิกคนอื่นๆ ของสังคม และเมื่อเป็นผู้ใหญ่ก็มีหน้าที่อบรมสั่งสอนวัฒนธรรมของตนให้แก่สมาชิกรุ่นต่อไปของสังคมอีก โดยเครื่องมือที่สำคัญในการเรียนรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรมของมนุษย์นั้นคือ การติดต่อสื่อสารโดยการใช้ “ภาษา” และกระบวนการเรียนรู้และถ่ายทอดวัฒนธรรมดังกล่าวนี้เรียกว่า “การขัดเกลาทางสังคม” (Socialization)

4. วัฒนธรรมเป็นสมบัติร่วมกันของสมาชิกในสังคม วัฒนธรรมที่เกิดจากการเรียนรู้และผลผลิตของการเรียนรู้ นั้น ไม่ใช่สมบัติของแต่ละคนหรือกลุ่มชนกลุ่มเดียวในสังคม แต่เป็นสมบัติร่วมกันของคนจำนวนมากในสังคมนั้น เป็นแบบแผนการประพฤติปฏิบัติที่สมาชิกส่วนใหญ่ของสังคมยอมรับและนำไปปฏิบัติเหมือนกัน และสาเหตุที่เกิดการยอมรับเป็นวงกว้างในสังคมก็เพราะสิ่งๆ นั้นมีลักษณะที่เข้าได้กับทุกคน คนทุกคนสามารถนำไปใช้อย่างสะดวกกายและใจ ซึ่งหากไม่เข้ากฎเกณฑ์นี้แล้ว มนุษย์จะปฏิเสธและขจัดทิ้งไปจากส่วนรวมเสมอ

นอกจากนี้ ยศ สันตสมบัติ (เสวลักษณะ อัสวยิ่งถาวร. 2545: 22; อ้างอิงจาก ยศ สันตสมบัติ. 2544: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้อธิบายถึง ลักษณะของวัฒนธรรมไว้ 6 ประการ คือ

1. วัฒนธรรมเป็นมโนทัศน์หรือแนวความคิดร่วม และค่านิยมทางสังคมของผู้คนในวัฒนธรรมนั้นๆ ซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวกำหนดมาตรฐานแห่งแบบแผนของพฤติกรรม มีผลทำให้ผู้คนในวัฒนธรรมเดียวกันสามารถคาดคะเนพฤติกรรมของกันและกันได้ ในสถานการณ์ต่างๆ ทำให้พฤติกรรมของคนๆ หนึ่งสอดคล้องกับผู้อื่น

2. วัฒนธรรมเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้ การเกิดและเติบโตของสังคม วัฒนธรรมจึงไม่ใช่สิ่งที่ติดกับตัวมนุษย์มาตามธรรมชาติ หากแต่ได้รับการถ่ายทอดจากคนรุ่นหนึ่งไปสู่คนอีกรุ่นหนึ่ง โดยผ่านกระบวนการถ่ายทอดหรือเรียนรู้ทางวัฒนธรรม ซึ่งจากกระบวนการเรียนรู้การถ่ายทอด หรือผลิตซ้ำทางวัฒนธรรมนี้ มนุษย์สามารถเข้าใจและตัดสินใจได้ว่าตนควรมีพฤติกรรมอย่างไร จึงจะเหมาะสม ในสถานการณ์ต่างๆ โดยนัยนี้มนุษย์จึงรับเอาอุดมการณ์ ทศนคติ ค่านิยมทางสังคมและความเชื่อที่สังคมยอมรับมาเป็นของตน

3. วัฒนธรรมมีพื้นฐานมาจากการใช้สัญลักษณ์ พฤติกรรมของมนุษย์ที่ปรากฏออกมาในความสัมพันธ์ด้านต่างๆ ระหว่างมนุษย์ จึงมีต้นกำเนิดและดำเนินไปบนการใช้สัญลักษณ์ต่างๆ ตามนัยนี้ ภาษาจึงกลายเป็นระบบสัญลักษณ์ที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเก็บรวบรวมความรู้ความเข้าใจและประสบการณ์ต่างๆ แล้วถ่ายทอดให้กับคนรุ่นหลังต่อไปได้อย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง

4. วัฒนธรรมเป็นองค์รวมของความรู้และภูมิปัญญาทั้งหมด ด้วยเหตุนี้วัฒนธรรมจึงทำหน้าที่ตอบสนองความต้องการพื้นฐานในการดำรงชีวิตของมนุษย์ เพื่อวางกฎเกณฑ์ให้มนุษย์สามารถดำรงชีวิตอย่างมีแบบแผน ทั้งยังเป็นพื้นฐานของการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี เพื่อความเจริญและความอยู่รอดของสภาพแวดล้อม และความอยู่รอดของมนุษย์ ในแนวทางของการพัฒนาอย่างยั่งยืน

5. วัฒนธรรมเป็นที่มาของกระบวนการ ที่มนุษย์กำหนดนิยามความหมายให้กับชีวิตสรรพสิ่งและปรากฏการณ์ต่างๆ ที่อยู่รอบตัว รวมทั้งการสร้างอัตลักษณ์หรือความเป็นตัวตนของแต่ละคนที่อยู่ภายในวัฒนธรรมนั้น กระบวนการนี้อาจปรากฏในรูปของความเชื่อทางศาสนา พิธีกรรม ตำนาน จักรวาลวิทยา จนกระทั่งถึง “แฟชั่น” หรือการแต่งกาย เพลง และดนตรีของวัยรุ่นในสังคมที่มีและกำลังสร้าง “อนุวัฒนธรรม” ของกลุ่มตน

6. วัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา วัฒนธรรมไม่ใช่สิ่งที่หยุดนิ่งตายตัว การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมจึงอาจเกิดจาก การแพร่กระจายทางวัฒนธรรมจากสังคมหนึ่งไปสู่อีกสังคมหนึ่ง จากความขัดแย้งและการปรับตัวภายใน และจากการเผยแพร่ผลักดันวัฒนธรรมของสังคมหนึ่งเข้าสู่อีกสังคมหนึ่ง ทั้งโดยวิธีการที่รุนแรงหรือวิธีการที่ไร้ความรุนแรง

จึงสรุปได้ว่า วัฒนธรรมมีลักษณะ เป็นมรดกของสังคม หมายถึง เป็นสิ่งที่คนในอดีตสั่งสมหรือประพจน์โดยที่เห็นว่าดีและมีประโยชน์ร่วมกัน และวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นวิถีชีวิต หมายถึง เป็นแนวทางหรือคติในการดำรงชีวิต หรือใช้ชีวิตดำเนินร่วมกันได้ด้วยความราบรื่นและผาสุก อีกทั้งวัฒนธรรมมีลักษณะเป็นประเพณี อันหมายถึง การสืบต่อกันมานาน โดยที่สังคมนั้นรักษาไว้และถ่ายทอดสืบเนื่องกันให้เจริญงอกงาม

2.3 ความหลากหลายทางวัฒนธรรม

2.3.1 ความหลากหลายทางวัฒนธรรม

คอรีเตส (ปีทมา นาคะสนธิ์, 2540: 43; อ้างอิงจาก Coretes. 1996: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า โรงเรียนทุกแห่งจำเป็นต้องมีการศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ เพราะนักเรียนจำเป็นต้องพบกับความหลากหลายของมนุษย์ในชีวิตจริงของตนเสมอ ความคิดรวบยอดที่เป็นพื้นฐานเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม ประกอบด้วย

2.3.1.1. ลักษณะเฉพาะของคนและลักษณะเฉพาะของกลุ่ม (Individuality and group identity) ผู้เรียนจำเป็นต้องเข้าใจลักษณะสำคัญของกลุ่ม เช่น เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ เพศ วัฒนธรรม ศาสนา ภาษา สัญชาติ ฯลฯ เด็กต้องเข้าใจว่า แต่ละบุคคลเป็นส่วนหนึ่งในหลายกลุ่ม ซึ่งอาจเป็นมาตั้งแต่เกิดหรือเป็นผลจากการตัดสินใจและประสบการณ์ และการที่แต่ละบุคคลเป็นส่วนหนึ่งในหลายกลุ่มนี้อาจมีอิทธิพลต่อการคิด การปฏิบัติ ความเชื่อ การรับรู้ และการเป็นที่รับรู้จากผู้อื่น

2.3.1.2. วัฒนธรรมมีทั้งที่เป็นรูปแบบและที่เป็นนามธรรม (Subjective and objective culture) การศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม จำเป็นต้องรวมถึงการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรม เช่น อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ดนตรี ศิลปะ และการละเล่นต่างๆ และการศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เป็นนามธรรม เช่น โลกทัศน์โดยทั่วไปของกลุ่มชนเกี่ยวกับค่านิยม บรรทัดฐาน ความคาดหวัง และความเชื่อ เป็นต้น

2.3.1.3. ความเหมือนและความต่าง (Similarities and differences) ในขณะที่เด็กเรียนรู้ถึงความหลากหลายของ เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ เพศ ศาสนา และประสบการณ์ทางวัฒนธรรมนั้น เด็กก็จำเป็นต้องตระหนักถึงลักษณะร่วมกันซึ่งเป็นพื้นฐาน อันจะเป็นสะพานเชื่อมต่อระหว่างบุคคลและเชื่อมต่อระหว่างกลุ่ม

2.3.1.4. มุมมองที่หลากหลาย (Multiple perspectives) เนื่องจากความแตกต่างทำให้เกิด การรับรู้และมุมมองที่หลากหลาย ฉะนั้นการที่แต่ละคนซึ่งมีประสบการณ์ ประเพณี วัฒนธรรมและโลกทัศน์ที่แตกต่างกัน มาอยู่ร่วมกันอาจนำมาซึ่งความขัดแย้ง ดังนั้น การศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม จะช่วยส่งเสริมให้เกิดความตระหนักและความเข้าใจในมุมมองที่

หลากหลาย ซึ่งจะนำมาสู่ข้อสรุปที่หลากหลาย และสามารถเอาชนะข้อขัดแย้งต่างๆได้

2.3.1.5. การสร้างลักษณะพื้นฐานร่วมกัน (Building common ground) การเข้าใจเกี่ยวกับความหลากหลายยังไม่ใช่สิ่งที่เพียงพอสำหรับการศึกษาความหลากหลายทางวัฒนธรรม โรงเรียนจำเป็นต้องช่วยให้เด็กสร้างทักษะเพื่อค้นหาลักษณะพื้นฐานร่วมกันของเด็กที่มีมรดกทางเชื้อชาติ เผ่าพันธุ์ ศาสนา และวัฒนธรรมที่แตกต่างกันเหล่านั้น

2.3.2 เด็กที่มีความหลากหลายทางวัฒนธรรม

กอลนิกและชิน (ปีทมา นาคะสนธิ. 2540: 44; อ้างอิงจาก Gollnick; & Chinn. 1994: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ระบุว่า ทุกคนมีวัฒนธรรม เพราะวัฒนธรรมเป็นวิถีทางของการรับ ความเชื่อ การตัดสินใจ และการปฏิบัติ เด็กแต่ละคนในโรงเรียนมีวัฒนธรรมของตนเองที่อาจแตกต่างกัน ซึ่งเนื่องมาจากภูมิหลังของนักเรียน ที่อาจมีความแตกต่างกันทางเชื้อชาติ ศาสนา ความแตกต่างทางสภาพภูมิศาสตร์ ฯลฯ และปฏิสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับตนเองในเรื่องต่างๆ เช่น อายุ ภาษา เพศ เชื้อสาย ฯลฯ จะเป็นสิ่งที่กำหนดความเข้าใจเกี่ยวกับตนเอง กล่าวคือ

2.3.2.1 อายุ เป็นสิ่งที่กำหนดสถานภาพและพฤติกรรมที่เหมาะสมกับสถานภาพนั้น

2.3.2.2 ภาษา เป็นสิ่งที่ใช้สื่อเกี่ยวกับสิ่งที่ป็นรูปธรรมและนามธรรม

2.3.2.3 เพศ เป็นสิ่งที่กำหนดความแตกต่างของบทบาทและความคาดหวังของสังคม

2.3.2.4 เชื้อสาย เป็นสิ่งที่ทำให้มนุษย์มีความแตกต่างกันทั้งด้านลักษณะทางกายและ

วัฒนธรรม

2.3.3 การจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม

2.3.3.1 ความหมายของการจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม

การศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม (Multicultural Education) คือ การนำภูมิหลังทางวัฒนธรรมของเด็กมาใช้ในการพัฒนาการเรียนการสอนและสิ่งแวดล้อมในโรงเรียน (ปีทมา นาคะสนธิ. 2540: 44; อ้างอิงจาก Gollnick; & Chinn. 1994: ไม่ปรากฏเลขหน้า) เพื่อส่งเสริมและขยายความคิดรวบยอดทางวัฒนธรรม หลักการของการจัดการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม มีดังนี้

- 1) ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลางของกระบวนการเรียนการสอน
- 2) ส่งเสริมสิทธิมนุษยชนและเคารพต่อความแตกต่างทางวัฒนธรรม
- 3) เชื่อว่านักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้ได้
- 4) สร้างความรู้เกี่ยวกับประวัติและประสบการณ์ของนักเรียนในฐานะที่เป็น

สมาชิกของวัฒนธรรมย่อย

- 5) วิเคราะห์อย่างมีวิจารณญาณเพื่อให้เข้าใจเกี่ยวกับเชื้อชาติ เพศ ชนชั้น และความแตกต่างระหว่างความพิการ ความอาวุโส

6) วิพากษ์วิจารณ์สังคมในแง่ของการตัดสินของสังคม และความเสมอภาค

7) มีส่วนร่วมในการแสดงออกทางสังคมเพื่อยืนยันความเป็นประชาธิปไตย

2.3.3.2 รูปแบบหลักสูตรการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม

แบงค์ (ปัทมา นาคะสนธิ. 2540: 45; อ้างอิงจาก Banks. 1994:

ไม่ปรากฏเลขหน้า) สรุปว่า การศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม มีรูปแบบหลักสูตร 2 รูปแบบ คือ

1) รูปแบบหลักสูตรที่เน้นให้กลุ่มคนในวัฒนธรรมหลักยอมรับวัฒนธรรมที่แตกต่างของผู้อื่น (Enlightening Power group Model)

2) รูปแบบหลักสูตรที่เน้นให้คนในวัฒนธรรมย่อยเข้าใจตนเองในบริบททางสังคมของตนและวัฒนธรรมหลัก (Share Power Model)

2.3.3.3 แนวการสอนที่ใช้กับการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม แบงค์ จำแนกแนวการสอนออกเป็น 4 แนวคิด ดังนี้

1) แนวที่มุ่งเน้นเพียงบางส่วนของวัฒนธรรม (Contribution Approach)

2) แนวที่เพิ่มเนื้อหาทางวัฒนธรรมเข้าไปในบทเรียน (Additive Approach)

3) แนวที่ใช้เนื้อหาวัฒนธรรมเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของหลักสูตร (Transformation Approach)

4) แนวการคิดและตัดสินใจในปฏิบัติทางสังคม (Decision Making and Social Action Approach)

2.3.3.4 เป้าหมายของการศึกษาแบบพหุวัฒนธรรม ฮอลล์ และรอมเบิร์ก (ปัทมา นาคะสนธิ.2540: 45; อ้างอิงจาก Hall; & Rhomberg. 1994: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ศึกษาและกำหนดหลักสูตรต่อต้านอคติ (Anti-bias curriculum) ขึ้น โดยมีเป้าหมายหลัก 4 ประการ คือ

1) เพื่อช่วยให้เด็กมีความรู้สึกเกี่ยวกับตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้สึกดีเกี่ยวกับลักษณะเฉพาะของตนเองและไม่ข่มผู้อื่น

2) เพื่อช่วยให้เด็กรู้สึกดีกับผู้อื่นและผู้ที่มีความแตกต่าง ซึ่งจะช่วยให้เด็กรู้สึกเห็นอกเห็นใจผู้อื่น

3) เพื่อช่วยให้เด็กคิดอย่างจริงจังและมีวิจารณญาณ เกี่ยวกับความรู้สึกของผู้อื่นเมื่อประสบกับความไม่เท่าเทียม ซึ่งช่วยให้เด็กรู้สึกถึงความแตกต่างระหว่างการปฏิบัติที่ยุติธรรมและไม่ยุติธรรม

4) เพื่อช่วยให้เด็กเป็นตัวแทนของตนเองและผู้อื่น เมื่อเผชิญกับความอยุติธรรมและความลำเอียง ซึ่งช่วยให้เด็กเรียนรู้ที่จะแสดงบทบาทของตน

กิงงาม ตาละลักษณ์ (2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ศึกษาถึงกรอบความรู้ เนื้อหาวัฒนธรรม

อังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายพบว่า องค์ประกอบของเนื้อหาวัฒนธรรมอังกฤษนั้น สามารถแบ่งได้เป็น 10 องค์ประกอบใหญ่ๆ คือ 1) การใช้ภาษาในการสนทนาในชีวิตประจำวัน 2) ครอบครัวและสังคม 3) อาหาร 4) ขนบธรรมเนียม 5) มรดกทางวัฒนธรรม 6) เบ็ดเตล็ด ได้แก่ สุขภาพ การดูแลรักษา ชื่อเฉพาะที่มีความหมายทางวัฒนธรรม 7) การใช้เวลาว่าง 8) การแต่งกายและที่อยู่อาศัย 9) การสื่อสารและ 10) อวัจนภาษา

จากรูปแบบหรือหัวข้อทางวัฒนธรรมที่กล่าวมานั้นแสดงให้เห็นว่า วัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนรู้ของมนุษย์เพื่อสื่อความหมายกับผู้อื่น ดังนั้นการที่จะไม่ให้ความสนใจเรื่องวัฒนธรรมและสังคม การไม่มีความรู้เกี่ยวกับรูปแบบที่เหมาะสมในการสื่อความหมายย่อมเป็นอุปสรรคต่อประสิทธิภาพของการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน

ออกซ์ฟอร์ดและแอนเดอร์สัน (Oxford & Anderson. 1995: 201-215) กล่าวว่า ความเข้าใจวัฒนธรรมระหว่างประเทศ เป็นการเพิ่มความเข้าใจการสื่อสารระหว่างวัฒนธรรมและช่วยให้สมาชิกพัฒนาความสามารถในการสื่อสารจากวัฒนธรรมหนึ่งสู่อีกวัฒนธรรมหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บราวน์ (นวลสมร เพื่อนปฐม. 2541: 3; อ้างอิงจาก Brown.1990: 20-30) ได้สรุปการถ่ายโอนวัฒนธรรมไว้ว่า การที่ผู้เรียนภาษาต่างประเทศจะสามารถทำความเข้าใจวัฒนธรรมของเจ้าของภาษาได้มากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับการรับรู้และความเข้าใจในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา

เนด ซีลีย์ (Ned Seelye. 1988; อ้างอิงจาก Stem. 1992: 205-242; Tomalin. 1993: 5-8) ได้จัดกรอบเป้าหมายสำหรับการพัฒนาผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมข้ามชาติ 7 ประการคือ

1. เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจที่เป็นความจริงเกี่ยวกับวัฒนธรรมการแสดงออกของมนุษย์ตามพฤติกรรมที่เป็นเงื่อนไขทางวัฒนธรรม
2. เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความเข้าใจความหลากหลายทางสังคม ได้แก่ อายุ เพศ ระดับชั้นทางสังคม สถานที่อยู่อาศัย ซึ่งมีอิทธิพลต่อวิถีของประชาชนในการพูดและการแสดงออก
3. เพื่อช่วยให้นักเรียนเข้าใจพฤติกรรมในสถานการณ์ปกติทั่วไปมากขึ้นในวัฒนธรรมเป้าหมาย เพราะอาจมีตัวแปรที่เป็นตัวควบคุมให้เกิดพฤติกรรมนั้นๆ
4. เพื่อช่วยให้นักเรียนเพิ่มความเข้าใจความหมายแฝงด้านวัฒนธรรมในคำและวลีในภาษาเป้าหมาย
5. เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาความสามารถในการประเมินและการกลั่นกรองวัฒนธรรมเป้าหมายในการนำไปใช้ติดต่อสื่อสารตามสถานการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้น
6. เพื่อช่วยให้นักเรียนพัฒนาด้วยการศึกษาวัฒนธรรมอื่นๆ ซึ่งเป็นทักษะจำเป็นในการสร้าง

ข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมเป้าหมายจากแหล่งข้อมูลต่างๆ เช่น ห้องสมุด สื่อสารมวลชน ประชาชน หรือจากการสังเกตพฤติกรรมของบุคคล

7. กระตุ้นและส่งเสริมด้านสติปัญญาเกี่ยวกับวัฒนธรรมเป้าหมายผ่านประชาชนในกลุ่มวัฒนธรรมนั้นๆ

บราวน์ (นวลสมร เพื่อนปฐม. 2541: 20; อ้างอิงจาก Brown. 1980: 20-30) กล่าวว่า ความแตกต่างทางด้านวัฒนธรรมนั้น เป็นความเหมาะสมทางด้านความเข้าใจและเป็นผลที่เกิดขึ้นระหว่างวัฒนธรรม 2 กลุ่ม ซึ่งมีส่วนสัมพันธ์ภายในของแต่ละบุคคล ดังนั้นความแตกต่างของวัฒนธรรมจึงไม่ใช่การรวมวัฒนธรรม 2 กลุ่ม แต่เป็นการเชื่อมโยงความคล้ายกันทางวัฒนธรรมมากกว่าและเราสามารถกระตุ้นผู้เรียน ด้วยการสร้างแรงจูงใจจากแบบเรียนซึ่งมีรูปแบบทางการสื่อสารและได้รับการสอนจากครูที่มีทักษะการสอนที่ดี

จากเรื่องความหลากหลายทางวัฒนธรรมข้างต้น สามารถสรุปได้ว่า เด็กแต่ละคนในโรงเรียนมีวัฒนธรรมของตนเองที่แตกต่างกัน มีสาเหตุมาจากภูมิหลังของนักเรียน อาจจะเป็นความแตกต่างทางเชื้อชาติ ศาสนา ฯลฯ เมื่อมาใช้ชีวิตอยู่ในสิ่งแวดล้อมโรงเรียนเดียวกัน นักเรียนต้องพบกับความหลากหลายทางวัฒนธรรมอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ การเรียนการสอนให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจในวัฒนธรรมของตนเองและวัฒนธรรมอื่นที่หลากหลายจึงเป็นสิ่งสำคัญ เพื่อช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีพฤติกรรมการปฏิบัติตนต่อผู้อื่นได้อย่างเหมาะสมในงานวิจัยครั้งนี้

2.4 กระบวนการเรื่องการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม (Intercultural Adaptation Process)

สุรางค์ จันทรโธม (ภริตา โกเชก. 2548: 28; อ้างอิงจาก สุรางค์ จันทรโธม. 2527: 84) กล่าวว่า การปรับตัว เป็นการแสดงพฤติกรรมต่างๆของบุคคล เพื่อบรรลุจุดปลายทางในสิ่งแวดล้อมของตนเองมนุษย์ทุกคนจะต้องมีการปรับตัวด้วยกันทั้งสิ้น ซึ่งแต่ละคนจะมีแบบแผนในการปรับตัวแตกต่างกัน เพื่อตอบสนองความต้องการของตนเอง ซึ่งนอกจากจะตอบสนองทางร่างกาย เช่น อาหาร ที่อยู่อาศัย การออกกำลังกายแล้ว ยังตอบสนองทางสังคมอีกด้วย นอกจากนี้การปรับตัวยังช่วยให้ทำงานร่วมกับผู้อื่นด้วยความราบรื่นในด้านอารมณ์เช่นเดียวกัน เมื่อมนุษย์ได้ในสิ่งที่ต้องการแล้ว ความตึงเครียดต่างๆ ที่มี ก็จะผ่อนคลายไป

แนวคิดเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมมีความสัมพันธ์กับสาขาจิตวิทยาอย่างเห็นได้ชัด เนื่องจากเป็นกระบวนการเปลี่ยนแปลงอย่างช้าๆ ของอัตลักษณ์เดิม (Identity-being) ไปสู่อัตลักษณ์ใหม่ (Identity-becoming) กล่าวคือ การที่บุคคลต้องเข้าไปอยู่ในสภาพแวดล้อมที่มีวัฒนธรรมต่างไปจากเดิมหรือการเข้าสู่วัฒนธรรมใหม่ เป็นเหตุให้บุคคลเกิดความตึงเครียดและส่งผลกระทบต่ออาการทางจิตใจและร่างกายได้

การปรับตัวในชีวิตประจำวันเมื่ออาศัยอยู่ในประเทศซึ่งไม่คุ้นเคยอาจก่อให้เกิดความเครียด

ความเหงาและหุดหู่ขึ้นได้ ดังนั้นความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมท้องถิ่นตลอดจนทักษะในการสื่อสาร และปรับตัวให้เข้ากับวัฒนธรรมใหม่จึงเป็นสิ่งสำคัญสำหรับบุคลากรต่างชาติอย่างมาก เพราะวัฒนธรรมเป็นวิถีทางในการดำเนินชีวิต และเป็นแบบแผนปฏิบัติในใจของคนแต่ละสังคม มนุษย์มักนำวัฒนธรรมของตนเป็นหลักในการพิจารณาผู้อื่นหรือคาดเดาการกระทำของอีกฝ่ายหนึ่งโดยไม่รู้ตัวอยู่ เสมอทำให้เกิดความเข้าใจผิด ตลอดจนเกิดเป็นปัญหาขึ้นได้ ปัญหาในการสื่อสารต่างวัฒนธรรมนั้น สามารถส่งผลกระทบให้บุคลากรต่างชาติทำงานได้ไม่เต็มประสิทธิภาพเท่าที่ศักยภาพของบุคคลนั้นๆ พึงมี (เมตตา วิวัฒนานุกูล. 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

ธิดารัตน์ กนิษฐนาคะ (ภริดา โกเชก. 2548: 91; อ้างอิงจาก ธิดารัตน์ กนิษฐนาคะ. 2541: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้กล่าวถึงเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมว่า เมื่อมีการอยู่ร่วมกันระหว่างคนที่มาจากต่างวัฒนธรรม การปรับตัวในวัฒนธรรมข้ามชาติเป็นสิ่งจำเป็นและในกระบวนการของการปรับตัวนี้จะพบได้ว่า ส่วนใหญ่แล้วจะต้องใช้การสื่อสารเข้ามาช่วย ไม่ว่าจะเป็นการสื่อสารภายในตัวบุคคลเองหรือการสื่อสารกับสังคมภายนอก

ผู้ที่เข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมใหม่ จะมีการตอบสนองต่อสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรมใหม่แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับประสบการณ์ที่แต่ละคนมีมาก่อน และการยอมรับในสิ่งที่เล็งเห็นว่าจะให้ผลตอบแทนและการปฏิเสธสิ่งที่เล็งเห็นว่าจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ และในขณะเดียวกันประสบการณ์ของผู้มาใหม่ จะถูกตั้งเป็นเงื่อนไข โดยสภาพแวดล้อมใหม่ที่ตนเข้าไปอยู่ โดยธรรมชาติของการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางบุคคลกับปัจจัยทางสภาพแวดล้อม จะทำให้เกิดรูปแบบของการเปลี่ยนแปลงทางด้านการปรับตัวได้

ปัจจัยที่มีผลต่อการสื่อสารเพื่อการปรับตัว

1. การเตรียมการปรับตัวล่วงหน้ามาก่อน ปัจจัยสำคัญที่จะทำให้เข้าใจถึงการปรับตัวทางวัฒนธรรม คือ ระดับของความคล้ายคลึงกันหรือความแตกต่างกันระหว่างวัฒนธรรมเดิมกับวัฒนธรรมของประเทศที่เข้าไปอยู่ของผู้ที่เข้าไปอยู่ของวัฒนธรรมใหม่ ตัวอย่างเช่น ผู้ที่มาจากสหรัฐอเมริกาจะมีศักยภาพในการปรับตัวได้ดีกว่าเมื่อย้ายไปอยู่ที่ประเทศแคนาดา เมื่อเปรียบเทียบกับที่ย้ายมาประเทศไทย การปรับตัวเพียงเล็กน้อยจึงเกิดขึ้น เมื่อรูปแบบวัฒนธรรมเดิมกับรูปแบบวัฒนธรรมใหม่สามารถเข้ากันได้ดี และในทำนองเดียวกันเมื่อวัฒนธรรมทั้งสองมีความแตกต่างกันมาก ความยากลำบากในการปรับตัวก็จะมีมากขึ้น พร้อมกับช่องว่างทางวัฒนธรรมก็จะมากขึ้นด้วย

ปัจจัยอีกอย่างหนึ่งที่มีความสำคัญต่อการปรับตัวคือ การเตรียมพร้อมสำหรับการเปลี่ยนแปลง ก่อนที่จะเข้าไปยังสภาพแวดล้อมใหม่ การมีความรู้เกี่ยวกับภาษา บรรทัดฐาน ประเพณี ประวัติศาสตร์ ศิลปะ ระบบสังคม เศรษฐกิจและการปกครองของประเทศที่จะไป จะเป็นส่วนช่วยเสริมความสามารถในการปรับตัวได้

นอกจากนี้ ลักษณะทางประชากรก็มีส่วนช่วยให้เกิดศักยภาพในการปรับตัวเพิ่มขึ้น เช่น ระดับการศึกษา การศึกษาจะช่วยขยายความสามารถในการเรียนรู้สิ่งใหม่ๆ และการใช้ชีวิตโดยทั่วไปให้กับผู้ที่เข้าไปอยู่ในวัฒนธรรมใหม่ได้

2. สภาพแวดล้อมของประเทศที่เข้าไปอยู่ กระบวนการในการปรับตัว นอกจากจะได้

อิทธิพลจากการเตรียมการปรับตัวล่วงหน้าแล้ว ยังได้รับอิทธิพลจากเงื่อนไขต่างๆ ที่มีอยู่หรือที่กำลังดำเนินอยู่ในสังคมใหม่นั้นด้วย ประสบการณ์ในการปรับตัวของบุคคล 2 คน ที่มีความคล้ายคลึงกันมาก อาจจะแตกต่างกันได้ในสภาพแวดล้อมที่ต่างกัน เงื่อนไขทางสภาพแวดล้อมที่สำคัญอย่างหนึ่งเรียกว่า ศักยภาพในการมีปฏิสัมพันธ์ ซึ่งก็คือ ระดับของโอกาสที่จะทำให้ผู้ที่มาจากอีกรัฐวัฒนธรรมหนึ่งได้ใช้เพื่อสื่อสารกับบุคคลที่เป็นเจ้าบ้าน เช่น นักเรียนต่างชาติที่พักอาศัยอยู่ต่างถิ่น โดยไม่มีเพื่อนร่วมห้องที่เป็นคนชาตินั้นๆ อยู่ในดึกที่อยู่อาศัยนั้นเลย มักจะมีปฏิสัมพันธ์กับคนชนชาตินั้นเพียงเล็กน้อย เมื่อเจอกันนอกห้องเรียน เป็นต้น

การที่ผู้เข้าไปอยู่ในอีกรัฐวัฒนธรรมหนึ่งมีความแตกต่างในการปรับตัว เช่น บางคนปรับตัวได้เร็วกว่าหรือดีกว่าอีกคนหนึ่ง สามารถอธิบายได้จากการสื่อสารที่เกิดขึ้น ซึ่งการสื่อสารนี้ถือได้ว่าเป็นหัวใจของการปรับตัวต่างวัฒนธรรม เพราะการปรับตัวจะเกิดขึ้นได้ด้วยการสื่อสารระหว่างผู้มาใหม่กับสภาพแวดล้อมที่เขาเข้าไปอยู่ การสื่อสารเป็นเพียงหนทางเดียวเท่านั้น ที่จะทำให้ผู้มาใหม่เรียนรู้สัญลักษณ์ต่างๆ และสามารถทำกิจกรรมของตนเองและร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นได้อย่างประสบความสำเร็จ

อมรา พงศาพิชญ์ (2549: 16-17) กล่าวว่า การศึกษาเรื่องการปรับตัวอาจศึกษาจากด้านการปรับตัวทางชีวภาพและการปรับตัวทางวัฒนธรรม ผู้ที่ใช้คำว่าปรับตัวมักจะใช้ในความหมายของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งมีชีวิตซึ่งอาจเป็นมนุษย์และสัตว์กับสภาพแวดล้อมรอบตัวและแหล่งที่อยู่ (habitat) การศึกษาในลักษณะนี้มักเป็นการพิจารณาเชิงประวัติศาสตร์ว่าได้มี (ก) การเปลี่ยนแปลงเพื่อจัดระบบความสัมพันธ์ให้สอดคล้องกัน (ข) การปรับเปลี่ยนตัวมนุษย์หรือสัตว์เพื่อให้ความสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมเป็นความสัมพันธ์ที่เหมาะสม หรือ (ค) การปรับสภาพแวดล้อมเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพของมนุษย์หรือสัตว์ การใช้คำว่าปรับตัวจึงมักใช้ในความหมายของการปรับเปลี่ยนส่วนใดส่วนหนึ่งหรือหลายส่วนเพื่อให้ความสัมพันธ์ลงตัว

ถ้าจะพิจารณาเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมย่อมาหมายความว่า วัฒนธรรมในที่นี้ใช้ในความหมายที่รวมทั้งวัฒนธรรมในรูปวัตถุและวัฒนธรรมที่ไม่ใช่วัตถุ ซึ่งรวมถึงระบบความคิด ความเชื่อ วิถีชีวิตและพฤติกรรมของสมาชิกในสังคม ในการพิจารณาเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมนี้ Cohen (1968) เสนอข้อคิดที่ว่า

1. การศึกษาเรื่องการปรับตัวทางวัฒนธรรมควรพิจารณาองค์ประกอบด้าน

ศิลปวัฒนธรรม (วรรณคดี ดนตรี การแสดง และศิลปกรรมอื่นๆ) และสังคมวัฒนธรรมที่เป็นวิถีชีวิต ความเชื่อ ฯลฯ

2. องค์ประกอบต่างๆ ของวัฒนธรรมเรียงร้อยประสานเข้าเป็นวัฒนธรรมที่มีลักษณะเป็นองค์รวม มีลักษณะเฉพาะของแต่ละสังคมวัฒนธรรม

3. การปฏิสัมพันธ์กับสังคมข้างเคียง หรือการค้นพบสิ่งใหม่ภายในสังคมตนเองและจะทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนเพื่อการคงอยู่ของสังคมวัฒนธรรมนั้นๆ

4. วัฒนธรรมคือระบบสัญลักษณ์ องค์ประกอบแต่ละส่วนมีความหมายและสื่อความหมายที่ลึกซึ้งและกว้างขวางกว่าข้อเท็จจริง เช่น ธง มีความหมายมากกว่าผ้าผืนหนึ่ง

5. การดำเนินชีวิตของมนุษย์ต้องดำเนินเป็นกลุ่ม การปรับเปลี่ยนสังคมวัฒนธรรมเป็นการปรับเปลี่ยนในกลุ่มมากกว่าในระดับปัจเจกบุคคล การสืบทอดวัฒนธรรมต้องถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่งเป็นกลุ่ม การปรับตัวทางวัฒนธรรมจึงเป็นการปรับเปลี่ยนของกลุ่ม

6. พฤติกรรมของมนุษย์ยืดหยุ่นและปรับเปลี่ยนได้ ไม่มีพฤติกรรมใดที่ไม่สามารถปรับเปลี่ยนได้เลย

7. การถ่ายทอดวัฒนธรรมจากรุ่นหนึ่งไปสู่อีกรุ่นหนึ่งมีกระบวนการและขั้นตอน

ข้อคิดทั้ง 7 ข้อที่กล่าวถึงนี้ หมายถึงการปรับตัวที่นอกเหนือจากการปรับตัวทางชีวภาพเพื่อความอยู่รอดของเผ่าพันธุ์มนุษย์หรือสัตว์ แต่เป็นการปรับเปลี่ยนทางวัฒนธรรมที่เกิดขึ้นเมื่อเกิดปฏิสัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมหรือกลุ่มคนอื่น ในอดีตมีการตั้งคำถามว่าการปรับตัวนี้เป็นปรากฏการณ์ที่เกิดขึ้นทางธรรมชาติโดยสิ้นเชิง หรือเป็นสิ่งที่มนุษย์สามารถกำหนดได้ ควบคุมและบังคับทิศทางได้ ปัจจุบันคงจะต้องยอมรับว่าการปรับตัวนี้เป็นสิ่งที่จำเป็นแต่มนุษย์สามารถควบคุมได้

อีกประการหนึ่งเกี่ยวกับการปรับตัวทางวัฒนธรรมนั้นได้แก่ การย้ายถิ่นเข้าสู่เขตเมือง ผู้ย้ายถิ่นเข้ามาจะต้องประสบกับการเปลี่ยนแปลงแบบแผนชีวิต สิ่งแวดล้อม เพื่อนร่วมงาน ตลอดจนทั้งสภาพและบทบาทของตนเอง (ภริดา โกเชก. 2548: 27; อ้างอิงจาก Bogue. 1959: 273-278) การเปลี่ยนที่อยู่อาศัยจากที่หนึ่งไปยังอีกที่หนึ่งย่อมหมายถึง บุคคลหรือกลุ่มบุคคลเหล่านั้นจะต้องมีการปรับตัวให้สามารถดำเนินชีวิตภายใต้สภาวะแวดล้อมแบบใหม่ได้

การปรับตัวเป็นกระบวนการทางสังคมที่เกิดขึ้นกับผู้ย้ายถิ่นจะโดยรู้ตัวหรือไม่ก็ตาม ในการที่จะเลือกปฏิบัติสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งทางเลือกที่เลือกนั้นอาจเป็นการทำเพื่อหลีกเลี่ยงหรือทำให้ความขัดแย้งระหว่างบุคคลหรือกลุ่มลดลงหรือหมดไป พฤติกรรมปรับตัวที่เกิดขึ้นจะเกิดในลักษณะของการปฏิบัติต่างตอบแทนซึ่งกันและกัน (Reciprocal adjustment) ซึ่งโดยปกติแล้วการปรับตัวจะเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคมมากกว่าจะเกิดขึ้นจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม (ภริดา โกเชก. 2548: 27; อ้างอิงจาก Bertrand. 1958: 320)

เฮอร์เซอร์ชี้ให้เห็นว่า การปรับตัวของผู้ย้ายถิ่นเป็นพฤติกรรมในการปฏิบัติบทบาทของตนในกิจกรรมต่างๆ ในสังคมใหม่ที่ย้ายเข้าไปอยู่ โดยใช้ความสามารถในการกระทำบทบาทนั้นๆ อย่างไม่มากจนเกินไป และการกระทำนั้นจะไม่ก่อให้เกิดความเครียดทางใจ (กริดา โกเชก. 2548: 27; อ้างอิงจาก Hauser. 1964: 164)

ฮอฟซอมเมอร์ (กริดา โกเชก. 2548: 27; อ้างอิงจาก Hoffsommer. 1958: 55-57) เสนอไว้ว่า การปรับตัวประกอบไปด้วยกระบวนการย่อย 2 กระบวนการคือ

1. การดัดแปลง (Adaptation) หมายถึง การปรับตัวทางชีวภาพหรือทางร่างกาย
2. การปรับตัวในทางสังคม (Social Adjustment) หมายถึง การทำให้อยู่ในภาวะที่พอเหมาะ (Accommodation) กับสิ่งแวดล้อมในที่ใหม่ ซึ่งจะเป็นกระบวนการสุดท้ายของกระบวนการปรับตัวในครั้งหนึ่งๆ ที่ผู้ย้ายถิ่นสามารถปรับตัวได้ดี

การปรับตัวในทางสังคมนี้เกิดจากการที่บุคคลมีประสบการณ์ทางสังคม ไม่ได้เกิดจากการถ่ายทอดทางพันธุกรรม ฮอฟซอมเมอร์ สรุปไว้ว่าการปรับตัวทางชีวภาพหรือทางร่างกายนั้นเป็นผลมาจากการแข่งขัน (Competition) ของผู้ย้ายถิ่นที่พยายามปรับตัวเพื่อความอยู่รอดในสังคม ในขณะที่การปรับตัวในทางสังคมนั้นจะมีผลมาจากความขัดแย้ง ซึ่งผลของการปรับตัวทั้ง 2 แบบนี้ จะทำให้เกิดความสมดุล โดยความสมดุลทางชีวภาพที่เกิดขึ้นจะถ่ายทอดกันด้วยวิธีการทางชีวภาพ ส่วนการปรับตัวทางสังคมจะมีการถ่ายทอดโดยทางวัฒนธรรมและประเพณีโดยที่การปรับตัวจะเป็นกระบวนการ 2 ทาง (Reciprocal Accommodation) กล่าวคือ ทั้งผู้ที่ย้ายถิ่นใหม่และผู้ที่อยู่ในถิ่นเดิมต่างก็ต้องปรับตัวเข้าหากัน เพียงแต่ฝ่ายใดจะต้องปรับตัวมากกว่ากันนั้นขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมเป็นสำคัญ ซึ่งการปรับตัวที่เกิดขึ้นอาจนำไปสู่กระบวนการกลืนกลายต่อไป

การศึกษาการปรับตัว ตลอดจนผลสำเร็จของการปรับตัวไปถึงขั้นการกลืนกลายและการบูรณาการของผู้ย้ายถิ่นให้เข้ากับสังคมเมืองได้มากน้อยเพียงใดนั้น มีมิติที่สัมพันธ์กันที่ในบางครั้งอาจมีการใช้ปะปนกันทั้งๆ ที่ความหมายที่แท้จริงแล้วมีความแตกต่างกันอยู่ 3 ตัวคือ การปรับตัว (Adjustment) การกลืนกลาย (Assimilation) และการบูรณาการ (Integration)

จิลเมอร์ และคณะ (กริดา โกเชก. 2548: 28; อ้างอิงจาก Gillmer; & et al. 1971: 9) กล่าวว่า การปรับตัวเป็นกระบวนการที่มนุษย์มีปฏิกิริยาตอบโต้กับสิ่งแวดล้อมรอบๆ ตัว เป็นการปรับตัวให้เข้ากับปัญหา รวมถึงการปรับสภาพปัญหาที่เป็นอยู่ให้เข้ากับความต้องการของเขาเองด้วย นั่นคือมนุษย์ต้องมีการปรับความต้องการของตนเองให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม และสามารถปรับตัวให้เข้ากับปัญหาและสามารถแก้ไขปัญหาดังกล่าวที่เกิดขึ้นได้

เฮอร์ลอค (กริดา โกเชก. 2548: 28; อ้างอิงจาก Hurlock. 1978: 260) กล่าวว่า การปรับตัวเป็นความสำเร็จของบุคคลในการปรับตัวให้เข้ากับบุคคลต่างๆ ได้ คนที่เรียนรู้ได้ดีจะเรียนรู้ทักษะทาง

สังคมได้ เช่น ความสามารถในการเกี่ยวข้องกับคนอื่นทั้งกลุ่มเพื่อนและคนแปลกหน้า และจะช่วยพัฒนาทัศนคติที่ดีต่อสังคมด้วย เช่น มีความคิดที่จะช่วยเหลือคนอื่น ๆ เป็นต้น นอกจากนี้ เฮิร์ลอคได้สรุปลักษณะของการปรับตัวที่ดีว่า จะมีลักษณะการยอมรับสภาพของตนเอง มีความเชื่อมั่นในตนเองว่าสามารถช่วยเหลือผู้อื่นได้ มีความเป็นประชาธิปไตย และมีวิธีการสร้างความสัมพันธ์กับผู้อื่นได้ดี

จากความหมายข้างต้น สรุปได้ว่า การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม หมายถึง การเรียนรู้ เข้าใจและยอมรับในความคล้ายคลึงหรือแตกต่างระหว่างวัฒนธรรมเดิมของตนกับวัฒนธรรมอื่นๆ ที่หลากหลาย ด้านการใช้ภาษาสื่อสารและแบบแผนการปฏิบัติตนทางวัฒนธรรม เพื่อความสามารถในการทำกิจกรรมของตนเองและร่วมกิจกรรมกับผู้อื่นได้อย่างประสบความสำเร็จ

2.5 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการฝึกอบรมด้านการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

แรนเซอร์และโวมัค (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542; อ้างอิงจาก Rancer; & Womack. 1997: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวไว้ว่า ปัจจุบันขอบข่ายของการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมมีขอบข่าย (Scope) ใหญ่ๆ 2 ขอบข่าย คือ

1. การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมแบบกว้างๆ (Culture General Training) เป็นการฝึกอบรมที่ให้ความรู้ความเข้าใจองค์ประกอบของวัฒนธรรมอย่างกว้างๆ ช่วยให้ผู้ถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมและระมัดระวังเรื่องอคติที่อาจเกิดขึ้น ช่วยให้ผู้มีความยืดหยุ่น ส่งผลต่อการเป็นผู้สื่อสารต่างวัฒนธรรมที่ดียิ่งขึ้น

2. การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมแบบเฉพาะเจาะจง (Culture Specific Training) เป็นการฝึกอบรมที่ให้ความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่งโดยเฉพาะ เพื่อให้เข้าใจระบบระเบียบค่านิยม เพื่อช่วยให้ตีความสิ่งต่างๆ ตามมิติวัฒนธรรมนั้นๆ ได้ดีขึ้น

แฮริสและโมแรน (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 13; อ้างอิงจาก Harris; & Moran. 1971: ไม่ปรากฏเลขหน้า) พัฒนาแนวทางในการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมไว้ 9 ลักษณะ ได้แก่

1. Cognitive เป็นการอบรมที่เน้นการให้ความรู้เกี่ยวกับคนต่างวัฒนธรรม รวมทั้งลักษณะทางวัฒนธรรม พิธีกรรม ค่านิยม และสถาบันทางสังคมที่สำคัญต่างๆ

2. Awareness เป็นการอบรมที่มุ่งเน้นให้ผู้คลั่งรักเตือนตนเองให้ปรับตัวเมื่อผลจากวัฒนธรรมเดิมไปแล้ว รวมทั้งให้ระมัดระวังการยึดติดกับค่านิยมตนเอง และให้คำนึงถึงอิทธิพลของวัฒนธรรมที่มีผลต่อการสื่อสาร

3. Behavioral เน้นการฝึกวางตัวหรือแสดงออกให้เป็นไปตามความคาดหวังของวัฒนธรรมใหม่ รวมถึงการฝึกฝนกิริยา มารยาท และการประพฤติปฏิบัติตนในสถานการณ์ต่างๆ

4. Interaction เน้นการฝึกพูดคุยจริงกับคนต่างชาติหรือตัวแทนของคนในวัฒนธรรมใหม่ โดยอาจเดินทางไปยังที่ต่างๆ ด้วยกัน เพื่อจะได้เรียนรู้ค่านิยม การประพฤติปฏิบัติตนและวัฒนธรรม

นั้นๆ ไปในตัว

5. Area Simulation เน้นการสร้างสภาพแวดล้อมหรือสถานการณ์จำลองที่เกิดขึ้นได้ในประเทศที่จะย้ายไป

6. Relationship System เน้นการฝึกปฏิบัติให้รู้จักเข้ากับคนอื่นๆ ได้โดยไม่เน้นชาติใดภาษาใดโดยเฉพาะ แต่พยายามฝึกการสร้างความสัมพันธ์กับคนต่างวัฒนธรรมโดยทั่วไป

7. Language Studies เน้นการฝึกฝนและเรียนภาษาประจำชาติใดชาติหนึ่งโดยเฉพาะ

8. Cross-Cultural Communication เน้นการให้ความรู้ทางทฤษฎีเกี่ยวกับการสื่อสาร และการสื่อสารต่างวัฒนธรรม เพื่อนำมาประยุกต์ใช้ได้ สถานการณ์ต่างๆ

9. Confrontation / Contrast เป็นการซ้อมการปฏิบัติตนเมื่ออยู่ในสถานการณ์หนึ่งๆ และสังเกตการตอบสนองจากผู้ที่อยู่ร่วมเหตุการณ์ด้วยเพื่อนำมาแก้ไขปรับปรุงตนเอง

บริสลิน (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542; อ้างอิงจาก Brislin. 1989: 441-457) กล่าวไว้ว่า การฝึกอบรมทางวัฒนธรรม หมายถึง กระบวนการฝึกอบรมที่วางแผนขึ้นเพื่อช่วยให้บุคลากรต่างชาติที่อาศัยในวัฒนธรรมใหม่ สามารถปรับตัวเข้ากับคนในวัฒนธรรมนั้นๆ ได้ดียิ่งขึ้น นอกจากนี้ Brislin ยังได้แบ่งการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมออกเป็น 3 มิติ (Domain) โดยนำเอาองค์ประกอบของปฏิสัมพันธ์อันได้แก่ ความคิด (Cognitive) ความรู้สึก (Affection) และพฤติกรรม (Behavior)

1. มิติทางความคิด (Cognitive Domain) การฝึกอบรมในมิตินี้ต้องการให้ผู้รับการอบรมมีความรู้ ความเข้าใจในวัฒนธรรมอื่นๆ ได้ดีขึ้น เข้าใจความแตกต่างหลากหลายทางวัฒนธรรม การฝึกจะเป็นการให้ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับประเทศนั้นๆ ไม่ว่าจะเป็นด้านวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ ศาสนา ชีวิตความเป็นอยู่ ตลอดจนเรื่องอื่นๆ เนื่องจากต้องการให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมคิดจากมุมมองต่างๆ หลายๆ มุมมอง เพื่อที่จะช่วยให้เข้าใจความแตกต่างของคนจากต่างวัฒนธรรม

2. มิติทางความรู้สึก (Affective Domain) การฝึกอบรมนี้มุ่งไปที่การปรับอารมณ์ ความรู้สึกทัศนคติของผู้เข้าฝึกอบรม รวมทั้งช่วยให้รู้สึกว่าการมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างวัฒนธรรมเป็นสิ่งท้าทายและสนุกสนาน ช่วยให้เกิดการกับความวิตกกังวลและความเครียดเมื่ออยู่ในต่างแดนได้ดีขึ้น ทั้งยังปรับทัศนคติที่มีต่อตนเองและผู้อื่น ตลอดจนช่วยปรับความรู้สึกเมื่อต้องอยู่ในวัฒนธรรมใหม่

3. มิติทางพฤติกรรม (Behavior Domain) การฝึกอบรมในมิตินี้ช่วยให้บุคคลมีความสัมพันธ์อันดีกับคนต่างวัฒนธรรม ช่วยให้เกิดการกับความเครียดในช่วงปรับตัวได้ดีขึ้น สามารถปฏิบัติตนได้อย่างเหมาะสมเมื่อไปอยู่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่ง ตลอดจนสามารถทำงานในต่างวัฒนธรรมได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีประสิทธิผลขึ้น

การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมควรจะมีการบูรณาการแง่มุมต่างๆ เข้าด้วยกันไม่ว่าจะเป็นขอบข่ายหรือมิติใด ดังที่ Broom เสนอไว้ในปี 1986 ว่าการฝึกอบรมที่แยกเป็นการให้ความรู้ทาง

วัฒนธรรมกว้างๆ กับการให้ความรู้ทางวัฒนธรรมเฉพาะนั้นไม่สามารถทำได้เพียงลำพังอย่างใดอย่างหนึ่งได้อย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต้องใช้การฝึกอบรมที่มีเนื้อหาทั้งสองขอบข่ายร่วมกันไป และควรคำนึงถึงบริบทที่จะนำไปใช้เป็นหลัก (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 16; อ้างอิงจาก Bhagat; & Prien. 1996: ไม่ปรากฏเลขหน้า) และ De Wilde เสนอไว้ในปี 1991 ว่า บุคลากรต่างชาติควรได้รับการฝึกอบรมที่ทั้งความรู้และเพิ่มทักษะร่วมกันไป (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 17; อ้างอิงจาก เมตตา วิวัฒนานุกูล. 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Domasch and Lichtenberger ในปี 1991 และ Harrison ในปี 1992 ซึ่งก็พบว่า การอบรมทางวัฒนธรรมจะให้ผลดีถ้ามีการฝึกอบรมทั้งมิติความคิด ความรู้สึก และพฤติกรรมไปด้วยกัน (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 17; อ้างอิงจาก Bhagat & Prien. 1996: ไม่ปรากฏเลขหน้า)

เจมส์ ดาว์น (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 12; อ้างอิงจาก James Downs. 1969: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวถึงกรอบแนวคิดในการอธิบายการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมไว้ 4 รูปแบบ คือ

1. **Intellectual Model** เป็นการให้ข้อมูล ความรู้ ประกอบด้วยการบรรยายและการศึกษาเอกสารด้วยตนเองเกี่ยวกับประเทศท้องถิ่น เนื้อหาต่างๆ เป็นความรู้พื้นฐานสำหรับอาศัยอยู่ในวัฒนธรรมนั้น

2. **Area Simulation Model** เป็นการฝึกอบรมที่เจาะจงลงไปในวัฒนธรรมใดวัฒนธรรมหนึ่ง เช่น การฝึกอบรมวัฒนธรรมญี่ปุ่น อาหาร ละติน เป็นการเตรียมตัวให้ผู้เข้ารับการอบรมพร้อมไปอยู่ในวัฒนธรรมนั้นๆ เทคนิคที่ใช้เป็นการจำลองสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นในวัฒนธรรมหนึ่งๆ เป็นต้น

3. **Self-Awareness Model** เป็นการอบรมเพื่อสร้างความเข้าใจและยอมรับคนที่มีวัฒนธรรมต่างจากตนเอง เป็นการฝึกให้รู้สึกไวและตระหนักรู้ว่าการมีปฏิสัมพันธ์ต่างวัฒนธรรมเป็นเรื่องละเอียดอ่อนและสำคัญ

4. **Culture-Awareness Model** เป็นการฝึกอบรมให้บุคคลรู้จักวางตนและอาศัยอยู่ในอีกวัฒนธรรมหนึ่งได้อย่างเหมาะสม โดยให้แนวทางปฏิบัติตนในประเทศนั้นๆ

การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดการสื่อสารต่างวัฒนธรรมที่สัมฤทธิ์ผล ทำให้บุคลากรสามารถปรับตัวได้ดีขึ้น นำไปสู่การทำงานที่มีประสิทธิภาพตามไปด้วย กล่าวคือ การสื่อสารที่ดีนำไปสู่การปรับตัวและการทำงานที่ดี ดังนั้นการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมจึงมุ่งให้ความสำคัญกับการสื่อสารเป็นหลัก เพราะคาดหมายว่าเมื่อบุคลากรต่างชาติสื่อสารกับคนในประเทศท้องถิ่นได้ดีแล้ว การปรับตัวและการทำงานจะดียิ่งขึ้นตามการสื่อสาร (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 11; อ้างอิงจาก Cargile & Gile. 1996: 385-423)

พาเกทและพริอง (มิ่งขวัญ สินธุวงศ์. 2542: 13; อ้างอิงจาก Bhagat & Prien. 1996: 35-60) กล่าวว่า การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมเป็นการเรียนรู้ทางสังคมอย่างหนึ่ง เพราะเป็นการฝึกฝน

ทักษะที่จำเป็นในการอยู่ต่างวัฒนธรรม ทักษะดังกล่าวแบ่งได้ 3 ประเภท คือ 1) ทักษะในการดำรงอัตลักษณ์ของตน 2) ทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์กับผู้อื่น และ 3) ทักษะในด้านความรู้และการเรียนรู้วัฒนธรรมต่างชาติ

การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมจะต้องเลือกเนื้อหาและวิธีการให้เหมาะสมกับงานของบุคลากร และควรใช้วิธีอบรมที่หลากหลายผสมกันไป เพื่อหนุนนำให้บรรลุวัตถุประสงค์การอบรม เนื่องจากการเรียนรู้ของคนจากต่างวัฒนธรรมกันย่อมมีรูปแบบที่ต่างกัน

บรีสลินและโยชิเดะ (มิ่งขวัญ สิ้นธุวงศ์, 2542: 12; อ้างอิงจาก Brislin; & Yoshida, 1994: ไม่ปรากฏเลขหน้า) เสนอว่า การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมมีวัตถุประสงค์หลักที่จะเสริมสร้างให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีการตระหนักรู้ (Awareness) มีความรู้ความเข้าใจ (Knowledge) เกี่ยวกับวัฒนธรรมซึ่งนำไปสู่พฤติกรรมที่เหมาะสม (Behavior) เมื่อมีปฏิสัมพันธ์กับคนต่างวัฒนธรรมรวมทั้งพัฒนาการทางอารมณ์ จิตใจ และทักษะในการสื่อสารที่ดียิ่งขึ้น เป็นการสื่อสารที่สัมฤทธิ์ผล จากหลักดังกล่าวจึงสามารถแยกแยะเป้าหมายของการฝึกอบรมได้ 3 ประการ ดังนี้

1. พัฒนาความรู้และข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรม ความแตกต่างทางวัฒนธรรมในภาพกว้าง และมีความรู้ทางวัฒนธรรมที่เจาะลึกในประเทศหรือวัฒนธรรมที่จะไปอาศัย (Knowledge)
2. พัฒนาทัศนคติที่มีต่อคนต่างวัฒนธรรม เช่น ให้อยอมรับความแตกต่างได้ ไม่มีอคติต่อผู้อื่น เพราะวัฒนธรรมที่ต่างกัน (Attitude)
3. พัฒนาทักษะในการมีปฏิสัมพันธ์ นำไปสู่การสื่อสารที่มีประสิทธิผล (Skills)

นอกจากนี้ Cargile และ Gile เสนอเพิ่มเติมว่า การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมเป็นการพัฒนาให้ผู้เข้ารับการฝึกอบรมมีปฏิสัมพันธ์ต่างวัฒนธรรมได้อย่างสัมฤทธิ์ผล (Intercultural Effectiveness) ช่วยขจัดปัญหา ข้อขัดแย้ง และความยากลำบากที่อาจเกิดขึ้นได้

คำว่า “สัมฤทธิ์ผล” มุ่งหมายให้ผู้เข้ารับการอบรมประสบความสำเร็จในด้านต่างๆ ดังนี้

1. สามารถปรับตัวได้อย่างดี (Adjustment)
2. สามารถทำงานได้อย่างดี (Task Effectiveness)
3. สามารถสื่อสารได้อย่างดี (Communication Effectiveness)

มิ่งขวัญ สิ้นธุวงศ์ (2542: 31; อ้างอิงจาก เมตตา วิวัฒนานุกูล, 2536: ไม่ปรากฏเลขหน้า) พบว่า การฝึกอบรมทางวัฒนธรรม อาจให้ผลหลายด้านผสมกันก็ได้ โดยระบุว่า บุคลากรต่างชาติที่ผ่านการฝึกอบรมมาก่อนนั้นระบุนความแตกต่างทางค่านิยมระหว่างตนเองกับคนไทยสูงกว่าคนที่ไม่ได้รับการฝึกอบรม ซึ่งมองได้ว่าการอบรมเน้นความแตกต่างอย่างชัดเจน หรือมองได้ว่าการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมสร้างความตระหนักรู้ในความต่างทางวัฒนธรรม แต่การศึกษาก็คพบผลในแง่ดีว่า บุคลากรต่างชาติที่ผ่านการฝึกอบรมระบุว่าปัญหาการสื่อสารกับคนไทยน้อยกว่าผู้ที่ไม่ได้ผ่านการฝึกอบรม

ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่า การฝึกอบรมด้านการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม เป็นการฝึกอบรมที่บูรณาการวัฒนธรรมด้านต่างๆ เน้นให้บุคคลเข้าใจและยอมรับความแตกต่างหลากหลายของปฏิสัมพันธ์ที่แต่ละคนแสดงออกมา เมื่อมีความเข้าใจแล้ว ก็จะช่วยให้คนจากวัฒนธรรมต่างกันสามารถทำงานร่วมกันได้ประสบผลสำเร็จ

3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

3.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

3.1.1 ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม (Group Work)

โธลเซน (Ohlsen. 1970: 6-7) ได้ให้ความหมายของกิจกรรมกลุ่ม 2 ประการ ดังนี้

1. กิจกรรมกลุ่มที่ผู้เป็นผู้นำเป็นผู้ให้ข้อมูลรายละเอียดต่างๆ แก่สมาชิกหรือผู้นำการอภิปราย เพื่อที่สมาชิกได้บรรลุถึงความมุ่งหมายต่างๆ ของกลุ่ม โดยปกติผู้นำกลุ่มแบบนี้จะให้ข้อมูลเกี่ยวกับการศึกษา อาชีพ และสังคม และส่งเสริมให้สมาชิกในกลุ่มนำข้อมูลเหล่านั้นมาอภิปรายเพื่อประโยชน์สำหรับตนเอง เช่น การปฐมนิเทศ การปัจฉิมนิเทศ หรือกิจกรรมต่างๆ ที่จัดในช่วงเป็นต้นในการทำกิจกรรมกลุ่มแบบนี้ครูจะเป็นผู้ดำเนินการวางแผนให้กับสมาชิก เป็นต้น

2. กิจกรรมกลุ่มต่างๆ ที่สมาชิกเป็นผู้ดำเนินการ คือ ได้วางแผนร่วมกันจัดขึ้นเอง เช่น กลุ่มอภิปรายในเรื่องต่างๆ ที่นักเรียนสนใจหรือกิจกรรมเสริมหลักสูตร เป็นต้น

แฮร์โรลด์ (Harrold. 1992: 492-504) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นกระบวนการที่ทำให้ทุกคนมีโอกาสรวมกันเป็นกลุ่มเพื่อแก้ปัญหาหรือทำอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยมีจุดมุ่งหมายที่แน่นอน

คมเพชร จัตรศุกกุล (2546: 14) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การนำประสบการณ์มาวางแผนแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันเพื่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสิ่งที่สมาชิกต้องการและการเปลี่ยนแปลงโดยส่วนรวม ผู้นำจะสามารถทำงานให้มีประสิทธิภาพก็ต่อเมื่อเขาได้เรียนรู้วิธีการที่จะช่วยอำนวยความสะดวกให้เกิดปฏิสัมพันธ์อย่างสร้างสรรค์ระหว่างสมาชิกแต่ละคน โดยวิธีการดังกล่าวแล้ว ประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดพัฒนาการในตัวบุคคลทุกคนและกลุ่มที่จะดำเนินไปด้วยความสำเร็จตามจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้

ประนอม เดชชัย (2531: 100-101) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง กิจกรรมต่างๆ ที่ดำเนินการโดยกลุ่ม ทำเป็นกลุ่ม กิจกรรมประเภทนี้จะช่วยฝึกประสบการณ์ต่างๆ ของผู้เรียนให้พัฒนาขึ้น เช่น ช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะในการทำงานร่วมกับผู้อื่น ฝึกทักษะทางสังคม ฝึกให้ผู้เรียนยอมรับมติของกลุ่มเพื่อพัฒนาความเป็นประชาธิปไตยของผู้เรียน

พรพนพิศ วาณิชยการ (2535: 24) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การกระทำ

กิจกรรมร่วมกันของบุคคลในกลุ่มซึ่งร่วมกันวางแผนงานตามเป้าประสงค์และจัดประสบการณ์เพื่อ
ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ขึ้นทั้งในตัวบุคคลและในกลุ่ม

ชิดชนก รุ่งแสง (2541: 10) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การที่บุคคลมาอยู่
รวมกัน สมาชิกในกลุ่มต่างช่วยกันศึกษาให้ได้มาซึ่งความรู้ และความสามารถรวมทั้งประสบการณ์ของ
สมาชิกในการทำกิจกรรม เพื่อนำกลุ่มไปสู่จุดมุ่งหมายที่วางไว้ร่วมกัน

สุพจี เหล่าพานิช (นราวัฒน์ กิจเจริญ. 2547: 11; อ้างอิงจาก สุพจี เหล่าพานิช. 2541:
46) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง วิธีการหนึ่งนำไปใช้ในการปรับปรุง เปลี่ยนแปลง หรือ พัฒนา
ทัศนคติและพฤติกรรมของบุคคลโดยใช้กิจกรรมต่างๆ จัดให้กลุ่มคนที่มีจุดประสงค์ในการพัฒนา
ร่วมกัน สมาชิกทุกคนในกลุ่มจะมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมวางแผนงาน เคารพกติกา และร่วมมือใน
การแก้ปัญหาต่างๆ ประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจะทำให้เกิดการพัฒนาในตัวบุคคลและกลุ่ม ตามจะ
ประสงค์ที่วางไว้

สิริวรรณ ฉันทะสานนท์ (นราวัฒน์ กิจเจริญ. 2547: 11; อ้างอิงจาก สิริวรรณ ฉันทะ
สานนท์. 2541: 11) กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การร่วมมือในการวางแผนการทำงานแก้ปัญหาหรือ
กระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน โดยนำประสบการณ์ของแต่ละคนมาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน แล้วทำให้
เกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้

อำนาจ กังเทเวศน์ (2543: 70) ได้สรุปความหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ว่า กิจกรรม
กลุ่ม หมายถึง บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปอยู่รวมกันเป็นกลุ่มมีการทำกิจกรรมทั้งกิจกรรมที่มีผู้นำ
ดำเนินการให้ข้อมูลหรือแนวทางในการปฏิบัติกิจกรรมกลุ่ม หรือสมาชิกการกระทำร่วมกันในจุดหมาย
เดียวกันมีบทบาทหน้าที่ของแต่ละคน สร้างประสบการณ์ร่วมกัน ในกลุ่มร่วมกันดำเนินกิจกรรมนั่นเอง
เพื่อให้บรรลุจุดมุ่งหมายที่สมาชิกในกลุ่มตั้งเป้าหมายเอาไว้

จากความหมายของกิจกรรมกลุ่มดังกล่าว พอสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม หมายถึง การ
เรียนรู้โดยการปฏิบัติ เป็นประสบการณ์ตรงที่จะนำไปใช้พัฒนาตัวบุคคลและกลุ่ม ช่วยให้ผู้เข้าร่วม
กิจกรรมกลุ่มมีความซาบซึ้งและพึงพอใจจะเปลี่ยนแปลงและปรับปรุงตนเองต่อไป ซึ่งเริ่มจากขั้นตอน
สร้างสัมพันธ์ สมาชิกในกลุ่มจะเริ่มสร้างความคุ้นเคย เริ่มเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และต้องการเป็นส่วน
หนึ่งของกลุ่ม ต่อมาสมาชิกจะร่วมทำกิจกรรมที่ได้รับมอบหมายให้สำเร็จตามเป้าหมาย โดยทุกคนมี
ส่วนร่วมขั้นนี้เรียกว่า ขั้นปฏิบัติการ หลังจากที่ได้ลงมือกระทำกิจกรรมแล้วสมาชิกทุกคนจะร่วมกัน
วิเคราะห์ประสบการณ์ที่เรียนรู้พร้อมทั้งร่วมกันสรุปและนำหลักการที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับตนเองและ
กลุ่ม จากนั้นสมาชิกจะร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่มจากการอภิปราย ให้
ข้อเสนอแนะและติชม

3.1.2 จุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่ม

เบนเนทท์ (Bennett. 1963: 8-9) ได้สรุปจุดมุ่งหมายโดยทั่วไปของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้

1. เป็นการเปิดโอกาสให้สมาชิกของกลุ่มได้เรียนรู้ทางด้านการศึกษา อาชีพ สังคม และส่วนตัว จากการเข้าร่วมกิจกรรมต่างๆ ที่ทางโรงเรียนจัดขึ้น เช่น การปฐมนิเทศนักเรียนที่เข้าใหม่ การศึกษาชีวิตการทำงานและปัญหาของการปรับตัวต่ออาชีพ การได้มีโอกาสศึกษาปัญหาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลเป็นกลุ่มจะช่วยให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมให้เป็นที่ยอมรับของสังคมได้
2. ก่อให้เกิดผลทางการบำบัดรักษา จากการที่สมาชิกของกลุ่มได้มีโอกาสระบายความเครียดทางอารมณ์ทำให้สมาชิกเข้าใจและได้ข้อคิดในการแก้ปัญหาต่างๆ มากขึ้น รวมทั้งได้มีโอกาสศึกษาปัญหาที่คล้ายกันในระยะยาวที่โอนอ่อนผ่อนตามและนำมาปรับปรุงบุคลิกภาพและวิถีทางชีวิตของตนเอง นอกจากนี้กลุ่มยังเปิดโอกาสให้สมาชิกแต่ละคนวินิจฉัยปัญหาของตนเองและผู้อื่น
3. ช่วยให้ผู้บุคคลบรรลุจุดมุ่งหมายของการแนะแนวอย่างประหยัดและมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น
4. ช่วยให้การให้คำปรึกษาเป็นรายบุคคลมีประสิทธิภาพมากขึ้น เพราะกลุ่มช่วยให้เข้าใจปัญหาและลักษณะต่างๆ ไปของปัญหา

บัทตัน (Button. 1974: 1-2) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นสิ่งที่จัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยส่งเสริมให้มนุษย์ได้เติบโตและพัฒนาโดยเฉพาะทักษะด้านความสัมพันธ์กับบุคคลอื่น ดังนั้นการจัดกิจกรรมกลุ่ม จึงเป็นการสร้างโอกาสให้มนุษย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับคนอื่น ๆ ในบรรยากาศที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546: 137-145) กล่าวถึง ความมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มไว้ดังนี้

1. เพื่อสร้างความเข้าใจในตนเองอย่างถูกต้อง โดยปกติคนทั่วไปอาจจะคิดว่าตนเองมีความเข้าใจตนเองไม่จำเป็นต้องให้คนอื่นช่วยชี้แจงว่าตนเป็นคนอย่างไร ในทางจิตวิทยาแล้วมนุษย์ย่อมเข้าใจตนเอง แต่บางครั้งอาจจะไม่เข้าใจตนเองได้ดีเท่าที่ควร หรือบางครั้งก็เข้าใจตนเองผิดพลาดได้ ทั้งนี้เพราะว่าแต่ละคนก็มีการปรับตัวกับสิ่งแวดล้อม โดยใช้กลวิธีการป้องกันตัวที่แตกต่างกันไป ด้วยเหตุนี้กิจกรรมกลุ่มก็อาจช่วยมนุษย์ได้โดยเป็นกระจกเงาสะท้อนให้เห็นภาพของตนเองทุกๆ ด้าน
2. เพื่อสร้างความเข้าใจบุคคลอื่น มนุษย์มีความต้องการที่จะอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งคือ ความเข้าใจในสมาชิกของกลุ่ม ความเข้าใจในบุคคลอื่นจะทำให้

ให้เกิดการยอมรับพฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมา ดังนั้นในการทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันของสมาชิกจะเปิดโอกาสให้สมาชิกเกิดการเรียนรู้ลักษณะต่างๆ ของแต่ละคนได้เป็นอย่างดี

3. เพื่อสร้างความสามารถในการทำงานร่วมกันระหว่างสมาชิก ซึ่งนอกจากจะอาศัยความรู้ความสามารถและประสบการณ์ของสมาชิกแต่ละคนแล้ว สิ่งที่สำคัญและมีความหมายต่อความสำเร็จของกลุ่ม คือ ความร่วมมือซึ่งถ้าขาดความร่วมมือที่ดีจะทำให้การทำงานของกลุ่มไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ดังนั้นในการทำกิจกรรมกลุ่มจึงมีจุดมุ่งหมายที่จะเสริมสร้างคุณลักษณะที่ดีให้แก่สมาชิกกลุ่มให้มีทักษะที่จำเป็นต่อการทำงานร่วมกับผู้อื่น

ประนอม เดชชัย (2531: 101-102) ได้กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของกิจกรรมกลุ่มโดยสรุปดังนี้

1. เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจธรรมชาติของมนุษย์ คือ ความเข้าใจตนเองและเข้าใจบุคคลอื่นในกลุ่ม ซึ่งจะทำให้บุคคลปรับตัวเองเข้ากับกลุ่มและทำให้เกิดการเรียนรู้เรื่องตนเองและผู้อื่นได้ดีขึ้น

2. เพื่อให้ผู้เรียนได้เข้าใจกระบวนการการทำงานหรือแก้ปัญหาต่างๆ ร่วมกัน ประสบการณ์ที่จัดในกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยให้สมาชิกได้เรียนรู้วิธีการทำงานร่วมกัน

3. เพื่อให้ผู้เรียนฝึกความรู้สึกทางด้านคุณธรรมและจริยธรรมในระหว่างร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น ฝึกความอดทน การยอมรับความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และสิ่งที่ได้จากกิจกรรมกลุ่ม จะช่วยพัฒนาบุคคลและสังคมต่อไป

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้บุคคลเข้าใจตนเอง เข้าใจผู้อื่น และพร้อมที่จะปรับปรุงแก้ไข พัฒนาตนเอง ทั้งด้านความคิดและพฤติกรรมสามารถปรับตัว อยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้

3.1.3 ขนาดของกลุ่ม

ฮ็อตตาเวย์ (Ottaway. 1966: 7) กล่าวว่า กลุ่มควรมีขนาดเล็ก เพราะจะช่วยให้สมาชิกมีโอกาสแสดงออกอย่างอิสระโดยทั่วถึงกัน โดยสมาชิกไม่ต้องใช้เสียงดังมากนัก ทุกคนในกลุ่มก็จะได้ยินอย่างทั่วถึง ดังนั้นกลุ่มควรมีขนาดอย่างมากที่สุด 12 คน หรือ มากกว่านั้นก็ไม่ควรเกิน 15 คน เพราะมีฉะนั้นแล้ว จะทำให้แบบแผนพฤติกรรมผิดไปจากเดิม ขนาดของกลุ่มที่เหมาะสมที่สุดควรมีจำนวนสมาชิก 9-10 คน จึงจะทำให้การทำงานบังเกิดผลดีที่สุด

ชอร์ (Shaw. 1981: 3) กล่าวว่า กลุ่มย่อยควรมีสมาชิก 10 คนเป็นอย่างมาก ถ้าจำนวนสมาชิก 30 คนขึ้นไป ก็จะเป็นกลุ่มใหญ่ แต่ก็อาจจะแบ่งเป็นกลุ่มย่อยได้ และมีความเห็นว่าจำนวนสมาชิกมีปัญหาคำคัญต่อองค์ประกอบอื่นๆ ซึ่งได้แก่ ความสัมพันธ์ของสมาชิก และการร่วมมือในการทำงานของสมาชิก จะมีความสำคัญต่อการทำงานกลุ่มมากกว่า

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546: 26) กล่าวว่า ขนาดของกลุ่มอาจจะเป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งในการพิจารณาธรรมชาติการปฏิสัมพันธ์ของกลุ่ม กลุ่มที่มีขนาดแตกต่างกันจะทำให้กระบวนการปฏิสัมพันธ์แตกต่างกันไปด้วยในกลุ่มที่มีสมาชิกมากเกินไปจนความจำเป็น สมาชิกจะต้องทำงานซ้ำซ้อนกัน บางคนคาดหวังว่าจะรับผิดชอบทั้งหมดในขณะที่สมาชิกคนอื่นรู้สึกคับข้องใจที่ไม่มีงานทำไม่มีโอกาสได้ใช้ทักษะที่ตนเองมีอยู่ ขนาดของกลุ่มไม่ควรเกิน 15 คน กลุ่มจะใหญ่เท่าใดย่อมขึ้นอยู่กับความจำเป็นของสถานการณ์ จุดมุ่งหมายของกลุ่ม แหล่งที่จะให้ความช่วยเหลือในกลุ่ม และระดับวุฒิภาวะของบุคคลในกลุ่ม

จากแนวคิดเกี่ยวกับขนาดของ สรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่มควรมีสมาชิกของกลุ่มตั้งแต่ 9-10 คน และมากที่สุดไม่ควรเกิน 15 คน จึงจะเหมาะสมที่สุดเพราะถ้าหากสมาชิกกลุ่มมีมากเกินไปกว่านี้ จะมีผลเสียต่อความสัมพันธ์และความร่วมมือในการทำงานของสมาชิกในกลุ่ม

3.1.4 เวลาและจำนวนครั้งในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

แพทเทอร์สัน (Patterson. 1973: 105) กล่าวว่า การให้ทำกิจกรรมกลุ่มควรจัดสัปดาห์ละ 2 ครั้ง แต่ถ้าเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีน้อย อาจจะจัดสัปดาห์ละ 3 ครั้ง ช่วงเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสำหรับเด็กประถมศึกษา ควรใช้เวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง เพราะเด็กอาจจะเกิดความเบื่อหน่ายได้

ทรอทเซอร์ (ชูชัย สมितिโกร. 2528: 18-19; อ้างอิงจาก Trozer. 1977: ไม่ปรากฏเลขหน้า) ได้ให้ความเห็นว่า ในการกำหนดระยะเวลา และความถี่ของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มนั้น หากจัดทำสถานศึกษาจำเป็นต้องพิจารณาถึงการจัดเวลาเรียนของสถานศึกษานั้นด้วย เช่น ในโรงเรียนส่วนมากจะจัดเวลาเป็นคาบๆ ละ 50 นาที เป็นต้น ซึ่งจะช่วยให้สามารถกำหนดได้ว่าควรใช้เวลาในการเข้ากลุ่มนานเท่าใด สำหรับจำนวนครั้งในการเข้ากลุ่มไม่ควรต่ำกว่า 8 ครั้ง

จากการศึกษาเวลาและจำนวนครั้งในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มสรุปได้ว่า กิจกรรมกลุ่ม ควรจัดสัปดาห์ละ 2-3 ครั้งๆ ละ 50 นาที แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่ามีเวลาในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมากน้อยเพียงใด และสำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษา ควรจัดเวลาไม่เกิน 1 ชั่วโมง เพราะถ้ามากเกินไปกว่านั้นเด็กอาจจะเกิดการเบื่อหน่ายได้ เนื่องจากเด็กวัยนี้จะมีความสนใจกิจกรรมในระยะเวลาที่ไม่มากนัก

3.1.5 ลำดับขั้นของกิจกรรมกลุ่ม

วีณา วโรตมะวิชัย (จุฑานุช บุษปวนิช. 2547: 25; อ้างอิงจาก วีณา วโรตมะวิชัย. 2530: 252-253) กล่าวถึง ลำดับขั้นของการเรียนการสอนโดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ไว้ดังนี้

1. ขั้นลงมือปฏิบัติ เป็นขั้นที่สมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรม
2. ขั้นค้นพบ เมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมโดยมีการลงมือปฏิบัติด้วยตนเองแล้วเขาจะ

เกิดความรู้สึกและเกิดความเข้าใจตนเองอันจะนำไปสู่การค้นพบสิ่งที่เรียนรู้ด้วยตนเอง

3. **ขั้นวิเคราะห์** เป็นขั้นที่สำคัญที่สุด เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้วิเคราะห์ถึงสิ่งที่ได้กระทำลงไป โดยครูจะตั้งคำถามว่า อะไร ทำไม และอย่างไร เพื่อให้ผู้เรียนสามารถรวบรวมสิ่งต่างๆ ทั้งทางด้านความรู้ และการมีส่วนร่วมทางอารมณ์ให้รวมเป็นจุดเดียว

4. **ขั้นนำไปใช้ หรือประยุกต์ใช้กับตนเองและผู้อื่น** เป็นขั้นที่ผู้เรียนได้ก้าวหน้าไปอีกขั้นหนึ่ง คือ สามารถเชื่อมโยงสิ่งที่ได้เรียนรู้กับตนเองและผู้อื่นได้

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546: 23) ได้กล่าวถึง ระยะเวลาของกลุ่มว่า เมื่อสมาชิกเริ่มเข้ากลุ่ม อาจจะพบว่า พฤติกรรมที่แสดงออกในกลุ่มนั้น มีความแตกต่างจากที่ได้เข้ากลุ่มเป็นเวลานานแล้ว ทั้งนี้เพราะว่า การที่จะทำให้กลุ่มเป็นกลุ่มที่สมบูรณ์นั้นจะต้องอาศัยเวลาในการพัฒนากลุ่ม ดังนั้นมักจะพบว่า กลุ่มจะต้องผ่านระยะต่างๆ 4 ระยะ คือ

1. **ระยะที่บุคคลแต่ละคนมีการแข่งขัน และมีศูนย์กลางอยู่ที่ตนเอง (Individually Centered, Competitive Phase)** เมื่อบุคคลได้มีโอกาสเข้าอยู่ร่วมกันโดยธรรมชาติแล้วบุคคลจะต้องเห็นว่าตนเองมีความสำคัญ ยังไม่รู้จักกันแล้วการที่จะยอมรับง่ายๆ นั้น เป็นสิ่งที่ลำบากต่างๆ ที่อยากให้คนอื่นยอมรับตนเอง นอกจากนี้แล้วบุคคลแต่ละคน มักจะเริ่มมีการแข่งขันกับผู้ที่มีความต้องการเหมือนตนเอง บุคคลเหล่านี้ต้องการคนที่เก่งกว่าตนเองเท่านั้นมาเป็นผู้นำและรับผิดชอบต่อเขา

2. **ระยะของความขัดแย้งและความคับข้องใจ (Frustration and Conflict Phase)** เมื่อสมาชิกเกิดการแข่งขัน และยึดตนเองเป็นศูนย์กลางจะมีผู้นำเอกกลุ่มประเภทฝึกความไวในการรับรู้ (Sensitivity Group หรือ T-Group) มาใช้ช่วยกลุ่มให้พัฒนาขึ้น โดยหวังว่าอาจจะทำให้บุคคลเข้าใจตนเองและผู้อื่น ถ้าหากผู้นำดังกล่าวไม่สามารถจะนำกลุ่มได้สำเร็จ สมาชิกจะรู้สึกเป็นปฏิปักษ์กับผู้นำและมองไปในแง่ของบุคคลที่ไม่มีความสามารถ ต่ำหนี่ในด้านความล้มเหลวแทนที่จะช่วยกันพัฒนาสัมพันธภาพที่ดี อันจะทำให้ได้รับความสำเร็จในจุดมุ่งหมายของกลุ่มในระยะนี้สมาชิกจะรู้สึกขัดแย้งกันและมีความคับข้องใจมาก

3. **ระยะกลุ่มมีความสำคัญ (Group-Harmony Phase)** ในระยะนี้ความคิดที่สอดคล้องกันจะพัฒนาขึ้น แต่ในขณะเดียวกันก็จะมี ความพอใจและความสบายใจมากขึ้นด้วย สมาชิกได้รับการสนับสนุน คอยหลีกเลี่ยงการมีความขัดแย้ง มีการเก็บกตความต้องการของตนเองเพื่อให้กลุ่มได้รับความพึงพอใจ

4. **ระยะที่มีผลงานและยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง (Group-Centered Productive Phase)** สมาชิกยังคงแสดงความคิดเห็นถึงความเกี่ยวข้องกับบุคคลอื่น แต่ไม่อยู่ในระดับที่จะเพิกเฉยต่อความขัดแย้ง ทั้งนี้เพื่อให้ได้รับความสำเร็จในเรื่องความสามัคคี สมาชิกจะเผชิญกับความขัดแย้งและเรียนรู้ในการที่จะแก้ไข แต่ละคนจะยอมรับความรับผิดชอบ ร่วมมือ อดทนต่อบุคคลอื่นไม่ว่าจะ

เป็นเรื่องค่านิยมหรือพฤติกรรมก็ตาม ในที่สุดสมาชิกจะกลายเป็นผู้ที่ยึดกลุ่มเป็นศูนย์กลาง

ประนอม เดชชัย (2531: 103) กล่าวถึง การดำเนินงานของกลุ่มไม่ว่าจะเป็นกลุ่มในลักษณะใด จะมีกระบวนการดำเนินงาน เป็นขั้นตอน ดังนี้

1. **ขั้นรวมกลุ่ม (Forming Stage)** เป็นขั้นแรกที่สมาชิกของกลุ่มมารวมกัน ถ้าไม่รู้จักรั้วักดีพอทุกคนจะสงวนท่าที ไม่ค่อยแสดงออก ในระยะนี้จึงเป็นหน้าที่ของผู้สอนที่จะต้องประสานงานให้สมาชิกในกลุ่ม รู้จักและคุ้นเคยกันก่อน เช่น อาจจะมีการแนะนำตัว เป็นต้น

2. **ขั้นกำหนดจุดมุ่งหมายของกลุ่ม (Normal Stage)** เมื่อสมาชิกภายในกลุ่มรู้จักกันแล้ว กลุ่มจะเริ่มคิดถึงเป้าหมายของกลุ่ม และภารกิจของกลุ่มที่จะต้องรับผิดชอบ ในขั้นนี้ผู้สอนจะมีบทบาทร่วมกับผู้เรียนในการกำหนดเป้าหมายและการเรียนรู้กิจกรรมที่สมาชิกของกลุ่มจะทำงานร่วมกัน

3. **ขั้นระดมความคิด (Storming Stage)** เป็นขั้นที่บรรยากาศของการทำงานเริ่มจริงจังมากขึ้น สมาชิกภายในกลุ่มพยายามกำหนดร่างกฎเกณฑ์และระเบียบของกลุ่ม ในขั้นนี้ผู้สอนอาจมี 2 บทบาท คือ ปล่อยให้ผู้เรียนดำเนินการโดยลำพังหรือเข้าร่วมในฐานะเป็นสมาชิกคนหนึ่งของกลุ่ม

4. **ขั้นกระชับความสัมพันธ์ (Reforming Stage)** เป็นขั้นที่กลุ่มรู้จัก คุ้นเคย และเข้าใจในบทบาทของตนเองเป็นอย่างดี จึงทำให้การดำเนินงานของกลุ่มเป็นไปอย่างดี

5. **ขั้นสลายตัว (Disbanding Stage)** เป็นขั้นสุดท้าย เมื่อสมาชิกของกลุ่มได้ร่วมมือกันดำเนินการตามภารกิจที่ได้รับมอบหมายจนบรรลุเป้าหมายแล้ว ภารกิจของกลุ่มเริ่มลดลงไปด้วย ทำให้กลุ่มสลายตัว ในขั้นนี้ผู้สอนจะมีบทบาทในการทบทวนการดำเนินงานของกลุ่มที่ผ่านมาเพื่อทำการสรุปผล และเสนอแนะแนวทางในการนำผลไปใช้หรือนำไปศึกษาค้นคว้าต่อไป

จากแนวคิดเกี่ยวกับลำดับขั้นตอนในการทำกิจกรรมกลุ่มข้างต้น สรุปได้ดังนี้

ขั้นที่ 1 **ระยะสร้างสัมพันธ์** เป็นระยะที่เริ่มสร้างความคุ้นเคย เริ่มเรียนรู้ซึ่งกันและกัน และต้องการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม

ขั้นที่ 2 **ระยะปฏิบัติการ ลงมือปฏิบัติกิจกรรม** โดยสมาชิกทุกคนมีส่วนร่วมในการแสดงความคิดเห็น แลกเปลี่ยนความคิดซึ่งกันและกันในฐานะสมาชิกกลุ่ม

ขั้นที่ 3 **ระยะวิเคราะห์และสรุป** ร่วมกันอภิปราย วิเคราะห์ สรุปประสบการณ์ที่เรียนรู้หลังจากที่ลงมือปฏิบัติกิจกรรม เพื่อให้สมาชิกมีความเข้าใจในเนื้อหาของกิจกรรม มีความรู้ความเข้าใจตนเองหลังจากที่ทำกิจกรรมกลุ่ม พร้อมทั้งร่วมกันสรุปและนำหลักการที่ได้ไปประยุกต์ใช้กับตนเองและกลุ่ม

ขั้นที่ 4 **ระยะประเมินผล** สมาชิกร่วมกันประเมินผลการเรียนรู้ของตนเองและกลุ่ม โดย

การอภิปราย แลกเปลี่ยนความคิดเห็น เสนอแนะร่วมกันในกลุ่มและสามารถนำผลที่ได้ไปปรับปรุงตนเองและกลุ่ม เพื่อนำไปใช้ในชีวิตจริง

3.1.6 กิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

ทิสนา แคมมณี (2536: 27-28) กล่าวถึงการจัดกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับทฤษฎีว่ามีอยู่หลายวิธี ดังต่อไปนี้

1. เกม (Games) เป็นวิธีการวิธีหนึ่งซึ่งนำมาใช้ในการสอนได้ดี โดยครูผู้สอนสร้างสถานการณ์สมมติขึ้น ให้ผู้เรียนลงเล่นด้วยตนเองและภายใต้ข้อตกลงหรือกติกาบางอย่างตามที่กำหนดไว้ซึ่งผู้เรียนจะต้องตัดสินใจทำอย่างใดอย่างหนึ่งอันจะมีผลออกมาการแพ้ชนะวิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้วิเคราะห์ความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อการตัดสินใจ นอกจากนั้นยังช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนุกสนานในการเรียนด้วย

2. บทบาทสมมติ (Role Playing) เป็นวิธีการอีกวิธีหนึ่งที่เริ่มได้รับความนิยมในการนำมาใช้ในการสอน วิธีการนี้ยังมีลักษณะเป็นสถานการณ์สมมติเช่นเดียวกับเกม แต่มีการกำหนดบทบาทของผู้เล่นในสถานการณ์สมมติขึ้นมานั้น แล้วให้ผู้เรียนเข้าสวมบทบาทนั้นและแสดงออกตามธรรมชาติโดยอาศัยบุคลิกภาพ ประสบการณ์และความรู้สึกนึกคิดของตนเองเป็นหลัก ดังนั้นวิธีการนี้จึงมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสศึกษาวิเคราะห์ถึงความรู้สึก และพฤติกรรมของตนอย่างลึกซึ้งและยังช่วยเสริมสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่น่าสนใจ และน่าติดตามอีกด้วย

3. กรณีตัวอย่าง (Case) เป็นวิธีการสอนอีกวิธีหนึ่งซึ่งใช้กรณีหรือเรื่องราวที่เกิดขึ้นจริงนำมาดัดแปลง และใช้เป็นตัวอย่างในการให้ผู้เรียนได้ศึกษาวิเคราะห์และอภิปรายกัน เพื่อสร้างความเข้าใจและฝึกฝนหาทางแก้ไขปัญหานั้น วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดและพิจารณาข้อมูลที่ได้รับมาอย่างถี่ถ้วนและการอภิปรายจะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนข้อมูลซึ่งกันและกัน รวมทั้งนำเอากรณีต่างๆ ซึ่งคล้ายกับชีวิตจริงมาใช้ จะช่วยให้การเรียนรู้มีลักษณะใกล้เคียงกับความจริง ซึ่งมีส่วนทำให้การเรียนรู้มีความหมายสำหรับผู้เรียนมากยิ่งขึ้น

4. สถานการณ์จำลอง (Simulation) คือ การจำลองสถานการณ์จริงหรือสร้างสถานการณ์ให้ใกล้เคียงกับความเป็นจริง แล้วให้ผู้เรียนลงไปอยู่ในสถานการณ์นั้นและมีปฏิกริยาโต้ตอบกัน วิธีการนี้จะช่วยให้ผู้เรียนได้มีโอกาสทดลองพฤติกรรมต่างๆ ซึ่งในสถานการณ์จริงผู้เรียนอาจจะไม่กล้าแสดงออกเพราะอาจเป็นการเสี่ยงต่อผลที่จะได้รับจนเกินไป

5. ละคร (Acting or Dramatization) คือ วิธีการที่ให้ผู้เรียนได้ทดลองแสดงบทบาทที่เรียนหรือกำหนดไว้ โดยผู้เรียนจะต้องพยายามแสดงให้สมตามที่กำหนดไว้โดยไม่เอาบุคลิกภาพและความรู้สึกนึกคิดของตนเข้าไปมีส่วนเกี่ยวข้องอันจะทำให้เกิดผลเสียต่อการแสดงบทบาทนั้นๆ วิธีการนี้จะเป็นการที่ช่วยทำให้ผู้เรียนได้มีประสบการณ์ในการที่จะเข้าใจในความรู้สึก เหตุผลและ

พฤติกรรมของผู้อื่นซึ่งความเข้าใจนี้มีส่วนเสริมสร้างความเห็นอกเห็นใจกัน นอกจากนี้การที่ผู้เรียนได้มีโอกาสแสดงละครร่วมกันจะช่วยฝึกให้ผู้เรียนเกิดความรับผิดชอบในการเรียนร่วมกันและได้ฝึกการทำงานร่วมกันด้วย

6. กลุ่มย่อย (Small Group) วิธีการใช้กลุ่มย่อยในการสอนนี้เป็นวิธีการที่ใช้กันมานานแล้วอาจเป็นเพราะเล็งเห็นว่าเป็นประโยชน์ในการเรียนของผู้เรียนกลุ่มย่อย เปิดโอกาสให้ผู้เรียนทุกคนได้มีส่วนในการแสดงออก และช่วยให้ผู้เรียนได้รับข้อมูลเพิ่มเติมมากขึ้นจากกิจกรรมที่ใช้ในกิจกรรมกลุ่ม

จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า ในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นจำเป็นต้องใช้เทคนิควิธีการที่หลากหลายประกอบกัน เช่น เกม บทบาทสมมติ กรณีตัวอย่าง สถานการณ์จำลอง ละคร และกลุ่มย่อย นอกจากนี้แล้วอาจใช้เทคนิควิธีการจากสื่อต่างๆ เข้าช่วย เช่น คอมพิวเตอร์ แถบบันทึกเสียง ภาพยนตร์ สไลด์ และนวัตกรรมต่างๆ เพื่อให้สมาชิกในกลุ่มได้เรียนรู้และได้ลงมือปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเองอย่างมีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น และมีโอกาสปฏิสัมพันธ์กันในกลุ่มอย่างเหมาะสม

3.1.7 คุณค่าและประโยชน์ของการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

โรเจอร์ (Rogers. 1970: 121-122) กล่าวถึงผลการศึกษาวิจัยของกิบ (Gibb) ที่พบว่าวิธีการกลุ่มจะให้ผลส่งเสริมสร้างสรรค์ทางด้านจิตวิทยามาก กล่าวคือ จะมีการเปลี่ยนแปลงทางด้านการรับรู้ทางความรู้สึก มีการตระหนักถึงความรู้สึกตนเองและผู้อื่นมากขึ้น ตลอดจนเปิดเผยความรู้สึก มีความจริงใจและเป็นไปอย่างธรรมชาติ มีการเปลี่ยนแปลงทางความสามารถในการควบคุมความรู้สึกต่างๆ ของตนเอง มีการแสดงพฤติกรรมที่ตรงกับความรู้สึกของตนเอง มีแนวทางในการสร้างแรงจูงใจ หมายถึง การเข้าใจตนเอง (Self-Actualization) การรู้จักตัดสินใจด้วยตนเอง มีการเปลี่ยนแปลงทางด้านทัศนคติทั้งต่อตนเองและผู้อื่น หมายความว่า บุคคลจะยอมรับตนเอง พัฒนาในเรื่องคุณค่าของตนเอง เข้าใจตนเอง และมีความมั่นคงมากยิ่งขึ้นในด้านทัศนคติที่ดีต่อผู้อื่น ได้แก่ การใช้อำนาจลดน้อยลง มีการยอมรับผู้อื่นมากขึ้น ลดการสั่งสอนและควบคุมผู้อื่น มีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้น และมีความรู้สึกพึงพากันและกัน เชื่อในความสามารถของบุคคลอื่น มีการแก้ปัญหาโดยการทำงานเป็นกลุ่มและเป็นสมาชิกที่ดีของกลุ่ม

บัทตัน (Button. 1974: 1-2) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มเป็นสิ่งที่จัดขึ้นโดยมีจุดมุ่งหมายช่วยส่งเสริมมนุษย์ให้เติบโตและพัฒนาขึ้น โดยเฉพาะทักษะด้านสังคมและด้านความสัมพันธ์กับผู้อื่น การจัดกิจกรรมกลุ่ม จึงเป็นการสร้างโอกาสให้มนุษย์ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นในบรรยากาศที่ส่งเสริมซึ่งกันและกัน โดยใช้เทคนิคต่างๆ เพื่อสมาชิกกลุ่มจะพยายามช่วยกลุ่มและช่วยบุคคลทำงานไปสู่จุดมุ่งหมาย ด้วยเหตุนี้การเรียนรู้โดยวิธีการกลุ่มจึงช่วยฝึกทักษะที่จำเป็นหลายๆ ด้าน และด้านหนึ่งที่สำคัญคือ ทักษะทางสังคม (Social Skills) เป็นทักษะที่ช่วยให้อยู่ร่วมกันและ

ทำงานกับผู้อื่นได้อย่างราบรื่น เช่น ทักษะการเป็นผู้ให้และผู้รับ การปรับตัวให้เข้ากับสิ่งแวดล้อม การควบคุมตนเอง การยอมรับความสามารถของตนเองและผู้อื่น

คมเพชร ฉัตรศุภกุล (2546: 15-19) กล่าวถึงคุณค่าของกิจกรรมกลุ่ม ดังนี้

1. คุณค่าในด้านพัฒนาการ (Development Values) เช่น การสนองความต้องการพื้นฐานของบุคคล เสริมสร้างพัฒนาการด้านอารมณ์ ทักษะคติ ความสนใจ ความสามารถ ตลอดจนด้านความรู้และทักษะต่างๆ

2. คุณค่าด้านการวินิจฉัย (Diagnostic Values) ด้านผู้นำกลุ่มจะมีโอกาสสังเกตสมาชิกในกลุ่มแต่ละคน ทำให้เกิดความเข้าใจสมาชิกของกลุ่มได้ดีขึ้น

3. คุณค่าด้านการบำบัด (Therapeutic Values) ในการร่วมกลุ่มของบุคคลจะมีค่าต่อการบำบัดเป็นอย่างดี โรงพยาบาล และคลินิก จะนำวิธีการทางกลุ่มไปใช้รักษาคนไข้ โดยการบำบัดทางจิตวิทยากับคนไข้เป็นกลุ่ม (Group Psychotherapy) สำหรับในโรงเรียน ผู้เรียนมีปัญหาล้ายคลึงกันอาจได้รับการช่วยเหลือโดยการให้คำปรึกษาเป็นกลุ่ม (Group Counseling) แต่สำหรับผู้เรียนจะมีปัญหาเพียงเล็กน้อย จะได้รับประโยชน์จากการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม เช่น การพัฒนาอุปนิสัยของตนเอง เป็นต้น

4. คุณค่าต่อโรงเรียนและชุมชน (Value to the school and Community) การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มจะช่วยให้ผู้เรียนมีโอกาพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ ทำให้เป็นบุคคลที่มีความสามารถ มีคุณค่า สร้างประโยชน์ให้แก่โรงเรียน และชุมชนได้

ซารีไทร์ (จิรวรรณ วัฒนจีนะพงษ์. 2537: 20; อ้างอิงจาก Charitier. 1974: ไม่ปรากฏเลขหน้า) กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มมีส่วนช่วยในการพัฒนาในด้านต่างๆ จึงเป็นการช่วยให้บุคคลได้พัฒนาตนเอง นับตั้งแต่การเรียนรู้ที่จะรู้จักตนเองอย่างเหมาะสม เข้าใจตนเอง และการที่บุคคลได้ทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันก็ย่อมจะช่วยพัฒนาทักษะด้านการฟัง เป็นการฝึกให้เป็นผู้ฟังที่ดี รู้จักกล้าแสดงออกกล้าแสดงความคิดเห็น รู้จักควบคุมการแสดงออกของอารมณ์ได้อย่างเหมาะสม กล้าที่จะเปิดเผยตนเองต่อบุคคลอื่น

ฉะนั้นในการทำกิจกรรมกลุ่มนั้นสมาชิกในกลุ่มจะมีการพัฒนาในด้านต่างๆ กลุ่มสามารถช่วยพัฒนาเสริมสร้างทักษะ เจตคติและพฤติกรรมที่เหมาะสม เพิ่มความมั่นใจให้กับตนเอง พร้อมทั้งจะอยู่ร่วมกับผู้อื่น ค้นพบตนเอง รู้ว่าตนเองมีคุณค่า และพร้อมที่จะใช้ความรู้ ความสามารถที่ตนมีอยู่อย่างเต็มที่

3.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมกลุ่ม

3.2.1 งานวิจัยต่างประเทศ

เทรบบา และไฟร์ค (Treppa and Frike. 1972: 466-468) ได้ฝึกกิจกรรมกลุ่มกับ

กลุ่มทดลองจำนวน 11 คน และกลุ่มควบคุมไม่ได้รับการฝึกเลย จำนวน 11 คน พบว่า กลุ่มที่ได้รับการฝึกกิจกรรมกลุ่มมีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองไปในทางที่ดีขึ้นด้านความสามารถ ในการควบคุมตนเอง คุณค่าของการมีชีวิตอยู่ การนับถือตนเอง การยอมรับตนเองและความเข้าใจในความ เป็นมนุษย์สัมพันธ์และความคิดเกี่ยวกับตนในอุดมคติ

เดวิส (สุทาร์ตน์ ขวัญอ่อน. 2547: 13; อ้างอิงจาก Davis. 1988: 3263) ศึกษาผล การใช้ทักษะกระบวนการกลุ่มในการเรียนคณิตศาสตร์ หน่วยการแก้ปัญหามีผลสัมฤทธิ์และทัศนคติ ในการเรียนวิชาดังกล่าวของนักเรียนเกรด 7 จำนวน 104 คน โดยแบ่งเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม พบว่า ผลสัมฤทธิ์และทัศนคติในการเรียนของนักเรียนทั้ง 2 กลุ่ม แตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทาง สถิติแต่ในขณะเดียวกันพบว่า นักเรียนในกลุ่มทดลองมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันดีกว่านักเรียนในกลุ่มควบคุม

กู๊ด และคนอื่นๆ (Good; & et al. 1898: 56-62) ศึกษาการใช้การทำงานกลุ่มในการ สอนคณิตศาสตร์ ข้อมูลที่รวบรวมจากครูมากกว่า 400 คน ที่ใช้การทำงานกลุ่มในการสอน คณิตศาสตร์มากกว่า 1 ครั้งต่อสัปดาห์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาจำนวน 15 ห้อง โดย สุ่มนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 5 คนแรกสูงสุดและ 5 คนสุดท้าย และสุ่มนักเรียน 2 คน ทำการ สังเกตอย่างใกล้ชิดพร้อมทั้งการสัมภาษณ์ ผลการศึกษาพบว่า การทำงานกลุ่มช่วยเพิ่มความสนใจและ ความกระตือรือร้นการมีความสัมพันธ์ที่ดีกับเพื่อน และช่วยเพิ่มพูนความคิดเชิงคณิตศาสตร์ นอกจากนี้ยังพบว่า นักเรียนที่มีความสามารถสูงมีแนวโน้มที่จะควบคุมกลุ่มได้หรือไม่ก็ทำงานตาม ลำพัง อีกทั้งนักเรียนต้องได้รับการพัฒนาในเรื่องของการสื่อสารในขณะทำงานกลุ่มด้วย

เฟิทเวงเลอร์ (Furtwengler. 1992: 59-62) ได้ศึกษาการสอนโดยการให้นักเรียนมี การเรียนรู้แบบร่วมมือกันภายในกลุ่มเล็ก ที่เน้นความแตกต่างระหว่างบุคคลของนักเรียนเกรด 5-6 ใน วิชาคณิตศาสตร์ พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นต่อการแก้ปัญหาและมีส่วนช่วยเหลือกันเองในการ เรียนรู้เนื้อหา นักเรียนในกลุ่มเก่งมีการตอบสนองที่ดีต่อการเปลี่ยนกลุ่มในการทำงาน ส่วนนักเรียนใน กลุ่มอ่อนสามารถเรียนรู้เนื้อหาได้ดีขึ้น

3.2.2 งานวิจัยในประเทศ

บุญศรี จีระนาเจริญศรี (สุทาร์ตน์ ขวัญอ่อน. 2547: 13; อ้างอิงจาก บุญศรี จีระนา เจริญศรี. 2530: 48) ได้ศึกษาผลการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวกับเพื่อนของนักเรียนชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนนนทรีวิทยา กรุงเทพมหานคร ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอน โดยใช้กิจกรรมกลุ่มมีการปรับตัวกับเพื่อนสูงกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบปกติโดยมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .01

ฤทัยรัตน์ ธรเสนา (2535: 100) ได้ศึกษา การพัฒนาอัตมโนทัศน์หลายมิติของ นักศึกษาพยาบาล วิทยาลัยพยาบาลอุดรธานี จังหวัดอุดรธานี โดยใช้กิจกรรมกลุ่ม ผลการวิจัยพบว่า

การที่นักศึกษาพยาบาลได้มีโอกาสแสดงความคิดเห็นและความสามารถของตน ประสานความคิดของตนเองและกลุ่ม ทำให้นักศึกษาล้าคิดล้าทำมากยิ่งขึ้น เกิดความเข้าใจในตนเองและผู้อื่น มีความมั่นใจในตนเอง รวมทั้งตระหนักถึงคุณค่าและเกิดทัศนคติที่ดีต่อตนเองและผู้อื่น

นาวิรัตน์ พูลเกษม (สุทาร์ตน์ ขวัญอ่อน. 2547: 14; อ้างอิงจาก นาวิรัตน์ พูลเกษม. 2541: 55) ได้ศึกษาผลกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลของนักศึกษาพยาบาล ชั้นปีที่ 1 ผลการศึกษาพบว่า นักศึกษาพยาบาลที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีทัศนคติต่อวิชาชีพพยาบาลดีกว่า นักศึกษาพยาบาลที่ไม่ได้เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

สิริวรรณ ฉันทะสานนท์ (สุทาร์ตน์ ขวัญอ่อน. 2547: 14; อ้างอิงจาก สิริวรรณ ฉันทะสานนท์. 2541: 48-49) ได้ศึกษาผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อดีกว่านักเรียนที่ไม่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนักเรียนมีการใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมด้านความเอื้อเฟื้อดีขึ้นหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

จากผลการวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศ พบว่า ผู้ที่ได้รับการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม มีการเปลี่ยนแปลงความเข้าใจในตนเองในทางที่ดีขึ้น มีความสามารถในการควบคุมตนเองมากขึ้น มีพฤติกรรมในการแสดงออกในทางที่เหมาะสมดีขึ้น และมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกันซึ่งการใช้กิจกรรมกลุ่มในการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมนั้นพบว่ายังไม่มี

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัย

แหล่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาติโนวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 ซึ่งได้จากการเลือกอย่างเฉพาะเจาะจง เนื่องจากเป็นห้องเรียนที่ประกอบไปด้วยนักเรียนที่มีสัญชาติที่หลากหลายมากที่สุด จำนวนประชากร 32 คน ได้แก่ นักเรียนไทย จำนวน 17 คนและนักเรียนต่างชาติ จำนวน 15 คนดังนี้ เกาหลี (1 คน) แคนาดา (1 คน) จีน (1 คน) ญี่ปุ่น (1 คน) ไต้หวัน (2 คน) เนปาล (1 คน) ฟิลิปปินส์ (2 คน) เวียดนาม (2 คน) อินเดีย (4 คน)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย
2. โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย

ขั้นตอนในการสร้างแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. ศึกษาเอกสาร งานวิจัย และนิยามศัพท์เฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้าม

วัฒนธรรมเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

2. ศึกษาแบบสอบถามที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวแล้วนำมาปรับปรุงให้มีความสอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะ

3. หาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาของแบบสอบถาม โดยนำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นจำนวน 25 ข้อไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์นันทวิทย์ เผ่ามหานาคและอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี พิจารณาว่าตรงตามลักษณะต่างๆ ตามนิยามศัพท์เฉพาะของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้หรือไม่ แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไขให้เหมาะสมตามข้อเสนอแนะของผู้ทรงคุณวุฒิ

4. นำแบบสอบถามที่ผ่านความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาแล้ว จำนวน 25 ข้อ ไปทดลองใช้ (Try Out) กับนักเรียนที่มีลักษณะคล้ายคลึงกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 50 คน นักเรียนไทย 28 คน นักเรียนต่างชาติ 22 คน ได้แก่ นักเรียนที่กำลังเรียนอยู่ในระดับเกรด 9, 11 และ 12 โรงเรียนนานาชาตินี้ว่า แล้วนำมาให้คะแนนเพื่อหาค่าอำนาจจำแนกรายข้อ นำค่าเฉลี่ยรายข้อมาทดสอบนัยสำคัญทางสถิติ โดยใช้ t-test แล้วคัดเลือกข้อที่มีค่า r ตั้งแต่ 0.20 ขึ้นไป เหลือจำนวน 16 ข้อ

5. นำแบบสอบถามมาปรับปรุงอีกครั้ง แล้วนำมาคำนวณหาความเชื่อมั่น (Reliability) โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha coefficient) ของครอนบราค (Cronbrach) ได้ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .78

ลักษณะของแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร กิจกรรมรยาต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย เป็นมาตราส่วนประมาณค่า ประกอบด้วยข้อความต่างๆ ที่ถามถึงความคิดเห็นของผู้ตอบว่าเห็นด้วยอย่างไรในข้อความนั้นๆ โดยให้ตอบตามความเป็นจริงมากที่สุด

เกณฑ์การให้คะแนนแบบสอบถามมี 2 ลักษณะ คือ ข้อความใดที่มีความหมายในทางบวก เป็นข้อความที่สมควรกระทำ ผู้ตอบเลือกข้อใด ให้คะแนนดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด	ให้	5	คะแนน
เห็นด้วยมาก	ให้	4	คะแนน
เห็นด้วยปานกลาง	ให้	3	คะแนน
ไม่เห็นด้วย	ให้	2	คะแนน
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก	ให้	1	คะแนน

ข้อความใดที่มีความหมายในทางลบ เป็นข้อความที่ไม่ควรกระทำ ผู้ตอบเลือกข้อใด ให้คะแนนกลับกันกับข้อความที่ความหมายในทางบวก

ตัวอย่างแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

คำชี้แจง เมื่ออ่านข้อความแล้ว โปรดทำเครื่องหมาย **P** ลงในช่องว่างหลังข้อความ
ช่องใดช่องหนึ่งที่ตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด โดยมีเกณฑ์การเลือก
ดังนี้

เห็นด้วยมากที่สุด (5)	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมากที่สุด
เห็นด้วยมาก (4)	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียนมาก
เห็นด้วยปานกลาง (3)	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงบ้างไม่ตรงบ้าง
ไม่เห็นด้วย (2)	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน น้อย
ไม่เห็นด้วยอย่างมาก (1)	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับข้อเท็จจริงของนักเรียน น้อยที่สุด

ตาราง 1 ตัวอย่างแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม Adaptation over culture	ระดับความคิดเห็น Comment				
	5	4	3	2	1
(0) นักเรียนคิดว่า การเรียนรู้เกี่ยวกับการแต่งกายของชาติต่างๆ เป็นการ เรียนรู้ที่ดี (0) Learning in dressing up of foreigners is a good acknowledgement.					
(00) นักเรียนรู้สึกพอใจที่ได้รับประทานอาหารที่หลากหลายของชาติ ต่างๆ (00) Students are satisfied with international food that they have tasted.					
(000) นักเรียนคิดว่าความแตกต่างของการแต่งกายตามวัฒนธรรมชาติ ต่างๆ เป็นอุปสรรคในการอยู่ร่วมกันในสังคม (000) The difference of dressing up in other cultures is a barrier to the society.					

ขั้นตอนในการสร้างโปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม

ผู้วิจัยดำเนินการสร้างโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาความสามารถในการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร กิจกรรมารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย ดังนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยเกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมและการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเพื่อเป็นแนวทางในการสร้างกิจกรรม
2. สร้างกิจกรรมกลุ่มให้สอดคล้องกับนิยามศัพท์เฉพาะและให้สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า
3. นำกิจกรรมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิ 3 ท่าน ได้แก่ อาจารย์ ดร. พาสนา จุลรัตน์ อาจารย์นันท์ทิพย์ เปี่ยมหานาคะและอาจารย์ ดร. สกล วรเจริญศรี ตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างจุดมุ่งหมาย เนื้อหา กิจกรรม วิธีการดำเนินการ อุปกรณ์ และการประเมินผล

การเก็บรวบรวมข้อมูล

1. ผู้วิจัยขอหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัย
2. ผู้วิจัยนำหนังสือจากบัณฑิตวิทยาลัยไปยังโรงเรียนนานาชาตินิวา เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยใช้แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมกับนักเรียนระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาตินิวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 แล้วเก็บคะแนนไว้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pre-test)
4. ดำเนินการทดลอง โดยใช้กิจกรรมกลุ่มตามวันและเวลาที่กำหนดไว้ 8 ครั้งๆละ 50 นาทีเป็นเวลา 2 สัปดาห์
5. ขั้นสิ้นสุดการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนทำแบบสอบถามชุดเดียวกันกับที่ใช้ก่อนทดลอง แล้วเก็บคะแนนเป็นคะแนนหลังการทดลอง (Post-test) ผู้วิจัยดำเนินการทดลองตามแบบแผนการทดลองแบบ One – Group Pretest – Posttest Design (ชูศรี วงศ์รัตน์. 2528: 60) ดังตาราง

ตาราง 2 แสดงแบบแผนการทดลอง

สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
T_1	X	T_2

T_1	แทน	การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยการใช้แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร
X	แทน	โปรแกรมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารโดยการใช้กิจกรรมกลุ่ม
T_2	แทน	การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest) โดยการใช้แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร

การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทายของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลอง
2. หาค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทายของกลุ่มตัวอย่างหลังการทดลอง
3. ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยคะแนนแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทายของกลุ่มตัวอย่างก่อนการทดลองและหลังการทดลอง โดยใช้การทดสอบค่าที แบบกลุ่มที่ไม่เป็นอิสระต่อกัน (t-dependent sample)

4. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

4.1 สถิติพื้นฐาน ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) (ล้วน สายยศ และ อังคณา สายยศ. 2538 : 73) ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

4.2 สถิติวิเคราะห์คุณภาพเครื่องมือ ได้แก่

4.2.1 หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนดังนี้

4.2.1.1 หาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ

4.2.1.2 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมการยาต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาของครอนบาค (Cronbrach)

4.3 สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

ทดสอบความแตกต่างของคะแนนการประเมินการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมการยาต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย ก่อนและหลังการใช้โปรแกรมการกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้สูตรการทดสอบค่า t – test for Paired Samples (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์และอักษรย่อที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลข้อมูลจากการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ต่างๆที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย
SD.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	จำนวนกลุ่มตัวอย่าง
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณา t – distribution
df	แทน	ชั้นแห่งความเป็นอิสระ (Degrees of Freedom)
SE	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐาน

การเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ทำการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ทั้งหมด 2 ตอน โดยในแต่ละตอนสามารถนำเสนอได้ตามลำดับดังนี้

ตอนที่ 1 นำเสนอข้อมูลเกี่ยวกับคุณลักษณะทั่วไปเป็นจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศและสัญชาติ

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการเปรียบเทียบการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อน และครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มของนักเรียน (Paired – Sample T – test)

ตอนที่ 3 นำเสนอผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเป็นรายด้านก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มของนักเรียน

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 นำเสนอคุณลักษณะทั่วไปเป็นจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตาม เพศและสัญชาติ

ตาราง 3 จำนวน (คน) และร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาตินี้วา
เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำแนกตาม เพศและสัญชาติ

คุณลักษณะทั่วไป	จำนวน (n = 32)	ร้อยละ
เพศ		
หญิง	16	50
ชาย	16	50
สัญชาติ		
ไทย	17	53.10
เกาหลี	1	3.13
แคนาดา	1	3.13
จีน	1	3.13
ญี่ปุ่น	1	3.13
ไต้หวัน	2	6.25
เนปาล	1	3.13
ฟิลิปปินส์	2	6.25
เวียดนาม	2	6.25
อินเดีย	4	12.5
รวม	32	100

จากตาราง 3 แสดงผลการวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 32 คน พบว่าเป็นเพศชายจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 50 เพศหญิงจำนวน 16 คน คิดเป็นร้อยละ 50

ด้านสัญชาติพบว่ากลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่มีสัญชาติไทย มีจำนวน 17 คน คิดเป็นร้อยละ 53.10 รองลงมาคือ สัญชาติอินเดีย มีจำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 12.5 สัญชาติไต้หวัน ฟิลิปปินส์ เวียดนาม มีจำนวนสัญชาติละ 2 คน คิดเป็นร้อยละ 6.25 และสัญชาติที่มีจำนวนน้อยที่สุดคือ เกาหลี แคนาดา จีน ญี่ปุ่น เนปาล มีจำนวนสัญชาติละ 1 คน คิดเป็นร้อยละ 3.13

ตอนที่ 2 นำเสนอผลการเปรียบเทียบภาพรวมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนและหลังการทำกิจกรรมของนักเรียน (Paired – Sample T – test)

ในการวิจัยครั้งนี้ได้ดำเนินการประเมินผลการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศระหว่างก่อนใช้กิจกรรมกลุ่ม (Pre-test) และหลังการใช้กิจกรรมกลุ่มในการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม (Post-test) โดยได้นำเสนอรายละเอียดของการวิเคราะห์ข้อมูลแสดงดังตาราง 4

ตาราง 4 ผลการเปรียบเทียบภาพรวมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนและหลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม (Paired – Sample t – test)

ก่อนการใช้กิจกรรมกลุ่ม (Pre-test)		หลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม (Post-test)		t	sig
$\bar{X}$	SD.	$\bar{X}$	SD.		
3.20	0.38	4.00	0.35	7.46	0.000

ผลการวิเคราะห์ตามตาราง 4 พบว่า มีค่าเฉลี่ยของผลการประเมินภาพรวมการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนการใช้กิจกรรมกลุ่ม (Pre-test) และหลังการใช้กิจกรรมกลุ่ม (Post-test) เท่ากับ 3.20 และ 4.00 ตามลำดับ แสดงให้เห็นว่านักเรียนมีการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม (Post-test) สูงขึ้น จากการประเมินการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิจกรรมยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารก่อนการใช้โปรแกรม (Pre-test) นั้นเท่ากับ 0.80 (Mean difference = 0.80) ซึ่งความแตกต่างดังกล่าวมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

บทที่ 5

บทย่อ สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

บทย่อ

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการศึกษาผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม เรื่องกิจกรรมทายต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารของนักเรียนโรงเรียนนานาชาติโนวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร โดยเปรียบเทียบการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม

สมมติฐานของการศึกษาค้นคว้า

หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม นักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติมีการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนที่มีสัญชาติไทยและต่างชาติระดับเกรด 10 โรงเรียนนานาชาติโนวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2552 จำนวนประชากร 32 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกอย่างเจาะจงเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling)

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

1. แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมทายต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย
2. โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสาร กิจกรรมทายต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย และการทักทาย

ดำเนินการทดลอง

1. ขั้นตอนการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างตอบแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมและนำคะแนนที่ได้เป็นคะแนนก่อนการทดลอง (Pretest)

2. ขั้นทดลอง ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองโดยใช้กิจกรรมกลุ่มตามโปรแกรมที่สร้างขึ้นทั้งหมด 8 ครั้ง ครั้งละ 50 นาที เป็นเวลา 2 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 4 ครั้ง โดยเริ่มดำเนินการทดลองตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2552 ถึงวันพฤหัสบดีที่ 5 มีนาคม พ.ศ. 2552 เวลา 10.30 – 11.20 น. สถานที่ทดลอง ห้องเรียนและโรงอาหาร โรงเรียนนานาชาติเนีวา
3. ขั้นหลังการทดลอง ผู้วิจัยให้นักเรียนตอบแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมฉบับเดียวกับที่ใช้ก่อนการทดลองอีกครั้ง แล้วเก็บคะแนนที่ได้เป็นคะแนนหลังการทดลอง (Posttest)
4. ผู้วิจัยนำคะแนนที่ทดสอบก่อนและหลังการทดลองที่ได้จากการตอบแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมมาวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยเปรียบเทียบการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนก่อนและหลังการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม โดยใช้การทดสอบแบบ Paired – Sample t – test (พวงรัตน์ ทวีรัตน์. 2540 : 165)

สรุปผลของการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าสรุปผลได้ดังนี้

นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มมีคะแนนการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมเรื่องกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผล

จากการศึกษาค้นคว้าเรื่องผลของการใช้กิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียน โรงเรียนนานาชาติเนีวา เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร ปรากฏผลดังนี้

นักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมมีการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนได้ ทั้งนี้เพราะเมื่อนักเรียนได้มีส่วนร่วมลงมือทำกิจกรรม เช่น เล่นเกม จัดนิทรรศการ ร่วมกันอภิปรายแสดงความคิดเห็น เป็นต้น ทำให้นักเรียนมีความกระตือรือร้น เกิดการเรียนรู้ด้วยตนเอง โดยเฉพาะในชั้นวิเคราะห์ จากการอภิปรายกลุ่ม นักเรียนได้มีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นจากเพื่อนๆ ในกลุ่มและระหว่างกลุ่ม ทำให้ได้รับรู้ความคิดเห็นหรือมุมมองของเพื่อนๆ ซึ่งบางครั้งอาจเป็นสิ่งที่ตนเองไม่เคยคิดมาก่อนและข้อมูลต่างๆ เหล่านี้ทำให้นักเรียนนำมาประยุกต์ปรับ

ใช้ให้เข้ากับตนเอง เพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของพรรณพิศ วาณิชการ (2535: 24) ที่กล่าวว่า กิจกรรมกลุ่มนั้นเป็นเทคนิคในการจัดประสบการณ์เพื่อก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่พึงประสงค์ขึ้นทั้งในตัวบุคคลและในกลุ่ม และยังสอดคล้องกับที่สิริวรรณ ฉันทะสานนท์ (นราวัฒน์ กิจเจริญ. 2547: 11; อ้างอิงจาก สิริวรรณ ฉันทะสานนท์. 2541: 11) กล่าวว่า

กิจกรรมกลุ่มเป็นการร่วมมือในการวางแผนการทำงานแก้ปัญหาหรือกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งร่วมกัน โดยนำประสบการณ์ของแต่ละคนมาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน แล้วทำให้เกิดการเรียนรู้และพัฒนาในด้านต่างๆ ตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ด้วยวิธีการดังกล่าวนี้ ประสบการณ์ในกลุ่มจะทำให้เกิดพัฒนาการในตัวบุคคลทุกคน นอกจากนี้การจัดประสบการณ์ให้ผู้เรียน ให้ทุกคนมีส่วนร่วมทั้งความคิดและลงมือกระทำภายในสถานการณ์หนึ่งๆ ที่สอดคล้องกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ ร่วมกันวิเคราะห์พฤติกรรมของสมาชิกในกลุ่มซึ่งเกิดขึ้นในขณะนั้น ตลอดจนแสดงความคิดเห็นและกล่าวถึงประโยชน์ที่ได้รับจากกิจกรรม จนสมาชิกทุกคนเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองและเกิดพัฒนาความคิด ความเข้าใจ และนำไปปฏิบัติ อันเป็นผลต่อการพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านต่างๆ ของนักเรียน

ในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่ม ผู้วิจัยสังเกตสมาชิกในกลุ่ม พบว่า สมาชิกให้ความสนใจและมีความกระตือรือร้นในทุกๆ กิจกรรม เริ่มจากกิจกรรมปฐมนิเทศ กิจกรรมนี้ผู้วิจัยนำสิ่งของที่เป็นของจริงมาให้นักเรียนเลือกและพยายามจับคู่กับสิ่งของของเพื่อน พบว่า นักเรียนมีความตื่นเต้นกับกิจกรรมนี้มากเพราะได้สัมผัสสิ่งของต่างๆ อย่างแท้จริง ทำให้นักเรียนอยากลงมือปฏิบัติกิจกรรมนี้ด้วยตนเองต่อไป นักเรียนสามารถนำสิ่งของที่แตกต่างกันมาเข้าคู่กันได้ โดยการใช้เวลาเล็กน้อยในการคิดไตร่ตรองจนสามารถนำสิ่งของเหล่านั้นมาปรับใช้ให้เกิดประโยชน์มากมายอย่างมีเหตุผล ซึ่งสามารถสรุปผลของกิจกรรมปฐมนิเทศได้ว่า หากคิดไตร่ตรองให้ดีแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนมีประโยชน์และมีคุณค่าในตัวเอง ถ้าเลือกที่จะมองเห็นประโยชน์ของสิ่งนั้น เช่นเดียวกับคนเรา แม้ว่าจะแตกต่างกันในด้านความคิด สีผิว เชื้อชาติ หน้าตา ฯลฯ ถ้ารู้จักปรับตัวเข้าหากัน เกื้อกูลกัน ลดข้อขัดแย้ง เพิ่มข้อเด่น ก็จะสามารถดำรงชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขได้

สำหรับกิจกรรม A Beautiful World นั้น เมื่อผู้วิจัยแจกหนังสือนิทานให้แก่ นักเรียนแล้ว นักเรียนลงมืออ่านนิทานเรื่อง A Beautiful World อย่างตั้งใจ เนื่องจากเป็นหนังสือที่ใช้ภาษาอังกฤษในการเขียน สามารถอ่านและทำความเข้าใจได้ง่าย เรื่องราวของนิทานล้วนแล้วแต่เป็นเรื่องใกล้ตัวของนักเรียนเอง ขณะที่นักเรียนออกมานำเสนอข้อคิดที่ได้หลังจากอ่านนิทานแล้วนั้น ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักเรียนสามารถเก็บใจความที่เป็นแนวคิดสำคัญของนิทานได้เป็นอย่างดี ได้แก่ ประเด็นที่ว่าสิ่งมีชีวิตบนโลกใบนี้ไม่ว่าจะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ย่อมมีความแตกต่างกัน หากยอมรับในความแตกต่างเหล่านั้น ก็ทำให้สามารถอยู่ร่วมกันได้ อีกประเด็นหนึ่งที่นักเรียนนำเสนอมา คือ การที่แต่ละคนบนโลกใบนี้มีความแตกต่างกันนั้น ทำให้โลกดูสดใสมีสีสันและไม่น่าเบื่อ จะเห็นได้ว่าการช่วยให้นักเรียนมีความ

เข้าใจและเกิดการเรียนรู้ได้อย่างง่ายดาย สิ่งสำคัญประการหนึ่งก็คือ การเลือกสื่อวัสดุอุปกรณ์ที่เหมาะสมกับผู้เรียน ดังเช่นการเลือกหนังสือนิทานที่ใช้ประกอบในกิจกรรม A Beautiful World นี้

กิจกรรมที่นักเรียนให้ความสำคัญและสนใจอีกกิจกรรม ได้แก่ กิจกรรมสื่อว่าอะไรนะและ กิจกรรมใครทำอะไร พูดยอะไร ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่า นักเรียนทำท่าทางตามรูปภาพในใบงานที่แจกให้ด้วยความอยากรู้อยากเห็นว่าแต่ละท่าทางนั้นมีความหมายว่าอย่างไรและร่วมกันนำเสนอแลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกันจากความรู้เดิมและประสบการณ์ที่มีอยู่เกี่ยวกับท่าทางภาษากายต่างๆ ของแต่ละประเทศ รวมทั้งร่วมแสดงบทบาทสมมติโดยใช้ท่าทางที่สื่อความหมายในประเทศต่างๆ อีกด้วย แล้วร่วมกันสรุปว่า กิจกรรมนี้มีประโยชน์มากเวลาไปต่างประเทศหรือมีโอกาสได้พบปะพูดคุยกับชาวต่างชาติในชีวิตประจำวัน นักเรียนสามารถใช้ประโยชน์จากกิจกรรมนี้ได้โดยการใช้ภาษาพูดและภาษากายได้ถูกต้องกับความหมายที่ต้องการสื่อออกไป

นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมที่ให้นักเรียนได้มีโอกาสลงมือวางแผนและจัดกิจกรรมด้วยตนเอง ได้แก่ กิจกรรมการจัดนิทรรศการอาหารนานาชาติ ซึ่งทำให้นักเรียนตื่นตัวกับการทำกิจกรรมอย่างมาก ไม่รู้สึกเบื่อหน่าย สังเกตได้จากการที่นักเรียนร่วมกันนำอาหารและอุปกรณ์การรับประทานอาหารในแต่ละชาติที่ต่างกัน รวมทั้งการศึกษาค้นคว้าหาข้อมูลวิธีรับประทานอาหารที่เป็นเอกลักษณ์ของชาตินั้นๆ แล้วนำข้อมูลมานำเสนอให้เพื่อนๆ ได้รับทราบเกิดความรู้เสริมที่เป็นประโยชน์ เช่น วิธีการจับตะเกียบ ที่ถูกต้องของจีนจะต้องใช้นิ้วชี้กับนิ้วงในการประคองตะเกียบ หรือความเชื่อของคนจีนที่ห้ามใช้ตะเกียบเคาะโต๊ะระหว่างรับประทานอาหารเพราะเชื่อว่าจะมีเหตุการณ์ไม่ดีเกิดขึ้น เป็นต้น ทั้งเรื่องของการแต่งกาย อาหารและการรับประทานอาหารนั้นถือได้ว่าเป็นเรื่องของวัฒนธรรมเช่นกัน สอดคล้องกับ คอรีเตส (Coretes.1996) กล่าวว่า วัฒนธรรมมีทั้งที่เป็นรูปแบบและที่เป็นนามธรรม (Subjective and objective culture) การศึกษาเกี่ยวกับความหลากหลายทางวัฒนธรรม จำเป็นต้องรวมถึง การศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เป็นรูปธรรมด้วย เช่น เครื่องนุ่งห่ม อาหาร ดนตรี ศิลปะ และการละเล่นต่างๆ เป็นต้น บรรยากาศการทำกิจกรรมจึงเต็มไปด้วยความสนุกสนาน นักเรียนมีโอกาสแลกเปลี่ยนความคิดเห็นและประสบการณ์ของตนเองกับผู้อื่น ทำให้ได้รับแนวคิดที่หลากหลายล้วนเป็นประโยชน์ในการเพิ่มพูนความรู้และสามารถเลือกปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวันตามความเหมาะสม

อีกทั้งการที่นักเรียนทำกิจกรรมวิเคราะห์บทสนทนาในภาพยนตร์นั้น ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนเล็งเห็นความสำคัญและความจำเป็นด้านการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับเนด ซีลี (Ned Seelye. 1988, quoted in Stem. 1992: 205-242; Tomalin. 1993: 5-8) กล่าวว่า เป้าหมายหนึ่งในการพัฒนาผู้เรียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมข้ามชาตินั้น คือ ให้นักเรียนเพิ่มความเข้าใจความหมายแฝงด้านวัฒนธรรมในคำและวลีในภาษานั้น และยังสอดคล้องกับมิงซ์วัญ สิ้นธุวงศ์ (2542: 11; อ้างอิงจากCargile; & Gile. 1996: 385-423) กล่าวว่า การสื่อสารที่ดีนำไปสู่การปรับตัว

และการทำงานที่ดี ดังนั้นการฝึกอบรมทางวัฒนธรรมจึงมุ่งให้ความสำคัญกับการสื่อสารเป็นหลัก เพราะคาดหวังว่าเมื่อบุคลากรต่างชาติสื่อสารกับคนในประเทศท้องถิ่นได้ดีแล้ว การปรับตัวและการทำงานจะดียิ่งขึ้นตามการสื่อสาร ดังนั้นการที่นักเรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาต่างประเทศเพื่อสื่อสารในวัฒนธรรมที่แตกต่างจะทำให้เข้าใจความหมายของการสื่อสารนั้นและสามารถดำรงชีวิตให้เข้ากับวัฒนธรรมที่ต่างจากวัฒนธรรมของตนเองได้ดีขึ้น

กิจกรรมแก้ปัญหาเข้าตาจนก็เช่นกัน เป็นกิจกรรมที่นักเรียนได้เรียนรู้และมองเห็นปัญหาบางประการที่เกิดจากความแตกต่างทางวัฒนธรรมโดยการศึกษาจากสถานการณ์ที่กำหนดให้ นักเรียนช่วยกันคิดวิเคราะห์เกี่ยวกับมารยาทและการปฏิบัติตัวทางสังคมในวัฒนธรรมที่แตกต่างกันไปว่าควรประพฤติปฏิบัติตัวอย่างไรจึงจะเหมาะสม ซึ่งผู้วิจัยใช้วิธีการทำกิจกรรมการเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือ เทคนิคจิ๊กซอว์ (Jigsaw) จากการสอบถามนักเรียนพบว่า นักเรียนทุกคนมีความพอใจและเห็นประโยชน์ของกิจกรรมนี้

ในสัปดาห์สุดท้ายของการทำกิจกรรม ผู้วิจัยจัดกิจกรรม International Day การปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนด้านการแต่งกายดังรูปภาพที่ปรากฏในภาคผนวก พบว่า หลังจากเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มแล้ว นักเรียนมีความพอใจในการสวมใส่ชุดประจำชาติของตนเองและชาติอื่น ทั้งที่เป็นชุดประจำชาติสมัยโบราณและที่นิยมในปัจจุบัน อีกทั้งยังแสดงให้เห็นถึงความภาคภูมิใจในชุดประจำชาติของตนเองด้วยการแลกเปลี่ยนความรู้กันและกันเกี่ยวกับการแต่งกายของชาติต่างๆ ทำให้เกิดความเข้าใจมากยิ่งขึ้นและได้เรียนรู้สิ่งใหม่ๆ เกี่ยวกับการแต่งกาย ส่วนพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านอาหารและการรับประทานอาหารนั้น หลังจากการเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว พบว่า นักเรียนมีความกระตือรือร้นในกิจกรรมนี้เป็นอย่างมาก

การเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มครั้งนี้แสดงให้เห็นว่านักเรียนต่างเข้าใจและให้การยอมรับซึ่งกันและกันในความแตกต่างทางวัฒนธรรมด้านต่างๆ สังเกตได้จากนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมีคะแนนเฉลี่ยการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนด้านกิริยามารยาทต่อเพื่อนและครู อาหารและการรับประทานอาหาร การแต่งกาย การทักทายและการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารที่สูงขึ้นหลังจากเข้าร่วมกิจกรรมแล้ว นอกจากนี้ยังสังเกตได้จากการร่วมแลกเปลี่ยนความรู้ ร่วมอภิปรายแสดงความคิดเห็นกันอย่างเปิดเผย ยอมรับในการเรียนรู้วัฒนธรรมใหม่ที่ต่างจากวัฒนธรรมของตนโดยให้ความสนใจเป็นอย่างมาก ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดทฤษฎีสัมพันธภาพระหว่างบุคคลของโรเจอร์ส ในเรื่องการยอมรับอย่างไม่มีเงื่อนไขเป็นการยอมรับในความเป็นบุคคลของบุคคลอื่น ยอมรับในศักยภาพ ความแตกต่างของแต่ละบุคคล ไม่ว่าจะเป็นความคิด อารมณ์ ความรู้สึก หรือพฤติกรรม โดยไม่ตีความ ไม่ประเมินหรือให้คุณค่ากับบุคคลอื่นตามโลกทัศน์ของตน นอกจากนี้ยังรวมถึงการยอมรับและการให้ความใส่ใจใจอย่างอบอุ่นด้วย

ผลของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ แสดงให้เห็นว่าการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ในการพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนเกรด 10 โรงเรียนนานาชาตินี้ได้

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะทั่วไป

1.1 การศึกษาครั้งนี้แสดงให้เห็นว่ากิจกรรมกลุ่มสามารถพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ จึงควรส่งเสริมให้บุคลากรครูโรงเรียนนานาชาติรู้วิธีการนำกิจกรรมกลุ่มไปพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนที่ต้องเรียนร่วมกับเพื่อนๆ ในหลายเชื้อชาติและมีความแตกต่างทางวัฒนธรรมด้านต่างๆ

1.2 ผู้ดำเนินการในการจัดกิจกรรมกลุ่มควรนำเทคนิคที่ดึงดูดความสนใจของนักเรียนในการเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มโดยไม่เกิดความเบื่อหน่ายและสามารถสร้างบรรยากาศการเรียนรู้ที่เหมาะสม อีกทั้งกิจกรรมต่างๆ ที่จัดทำขึ้นเพื่อนำมาใช้นั้นควรคำนึงถึงวัย ความสนใจ ความต้องการ และวุฒิภาวะของนักเรียนที่เข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มด้วย

1.3 สื่อที่นำมาใช้ในกิจกรรมควรเป็นสื่อที่เร้าความสนใจของนักเรียน ได้แก่ ของจริง รูปภาพ และเปิดโอกาสให้นักเรียนได้มีส่วนร่วมในกิจกรรมหรือสัมผัสสื่อเหล่านั้นด้วยตนเอง นับว่าเป็นการสร้างประสบการณ์ตรงให้กับนักเรียน ก่อให้เกิดการเรียนรู้ตลอดชีพได้

1.4 ควรเชิญวิทยากรพิเศษซึ่งเป็นครูชาวต่างชาติเจ้าของภาษามาเข้าร่วมในบางกิจกรรม จะสามารถทำให้นักเรียนได้รับข้อมูลที่ใกล้เคียงกับความเป็นจริงมากที่สุด ก่อให้เกิดความรู้ในข้อมูลเกี่ยวกับวัฒนธรรมต่างๆ ที่ถูกต้องจากเจ้าของวัฒนธรรมนั้นโดยตรง

2. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

2.1 ควรทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนนานาชาติเป็นกิจกรรมละลายพฤติกรรมในช่วงก่อนเปิดเทอม จะทำให้การเรียนรู้และสัมพันธภาพกับเพื่อนดียิ่งขึ้น

2.2 ควรทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนนานาชาติในระดับอื่นต่อไปตามความเหมาะสม

2.3 ควรทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมด้านอื่นๆ เช่น ขนบธรรมเนียม ประเพณี พิธีกรรม ความเชื่อ การใช้เวลาว่างของแต่ละวัฒนธรรม เป็นต้น

2.4 ควรศึกษาตัวแปรอื่นๆ ที่น่าสนใจ เช่น เพศ อายุ การอบรมเลี้ยงดู เป็นต้น ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมหรือไม่

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กิ่งงาม ตาละลักษณ. (2536). การสร้างกรอบความรู้ทางวัฒนธรรมอังกฤษ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.
- คมเพชร นัตรศุภกุล. (2546). กิจกรรมกลุ่มในโรงเรียน. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- งามพิศ สัตย์สงวน. (2543). หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพฯ: บริษัทรามากการพิมพ์จำกัด.
- จีรวรรณ วัฒนจิระพงษ์. (2537). การเปรียบเทียบผลของกิจกรรมกลุ่มและสถานการณ์จำลองที่มีต่อทักษะทางสังคม ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านไร่พัฒนา อำเภอเทพสถิตย์ จังหวัดชัยภูมิ. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชวลี ดวงแก้ว. (2541). การศึกษามโนภาพแห่งตนแบบข้ามวัฒนธรรมของเด็กวัยรุ่นไทยและเด็กวัยรุ่นอังกฤษ. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ชิดชนก รุ่งแสง. (2541). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อความเชื่อมั่นในตนเองเกี่ยวกับการฝึกปฏิบัติงานบนหอผู้ป่วยชาย ของนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 4 คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ กรุงเทพมหานคร. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชูชัย สมितिไกร. (2528). การปรึกษาเชิงจิตวิทยาแบบกลุ่ม. เชียงใหม่: คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ณรงค์ เล็งประชา. (2539). พื้นฐานวัฒนธรรมไทย. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์.
- ทิตนา แหมมณี. (2536). ช่วยครูฝึกประชาธิปไตยให้แก่เด็ก. กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- นรารัตน์ กิจเจริญ. (2547). ผลของกิจกรรมกลุ่มที่มีต่อการรับรู้ความสามารถแก้ปัญหาด้านการเรียนของนักศึกษาชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยมิชชัน วิทยาเขตมวกเหล็ก อำเภอมวกเหล็ก จังหวัดสระบุรี. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- นวลสมร เพื่อนปฐม. (2541). การวิเคราะห์รูปแบบเนื้อหาวัฒนธรรมและการศึกษาความรู้ทางวัฒนธรรมของผู้ใช้ภาษาอังกฤษของครูผู้สอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษา. ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร. ถ่ายเอกสาร.

- นันทา สุรักษา. (ม.ป.ป.). *การทดสอบทางจิตวิทยา*. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นิยพวรรณ วรรณศิริ. (2540). *มนุษย์วิทยาสังคมและวัฒนธรรม*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- ประนอม เดชชัย. (2531). *นวัตกรรมการเรียนการสอนและแนวทางปฏิบัติสังคมศึกษา*. เชียงใหม่: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ปัทมา นาคะสนธิ์. (2540). *การพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยระดับอนุบาลสำหรับเด็กไทยในโรงเรียนนานาชาติ*. ปริญญาโท ศศ.ม. (การศึกษาปฐมวัย ภาควิชาประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- ผ่องพรรณ เกิดพิทักษ์. (2530). *สุขภาพจิตเบื้องต้น*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์เจริญกิจ.
- พรรณพิศ วาณิชการ. (2535). *การทำงานแบบกลุ่ม สารานุกรมศาสตร์ ฉบับเฉลิมพระเกียรติ*. กรุงเทพฯ: คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2538). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. สำนักงานทดสอบทางการศึกษาและจิตวิทยา กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ภริดา โกเชก. (2548). *การสื่อสารต่างวัฒนธรรม ที่มีผลต่อการปรับตัวของคนข้ามชาติ ศึกษากรณีชาวพม่าในจังหวัดพรมแดนประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์บัณฑิต (สื่อสารมวลชน) กรุงเทพฯ: คณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชน มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. (2547). *คู่มือการจัดทำปริญญาโทและสารนิพนธ์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- มิ่งขวัญ สันธวงษ์. (2542). *การฝึกอบรมทางวัฒนธรรมของบริษัทนานาชาติในประเทศไทย*. ปริญญาโท ศศ.ม. (วาทวิทยา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เมตตา วิวัฒนานุกูล. (2536). *รายงานวิจัยลักษณะและปัญหาการสื่อสารต่างวัฒนธรรมในบริษัทนานาชาติในประเทศไทย*. กรุงเทพฯ: คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- แม่นมาส ขวลิต และคณะ. (2543). *การเขียนหนังสือสารคดี: สืบสานมรดกวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ภูมิปัญญา.
- ราชบัณฑิตยสถาน. (2538). *พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์.
- ล้วน และอังคณา สายยศ. (2538). *เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สุวีริยาสาสน์.

- ลักขณา สิริวัฒน์. (2545). *สุขวิทยาและการปรับตัว*. กรุงเทพฯ: โอ.เอส.พรีนติ้ง เฮ้าส์.
- วาสนา บุญสม. (2541). *ศิลปะและวัฒนธรรมไทย*. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์ประกายแสง.
- สิริรัตน์ อานามนารถ. (2543). *การเปรียบเทียบความสัมพันธ์ระหว่างวัฒนธรรมสังคมและวัฒนธรรมองค์การขององค์การภาครัฐและองค์การภาคเอกชน ในธุรกิจสิ่งพิมพ์ประเภทหนังสือที่ครบวงจร*. ปรินูญานิพนธ์ ศศ.ม.(จิตวิทยาอุตสาหกรรมและองค์การ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- สุทาร์ตน์ ขวัญอ่อน. (2547). *ผลของกิจกรรมที่มีต่อทัศนคติต่อการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนปฐวิกรณวิทยา เขตปทุมธานี กรุงเทพมหานคร*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม.(จิตวิทยาการศึกษา) กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- สุทธิดา ปกป้อง. (2545). *การศึกษากระบวนการการพัฒนาหลักสูตรภาษาไทยและวัฒนธรรมไทยระดับปฐมวัยในโรงเรียนนานาชาติ*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- เสาวลักษณ์ อัสวียงถาวร. (2545). *การศึกษากระบวนการบูรณาการวัฒนธรรมไทยและวัฒนธรรมอาชวของนักเรียนชาวไทยภูเขาเผ่าอาข่าในระดับประถมศึกษา: การศึกษาเฉพาะกรณีนักเรียนชาวไทยภูเขาเผ่าอาข่า บ้านปลายฟ้า อำเภอแม่สาย จังหวัดเชียงราย*. ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (ประถมศึกษา) กรุงเทพฯ: คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อมรา พงศาพิชญ์. (2549). *ความหลากหลายทางวัฒนธรรม*. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- อำนาจ กังเทเวศน์. (2543). *ผลของกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะชีวิตในการป้องกันโรคเอดส์ของนักเรียนอาชีวศึกษา ระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ วิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย ปรินูญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว)* กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- Bennett, Margart E. (1963). *Guidance and Counseling in Group*. New York: McGraw Hill.
- Button, Leslie. (1974). *Development Group Work with Adolescents*. London: University of London Press.
- Furtwengler, Catherine. B. (1992, April). How to observe Cooperative Learning Classrooms *Educational Leadership*. 49(4): 59-62.
- Good, Thomas L.; & others. (1989, January – 1989, December). Using Work – Group in Mathematics Instruction *Leadership*. 47(4): 56-62.

- Harrold, K.F.(1992). Evaluation and Research in Group Dynamic. *Educational and Psychological Measurement*. p. 492-504. Englewood Cliffs, New Jersey: Prentice Hall.
- Henry, B. Woolf. (1975). *Webster's New Collegiate Dictionary*. Massachusetts: G&C Monian.
- Niva International School. (2004). *Teacher'Handbook*.Bangkok: Thailand Publishing House.
- Ohlsen, Mert. M. (1970). *Group Counseling*. New York: Holt Rinegart and Winston.
- Ottaway, A.K.C.(1966). *Learning Through Group Experiences*. London: Routhledge and Kegan Paul.
- Oxford, Rebecca L.; & Anderson, Neil J. (1995). *A crosscultural view of learning styles*. *Language Teaching* 28: 201-215.
- Patterson, C.H. (1973). *Humanistic Education*. Englewood Cliffs, New Jersey: Prenticehall.
- Rogers, Carl R. (1970). *Encounter Groups*. New York: Harper and Row.
- Shaw, M.E. (1971). The Nature of Small Group. *Group Dynamics: The Psychology of Small Group Behavior*. New York: Mोगraw – Hill Book Company.
- Tan, Susan. (2006). *A Beautiful World*. Penerbitan Pelangi Sdn. Bhd.
- Tomalin, Bany and Stempleski, Susan. (1993). *Cultural Awareness*. Hong Kong: Oxford University Press.
- Treppa, Jerry A.; & Lawrence, Frike. (1972, September). *Effect of Marathon Group Experience Journal of Counseling Psychology*. 2(5): 466-468.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

1. แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม
2. ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

แบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรมของนักเรียนโรงเรียนนานาชาตินิวา
Survey of NIVA International School student's cross-cultural adaptations

กรุณาทำเครื่องหมาย **P** ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของนักเรียนมากที่สุด

Please put **P** into the space provided for your comment.

เห็นด้วยมากที่สุด = 5

เห็นด้วยมาก = 4

เห็นด้วยปานกลาง = 3

Most agree = 5

Very agree = 4

Average = 3

ไม่เห็นด้วย = 2

ไม่เห็นด้วยอย่างมาก = 1

Disagree = 2

Very disagree = 1

การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม Adaptation over culture	ระดับความคิดเห็น Comment				
	5	4	3	2	1
1. นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้เกี่ยวกับการแต่งกายของชาติต่างๆ เป็นการเรียนรู้ที่ดี 1. Learning in dressing up of foreigners is a good acknowledgement.					
2. นักเรียนรู้สึกพอใจที่ได้รับประทานอาหารที่หลากหลายของชาติต่างๆ 2. Students are satisfied with international food that they have tasted.					
3. นักเรียนคิดว่าความแตกต่างของการแต่งกายตามวัฒนธรรมชาติต่างๆ เป็นอุปสรรคในการอยู่ร่วมกันในสังคม 3. The difference of dressing up in other cultures is a barrier to the society.					
4. นักเรียนคิดว่าไม่มีความจำเป็นที่ต้องเรียนรู้การปฏิบัติตัวต่อเพื่อนและครูที่เป็นชาวต่างชาติ 4. To learn how to behave to foreign teachers and friends is not necessary.					

การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม Adaptation over culture	ระดับความคิดเห็น Comment				
	5	4	3	2	1
5. การเรียนรู้เกี่ยวกับวิธีการรับประทานอาหารของชาติต่างๆ เป็นเรื่องที่ไม่น่าสนใจ 5. To study a way of eating international food is not interesting.					
6. การเรียนรู้วิธีการทักทายแบบต่างๆ ของแต่ละประเทศนั้นเป็นเรื่องที่ สำคัญเพราะทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนได้ง่ายขึ้น 6. To learn a way of greeting of each country is important because it is easier to be accepted by friends.					
7. การเรียนรู้วิธีการทักทายแบบต่างๆ ของแต่ละประเทศนั้นเป็นเรื่องที่ สำคัญเพราะทำให้เป็นที่ยอมรับของครูได้ง่ายขึ้น 7. To learn a way of greeting of each country is important because it is easier to be accepted by teachers.					
8. นักเรียนชอบใช้ชีวิตร่วมกับเพื่อนในโรงเรียนนานาชาติ 8. You like to spend your life with friends in an international school.					
9. นักเรียนคิดว่าการยกไหล่หรือการแสดงออกที่ปาก หน้าตา การชี้นิ้ว ต่อเพื่อนชาวต่างชาตินั้นเป็นการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม 9. To shrug shoulders or show a face, mouth or point a finger at foreign friends are improper.					
10. นักเรียนคิดว่าการยกไหล่หรือการแสดงออกที่ปาก หน้าตา การชี้นิ้ว ต่อครูชาวต่างชาตินั้นเป็นการปฏิบัติที่ไม่เหมาะสม 10. To shrug shoulders or show a face, mouth or point a finger at foreign teachers are improper.					
11. นักเรียนคิดว่านักเรียนรู้จักประเพณีวัฒนธรรมต่างชาติและสามารถ ปฏิบัติให้สอดคล้องกับกลุ่มเพื่อนที่มาจากประเพณีวัฒนธรรมอื่นได้ 11. You know about other cultures and be able to behave in harmony with friends from other cultures.					
12. นักเรียนคิดว่าการเรียนรู้คำอุทานไม่มีความจำเป็นในการดำเนิน ชีวิตประจำวัน 12. To learn exclamations is not necessary in daily life.					

การปรับตัวข้ามวัฒนธรรม Adaptation over culture	ระดับความคิดเห็น Comment				
	5	4	3	2	1
13. นักเรียนแสดงออกถึงกิริยามารยาทอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาต่อเพื่อน 13. You have an open manner to your friends.					
14. นักเรียนแสดงออกถึงกิริยามารยาทอย่างเปิดเผยตรงไปตรงมาต่อครู 14. You have an open manner to your teachers.					
15. นักเรียนทักทายคนทั่วไปด้วยรูปแบบการทักทายของแต่ละประเทศ 15. You greet people in each way of each country.					
16. นักเรียนคิดว่าการใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อสารเป็นอุปสรรค ในการอยู่ร่วมกันในสังคม 16. To use other languages in communication is a barrier to the society.					

ตารางแสดงค่าอำนาจจำแนกรายข้อของแบบสอบถามการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

ข้อที่	ค่าอำนาจจำแนก
1	0.49
2	0.29
3	0.47
4	0.51
5	0.24
6	0.55
7	0.44
8	0.20
9	0.35
10	0.39
11	0.59
12	0.29
13	0.45
14	0.39
15	0.27
16	0.24

ค่าอำนาจจำแนกอยู่ระหว่าง 0.20 – 0.59

ค่าความเชื่อมั่น 0.78

ภาคผนวก ข

โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

โปรแกรมกิจกรรมกลุ่มการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
1	ปฐมนิเทศ (จับคู่ของ)	1. เพื่อให้เห็นความสำคัญและเข้าใจกฎระเบียบของการเข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม 2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับสมาชิก	- ทักทายและแนะนำตัวเพื่อสร้างความคุ้นเคย - ชี้แจงเงื่อนไขข้อตกลงเบื้องต้นของการเข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม - เล่นเกมจับคู่ของ - อภิปรายแสดงความคิดเห็น - อภิปรายสรุปกิจกรรม	- วัสดุสิ่งของที่ใช้แล้วแตกต่างกันหลากหลายชนิด
2	โลกสวยงาม (A Beautiful World)	1. เพื่อให้เข้าใจและยอมรับความแตกต่างของเพื่อนในแต่ละวัฒนธรรม 2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตัวให้อยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข	• ทักทายสร้างความเป็นกันเอง • ทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว • ทำงานกลุ่ม • อภิปรายแสดงความคิดเห็น • อภิปรายสรุปกิจกรรม	• หนังสือ A Beautiful World ของ Tan, Susan • กระดาษแผ่นใหญ่ • ปากกาเคมี
3	สื่อว่าอะไร? (What is the message?)	1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจความหมายของกิริยาท่าทาง(อวัจนภาษา)ที่ใช้ในวัฒนธรรมของชาติต่างๆ	• เล่นเกม • ทำงานเป็นกลุ่ม • อภิปรายแสดงความคิดเห็น	• แผ่นตัวอย่างภาพกิริยาท่าทาง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
3(ต่อ)	ด้วย กิจกรรมรายาทที่	2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตน เหมาะสมกับวัฒนธรรมของ ชาติต่างๆ	- อภิปรายสรุป กิจกรรม	
4	ใครทำอะไร พูด อะไร (What did he do? What did she say?)	1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจ เกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่ แสดงถึงวัฒนธรรมของ ชาติต่างๆอย่าง ถูกต้อง 2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตน โดยแสดงถึงวัฒนธรรมของ ชาติต่างๆ ตาม สถานการณ์ได้อย่าง เหมาะสม	• ทำงานเป็นกลุ่ม • อภิปรายแสดงความ คิดเห็น • แสดงบทบาทสมมติ • อภิปรายสรุป กิจกรรม	• รูปภาพ เกี่ยวกับ ลักษณะการ ปฏิบัติตนที่ แสดงถึง วัฒนธรรม ต่างๆ เช่น การทักทาย การอำลา การ สัมผัสมือ การ นั่ง การยืน การไอ การ จาม สักน้ำมูก การก้มมือ การชี้นิ้ว เป็น ต้น
5	วิเคราะห์บท สนทนาใน ภาพยนตร์ Analyzing movie conversations	1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจ ความหมายแฝงที่ แสดงออกทางภาษา เช่น คำอุทาน สำนวนเสริม เมื่อเกิดช่วงเงียบในการ สนทนา วิธีการขอ คำอธิบายความเพิ่มเติม และการเริ่มต้นการ สนทนา การดำเนินต่อการ สนทนา ตลอดจนการจบ	• เล่นเกม • ดูซีดีภาพยนตร์ • อภิปรายแสดงความ คิดเห็น • อภิปรายสรุป กิจกรรม	• ซีดี ภาพยนตร์ เรื่อง Star Dust และ 21 • ใบงาน • ลูกบอล • ซีดีเพลง

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
		บทสนทนาใน ภาษาอังกฤษ 2. เพื่อให้สามารถใช้คำ วลี สำนวนใน ภาษาต่างประเทศได้ ถูกต้องตามความหมาย		
6	นิทรรศการ แสดงอาหาร ประจำชาติ (Show and tell)	1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจ วัฒนธรรมด้านอาหารของ ตนเองและชาติอื่นๆ 2. เพื่อฝึกบอกเล่าถึงลักษณะ พิเศษของวัฒนธรรมตนเอง ด้านอาหาร	- จัดนิทรรศการ - นำเสนอข้อมูล • อภิปรายสรุป กิจกรรม	- อาหาร ประจำชาติ - อุปกรณ์ที่ใช้ บนโต๊ะ อาหาร - ชุดประจำ ชาติ - เพลงบรรเลง ประกอบ - ธงชาติ จำลอง
7	แก้ปัญหาตาม สถานการณ์ (Critical incidents)	1. เพื่อให้เข้าใจและตระหนัก ถึงความแตกต่างทาง วัฒนธรรมด้านกิริยาและ ความสัมพันธ์ที่มีต่อเพื่อน และครู	- เล่นเกม - อ่านและวิเคราะห์ ใบงานเหตุการณ์ - ทำกิจกรรมแบบจับ ชอว์ - อภิปรายแสดงความ คิดเห็น • อภิปรายสรุป กิจกรรม	- ใบงาน (Critical incident) - ลูกอมติด ฉลากชื่อสัตว์ - กระดาษแผ่น ใหญ่ - ปากกาเคมี

ครั้งที่	ชื่อกิจกรรม	วัตถุประสงค์	วิธีดำเนินการ	อุปกรณ์
8	International Day	1. เพื่อให้รู้จักวัฒนธรรมของตนเองและมีความภาคภูมิใจมากยิ่งขึ้น 2. เพื่อให้เรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลายของชาติต่างๆ ได้แก่ อาหาร การแต่งกาย การแสดงพื้นเมืองและลักษณะสัญลักษณ์ประจำชาติ	- จัดกิจกรรมที่แสดงถึงวัฒนธรรมต่างๆ เช่น เต้นรำ ร้องเพลง ประกวดการแต่งกาย เป็นต้น • อภิปรายสรุปกิจกรรม	• เวที • เครื่องเสียง • โปรแกรมกิจกรรม

กิจกรรมที่ 1 (วันจันทร์ที่ 23 กุมภาพันธ์ 2552)

กิจกรรมปฐมนิเทศ (จับคู่ของ)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เห็นความสำคัญและเข้าใจกระบวนการเข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่มเพื่อพัฒนาการปรับตัวข้ามวัฒนธรรม
2. เพื่อสร้างสัมพันธภาพที่ดีระหว่างผู้วิจัยกับสมาชิก

วัสดุอุปกรณ์ วัสดุสิ่งของที่ใช้แล้วแตกต่างกันหลากหลายชนิด จำนวนเท่าจำนวนสมาชิก

เวลา 50 นาที

ขั้นนำ ผู้วิจัยทักทายสมาชิกและกล่าวแนะนำตัวผู้วิจัยกับสมาชิกที่เข้าร่วมโปรแกรมกิจกรรมกลุ่ม รวมถึงชี้แจงวัตถุประสงค์ เงื่อนไขข้อตกลงเบื้องต้นระหว่างการทำกิจกรรมเช่น วัน เวลา สถานที่ในการเข้าร่วมโปรแกรม ประโยชน์ที่สมาชิกจะได้รับจากการเข้าร่วมโปรแกรม

ขั้นตอนการ

- เพื่อเป็นการสร้างความคุ้นเคยและบรรยากาศที่เป็นกันเอง ผู้วิจัยใช้เกมจับคู่สิ่งของเป็นการเริ่มต้นกิจกรรม โดยผู้วิจัยกล่าวว่า มนุษย์เป็นสัตว์สังคม ซึ่งไม่มีทางที่จะสามารถอยู่ลำพังคนเดียวได้ ดังนั้นอย่างน้อยเราต้องมีเพื่อนหรือคู่คิด
- ผู้วิจัยแจกวัสดุสิ่งของให้สมาชิกคนละ 1 ชิ้น
- ให้สมาชิกทุกคนพิจารณาสิ่งของที่ได้ไปว่าคืออะไร มีลักษณะอย่างไร ให้ประโยชน์อะไรได้บ้าง
- ให้สมาชิกแต่ละคนนำสิ่งของไปหาคู่ให้ได้ 1 คู่ โดยพิจารณาว่าสิ่งของนั้นเข้าคู่กันได้ (ไม่จำเป็นต้องเหมือนกัน)
- เมื่อได้คู่แล้วให้พาคู่ไปนั่งแล้วช่วยกันหาเหตุผลว่าทำไมสิ่งของเหล่านั้นจึงคู่กันได้
- ให้สมาชิกแต่ละคู่พูดถึงเหตุผลที่นำสิ่งของมาเข้าคู่กันได้

ขั้นสรุป

- ผู้วิจัยถามสมาชิกว่า สมาชิกได้ข้อคิดอะไรจากการทำกิจกรรมนี้
- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า เราต้องมีสัมพันธภาพที่ดีกับผู้อื่น สัมพันธภาพที่ดีจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อเรารู้จักลดตัวเองปรับตัวเข้าหาผู้อื่น เพราะคนแต่ละคนนั้นมีความแตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นเชื้อชาติ วัฒนธรรม บุคลิก ลักษณะนิสัย เปรียบเหมือนสิ่งของแต่ละชิ้น การที่เราจะอยู่ร่วมกันและรักกันได้ขึ้นอยู่กับที่การรู้จักลดตัวเองปรับตัวเข้าหากันและหาเหตุผลที่จะรักกันให้ได้ เราก็จะสามารถใช้ชีวิตร่วมกันอย่างมีความสุข

- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจในการเข้าร่วมกิจกรรม
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

กิจกรรมที่ 2 (วันอังคารที่ 24 กุมภาพันธ์ 2552)

กิจกรรมโลกสวยงาม (A Beautiful World)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้เข้าใจและยอมรับความแตกต่างของเพื่อนในแต่ละวัฒนธรรม
2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตัวให้อยู่ร่วมกันกับผู้อื่นได้อย่างมีความสุข

วัสดุอุปกรณ์

- หนังสือ A Beautiful World ของ Tan, Susan
- กระดาษแผ่นใหญ่
- ปากกาเคมี

เวลา 50 นาที

ขั้นนำ

- ผู้วิจัยกล่าวทักทายสมาชิกและช่วยกันทบทวนกิจกรรมครั้งที่แล้ว
- ผู้วิจัยเขียนคำว่า A Beautiful World บนกระดานและให้สมาชิกช่วยกันบอกว่า ในความคิดของสมาชิกเป็นอย่างไร
- ผู้วิจัยเขียนคำตอบของสมาชิกบนกระดาน

ขั้นตอนการ

- ผู้วิจัยแจกหนังสือ A Beautiful World เขียนโดย Susan Tan ให้สมาชิกคนละ 1 เล่ม ให้สมาชิกอ่านในใจภายในเวลา 7-10 นาที
- แบ่งกลุ่มสมาชิกเป็น 7 กลุ่มๆละ 5 คน โดยการเล่นเก็รวมเงิน ผู้หญิงมีค่าเท่ากับ 1 บาท ผู้ชายมีค่าเท่ากับ 50 สตางค์ ครูให้สมาชิกรวมเงินตามจำนวนที่บอก เช่น 3.50 บาท (หญิง 3 คน / ชาย 1 คน) การบอกจำนวนเงินขึ้นอยู่กับจำนวนสมาชิกที่ผู้วิจัยต้องการให้มีอยู่ในกลุ่มๆหนึ่ง
- ให้สมาชิกช่วยกันอภิปรายกันในกลุ่มเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน ภายในเวลา 10 นาที
- ผู้วิจัยให้ตัวแทนสมาชิก 1 คน ออกมาพูดสรุปเรื่องจากหนังสือ A Beautiful World
- ผู้วิจัยแจกกระดาษแผ่นใหญ่ให้สมาชิกกลุ่มละ 1 แผ่นพร้อมปากกาเคมี ให้สมาชิกเขียนผังมโนภาพสรุปลงกระดาษที่แจกให้
- หลังจากนั้นให้ตัวแทนสมาชิกแต่ละกลุ่มออกมาพูดแสดงความคิดเห็น

ขั้นสรุป

- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า แม้ว่าคนเราจะมี ความแตกต่างกันในหลายๆ ด้าน เช่น สีผิว ความชอบ นิสัย ฯลฯ แต่ก็สามารถใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข หากเรารู้จักที่จะทำความเข้าใจในความแตกต่างนั้นๆ ของแต่ละคนและรู้จักที่จะปรับตัวในการดำเนินชีวิตให้อยู่ร่วมกันได้อย่างเหมาะสมและกลมกลืน
- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- สังเกตการอภิปราย การซักถาม การสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากการร่วมกิจกรรม
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

A Beautiful World

By Susan Tan

(ตัวอย่างเนื้อเรื่องบางตอน)

From space, planet Earth looks like a big blue marble. There are millions and millions of people on Earth. Not everyone who lives on Earth looks the same. Some people have fair skin. Some have dark skin like chocolate sundaes and... some are in between.

Some have black hair and some have red hair. Some have brown hair and some have golden hair. Some prefer not to have hair while some cover theirs

Some have blue eyes and some have brown ones. There are many who have grey eyes, too. Everyone looks different. That is what makes Earth a wonderful place to stay!

Some people speak English and some speak Spanish. Some speak Chinese and some speak Japanese. Some speak German and some speak French. And some speak in a language we do not understand. Everyone speaks differently. That is what makes Earth a wonderful place to stay!

Some people eat meat and some do not. Some like their food hot, while others like it cold. Some like spicy food, while others just like soup. Some people use a spoon and fork. Others just prefer to use their fingers. Everyone eats differently. That is what makes Earth a wonderful place to stay!

Everyone is different. We must accept people for what they look like, for what they eat and for the language they speak. When we accept people for who they are, we are being tolerant. Being tolerant does not mean we have to be like everybody else.

You don't have to shave off your hair. You don't have to tattoo a heart on your arm. You don't have to give up meat. Being tolerant just means we accept people for being different.....

When we accept people who they are gain friends and stop wars. We live together in peace on this big blue marble.

Isn't that great?

กิจกรรมที่ 3 (วันพุธที่ 25 กุมภาพันธ์ 2552)

กิจกรรมสื่อคืออะไร? (What is the message?)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจความหมายของกิริยาท่าทาง (อวัจนภาษา) ที่ใช้ในวัฒนธรรมของชาติต่างๆ
2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนด้วยกิริยามารยาทที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมของชาติต่างๆ

วัสดุอุปกรณ์ แผ่นตัวอย่างภาพกิริยาท่าทางสำหรับสมาชิกแต่ละคน

เวลา 50 นาที

ขั้นเตรียม สำเนาแผ่นตัวอย่างภาพกิริยาท่าทางให้พอกับจำนวนสมาชิก

ขั้นนำ แบ่งกลุ่มสมาชิกให้ได้กลุ่มละ 3 คน โดยให้สมาชิกเล่นเกมเก็บไข่ใส่ตะกร้า

ขั้นตอนการ

- เมื่อแบ่งกลุ่มสมาชิกได้แล้ว ผู้วิจัยแจกแผ่นภาพตัวอย่างกิจกรรมให้สมาชิกแล้วให้สมาชิกตอบคำถามต่อไปนี้ (ผู้วิจัยเขียนคำถามบนกระดาน)
 - What does each gesture mean?
 - Which ones could you use in the UK or the US?
- ให้สมาชิกในกลุ่มช่วยกันดูกิริยาท่าทางแต่ละภาพและปรึกษากันเพื่อตอบคำถามบนกระดาน ภายในเวลา 10 นาที
- เสร็จแล้วให้ผลัดกันรายงานตีความท่าทางให้เพื่อนทั้งห้องฟัง
- เมื่อทุกกลุ่มรายงานเสร็จแล้ว ผู้วิจัยชี้ให้เห็นว่า กิริยาท่าทางในภาพใดบ้างจะเป็นที่เข้าใจกันในหมู่คนอังกฤษ/อเมริกัน และอธิบายความหมายของกิริยาท่าทางเพิ่มเติม
- ผู้วิจัยให้สมาชิกแสดงความเห็นตามคำถามต่อไปนี้
 - Which of the gesture, if any, are different from gestures used in your culture?
 - In what situations do you use gestures?
 - Are there any gestures you should not use with certain people?
- ผู้วิจัยให้สมาชิกนั่งเป็นกลุ่มตามประเทศและให้สมาชิกจากประเทศต่างๆ ออกมาสื่อด้วยกิริยาท่าทางที่ใช้บ่อยๆ ในวัฒนธรรมของตน แล้วให้ผู้วิจัยคนอื่นทายความหมาย

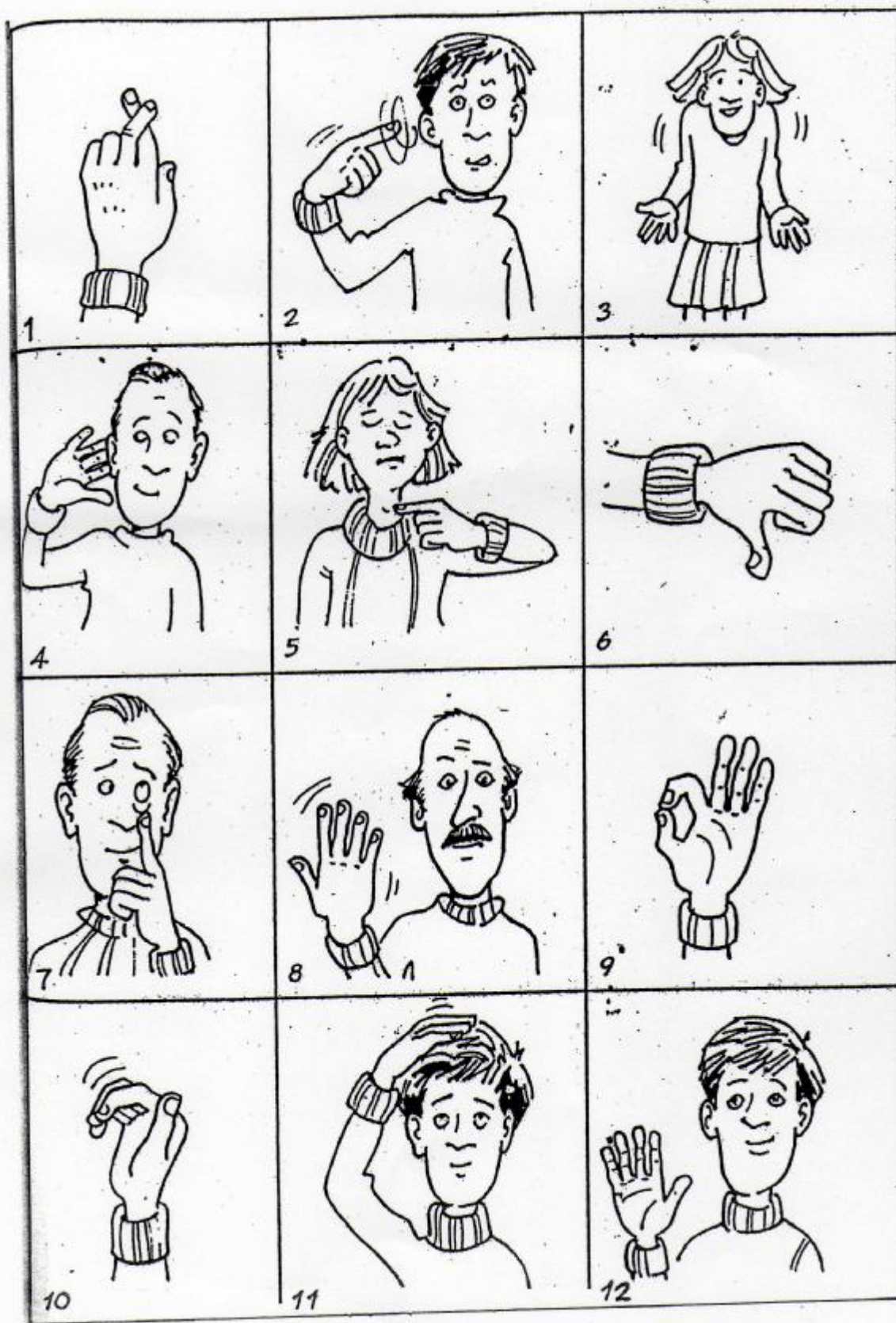
ขั้นสรุป

- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า กิริยาท่าทางเป็นการสื่อความหมายทางหนึ่งที่สำคัญ เพราะแต่ละประเทศแต่ละวัฒนธรรมอาจมีกิริยาท่าทางที่สื่อความหมายต่างกัน ฉะนั้นเราควรที่จะต้องมีความรู้ในกิริยาท่าทางของแต่ละวัฒนธรรมเพื่อเป็นการทำความเข้าใจซึ่งกันและกัน
- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการอภิปราย การซักถาม การสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากการร่วมกิจกรรม
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

แผนภาพกิจกรรม

แนวการตอบ

กิริยาท่าทางที่เป็นที่เข้าใจกันได้ในหมู่คนเจ้าของภาษาอังกฤษได้แก่

ภาพ : 1, 2, 3, 4, 5, 6, 8, 9 (อเมริกัน), 11 และ 12

ภาพที่ 1 หมายถึง Good luck หรือ I hope everything goes well!

ภาพที่ 2 หมายถึง คนที่สติไม่ค่อยดีหรือคน ตึงตัง มักใช้ในความหมายตลกๆ ไม่จริงจัง และเวลาพูดคุยกันเป็นส่วนตัวถึงบุคคลที่สาม

ภาพที่ 3 หมายถึง I don't know. หรือ I have no idea.

ภาพที่ 4 หมายถึง I can't / didn't hear you.

ภาพที่ 5 หมายถึง That's enough. หรือ It's all over for me.

ภาพที่ 6 หมายถึง เป็นสัญลักษณ์หัวแม่มือชี้ลงล่าง หมายถึง การปฏิเสธหรือบอกปัดหรือไม่สำเร็จ

ภาพที่ 7 ใช้ในบางวัฒนธรรม หมายถึง Something's a bit suspicious / odd here.

ภาพที่ 8 หมายถึง Come here

ภาพที่ 9 ใช้กันทั่วไปในประเทศสหรัฐอเมริกา (แต่ไม่ใช้ในประเทศสหราชอาณาจักรอังกฤษ ซึ่งจะใช้สัญลักษณ์หัวแม่มือชี้ขึ้นบนแทน) หมายถึง OK

ภาพที่ 10 ใช้ในประเทศอิตาลี เพื่อกล่าวทักทาย Hello สำหรับชาวอินโดนีเซีย มาเลเซีย หรือชาวอาหรับ บางส่วนใช้ หมายถึง Come here ชาวอังกฤษ/อเมริกันอาจเข้าใจสับสนว่าเป็นการโบกมือ กล่าวอำลา Goodbye

ภาพที่ 11 หมายถึง Oh, I forgot. หรือเป็นสัญลักษณ์สื่อความประหลาดใจ

ภาพที่ 12 หมายถึง Slow down, Relax หรือ Wait a second กิริยาท่าทางที่ไม่ใช้ในสหราชอาณาจักรอังกฤษหรือสหรัฐอเมริกา คือ หมายเลข 7 และ 10

กิจกรรมที่ 4 (วันพฤหัสบดีที่ 26 กุมภาพันธ์ 2552)

กิจกรรมใครทำอะไร พูดอะไร (What did he do? What did she say?)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจเกี่ยวกับการปฏิบัติตนที่แสดงถึงวัฒนธรรมของชาติต่างๆ อย่างถูกต้อง
2. เพื่อให้สามารถปฏิบัติตนโดยแสดงถึงวัฒนธรรมของชาติต่างๆ ตามสถานการณ์ได้อย่างเหมาะสม

วัสดุอุปกรณ์

- รูปภาพเกี่ยวกับลักษณะการปฏิบัติตนที่แสดงถึงวัฒนธรรมต่างๆ เช่น การทักทาย การอำลา การสัมผัสมือ การนั่ง การยืน การไอ การจาม สักน้ำมูก การกวักมือ การชี้นิ้ว เป็นต้น

เวลา 50 นาที

ขั้นเตรียม

- เลือกภาพที่แสดงให้เห็นแง่มุมของการปฏิบัติตัวในวัฒนธรรมของชาติต่างๆ เช่น วัฒนธรรมอังกฤษ อเมริกัน จีน เกาหลี ซึ่งต่างไปจากในวัฒนธรรมไทยหรือวัฒนธรรมประเทศอื่น ในเรื่องธรรมเนียมการทักทาย การอำลา ระดับความสุภาพ การสัมผัสมือ การนั่งตามที่ที่เหมาะสม การไอ จาม การเช็ดเช็ด การกวักมือเรียก การชี้นิ้ว เป็นต้น

ขั้นนำ

- ผู้วิจัยให้สมาชิกดูภาพ ให้สมาชิกสังเกตและระบุสถานการณ์ ว่ามีใครบ้างในภาพ อยู่ที่ไหน กำลังทำอะไร แตกต่างกันอย่างใด

ขั้นดำเนินการ

- แบ่งกลุ่มสมาชิกให้นั่งตามประเทศของตน สำหรับสมาชิกที่เป็นคนไทยให้กระจายนั่งตามกลุ่มแต่ละประเทศ
- ผู้วิจัยให้ตัวแทนสมาชิกแต่ละกลุ่มจับฉลากเพื่อเลือกหัวข้อ ซึ่งมีดังต่อไปนี้
 - การแสดงความสุภาพต่อสตรี
 - การทักทาย
 - การสัมผัสมือ
 - การอำลา
 - ระดับความเบาหรือความดังของเสียง

- การนั่ง การยืน
 - การพูดคุยกับผู้ที่ไม่รู้จักสนิทสนม
 - การโอบ อ้อม สูดจมูก สัมผัสน้ำมูก
 - วิธีการเชื้อเชิญ
 - วิธีการออกคำสั่งหรือบอกวิธีทำ
 - วิธีการแสดงความเห็นด้วย ไม่เห็นด้วย
 - วิธีการร่วมือเรียก ชี้นิ้ว
- เมื่อสมาชิกจับฉลากเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยให้แต่ละกลุ่มช่วยกันคิดสร้างสถานการณ์ โดยมีหัวข้อที่จับฉลากได้อยู่ในสถานการณ์นั้นด้วย แล้วออกมานำเสนอโดยการแสดงบทบาทสมมติ กลุ่มละ 3-5 นาที
 - ให้สมาชิกกลุ่มอื่นๆ ตอบคำถามว่าคนที่แสดงในสถานการณ์ตอนนี้พูดอะไรและทำอะไร โดยให้อภิปรายทั้งชั้นด้วยคำถามต่อไปนี้
 - What is the situation?
 - What is the relationship between the people?
 - What did the people do?
 - What did they say?
 - ให้สมาชิกแสดงความคิดเห็นว่า สมาชิกจะพูดหรือปฏิบัติตนอย่างไรในสถานการณ์ที่เหมือนกันกับในวัฒนธรรมไทยและในวัฒนธรรมของตนเอง

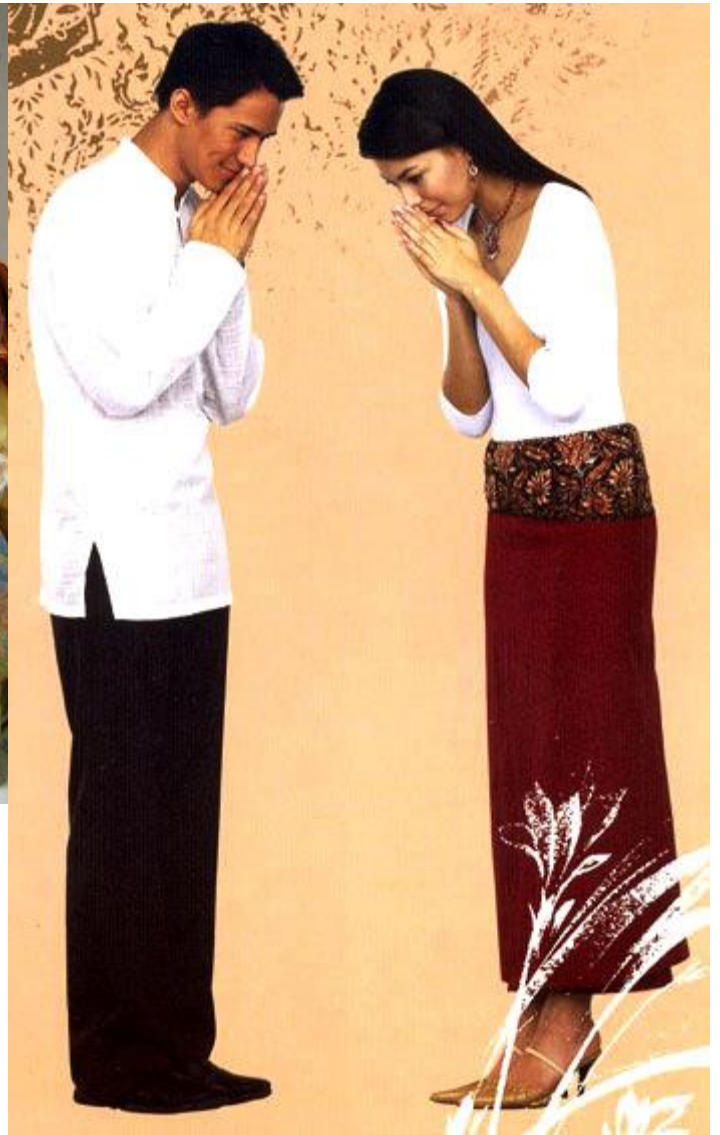
ขั้นสรุป

- ผู้วิจัยพยายามให้สมาชิกสำรวจวัตถุประสงค์ที่แท้จริงของพฤติกรรมของตัวแสดง ยกตัวอย่างเช่น การจูบแก้มน่าจะเป็นอาการแสดงความรักและโอภาปราศรัยมากกว่า ความจ้วงจาบหยาบคายและอธิบายให้สมาชิกฟังว่า ผู้ที่มาจากต่างวัฒนธรรมอาจต้องใช้ความพยายามที่จะไม่รู้สึกรู้ว่าถูกสบประมาทหรือขัดหูขัดตาหากเห็นหรือได้สัมผัสกับการกระทำดังกล่าว
- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า เรื่องการปฏิบัติตนที่แสดงถึงวัฒนธรรมของชาติต่าง ๆ นั้นเป็นเรื่องละเอียดอ่อน ฉะนั้นหากไม่แน่ใจในธรรมเนียมการประพฤติปฏิบัติ ก็ให้ยึดแบบแผนปฏิบัติที่เป็นแบบดั้งเดิมหรือโบราณจะปลอดภัยกว่า เนื่องจากบางแบบแผนปฏิบัติดั้งเดิมนั้นก็ยังคงใช้ได้ดีในวัฒนธรรมปัจจุบัน

- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจของสมาชิกที่มีต่อการแสดงบทบาทสมมุติ
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

กิจกรรมที่ 5 (วันจันทร์ที่ 2 มีนาคม 2552)

กิจกรรม วิเคราะห์บทสนทนาในภาพยนตร์ (Analyzing movie conversations)

วัตถุประสงค์

- เพื่อให้เรียนรู้และเข้าใจความหมายแฝงที่แสดงออกทางภาษา เช่น คำอุทาน สำนวนเสริม เมื่อเกิดช่วงเงียบในการสนทนา วิธีการขอคำอธิบายความเพิ่มเติม และการเริ่มต้นการสนทนา การดำเนินต่อการสนทนา ตลอดจนการจบบทสนทนาในภาษาอังกฤษ
- เพื่อให้สามารถใช้คำ วลี สำนวนในภาษาต่างประเทศได้ถูกต้องตามความหมาย

วัสดุอุปกรณ์

- ซีดีภาพยนตร์ เรื่อง **Star Dust** และ **21** ตัดตอนมาเฉพาะบทสนทนาที่มีคำอุทาน สำนวนเสริม
- ใบงานสำหรับสมาชิก
- ลูกบอล
- ซีดีเพลง

เวลา 50 นาที

ขั้นเตรียม

- เลือกตัดตอนซีดีภาพยนตร์ที่มีข้อมูลเพียงพอสำหรับสมาชิก เพื่อใช้เติมในใบงาน
- สำเนาใบงานให้เพียงพอสำหรับจำนวนสมาชิก
- เตรียมเครื่องคอมพิวเตอร์และจอในห้องเรียน

ขั้นนำ เล่นเกมคำอุทานนานาชาติ ให้สมาชิกนั่งเป็นวงกลม ผู้วิจัยเปิดเพลง สมาชิกส่งลูกบอลไปเรื่อยๆ เพลงหยุด ลูกบอลอยู่ที่ใครให้คนนั้นอุทานเป็นภาษาของประเทศของตัวเอง

ขั้นดำเนินการ

- ผู้วิจัยแจกใบงานให้สมาชิก อธิบายว่าผู้วิจัยจะเปิดซีดีบทสนทนาจากภาพยนตร์ให้สมาชิกตั้งใจฟังและสังเกตคำอุทานกับสำนวนเสริมช่วงเงียบในบทสนทนาที่ตัวละครในเรื่องใช้ แล้วเขียนลงไปใบงาน
- ให้สมาชิกจดบันทึกว่าตัวละครใช้เทคนิควิธีอย่างไรที่จะขอคำอธิบายความเพิ่มเติม ตลอดจนมีวิธีเริ่มต้น ดำเนินต่อ และจบการสนทนาอย่างไร
- ผู้วิจัยซักถามจนแน่ใจว่าสมาชิกทุกคนเข้าใจหัวข้อและลักษณะข้อมูลที่จะนำมาเติมในใบงานดีแล้ว

- ผู้วิจัยเปิดซีดีภาพยนตร์ให้ดู (อาจเปิดมากกว่าหนึ่งครั้ง หากจำเป็น)
- สมาชิกต่างเขียนลงบนใบงานของตน
- ให้สมาชิกจับคู่เปรียบเทียบคำตอบและพูดคุยถึงสิ่งที่สังเกตเห็นจากซีดีภาพยนตร์
- เลือกตัวแทนสมาชิกพูดสรุปประเด็นที่น่าสนใจจากใบงานที่ทำ

ขั้นสรุป

- ผู้วิจัยเปิดซีดีภาพยนตร์ให้สมาชิกดูอีกครั้งเพื่อให้สมาชิกตรวจคำตอบ
- สมาชิกและผู้วิจัยสรุปกิจกรรมว่า ภาษามีลักษณะเฉพาะของแต่ละชนชาติ หากเรามีความรู้ยู่บ้างก็จะสามารถเข้าใจในความหมายที่ถูกต้อง ทำให้การสื่อสารนั้นเกิดประสิทธิผล
- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- ตรวจใบงานประกอบการสอน
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

เนื้อเรื่องย่อภาพยนตร์เรื่อง STARDUST

ชายหนุ่มที่ชื่อทริสตัน (ชาร์ลี ค็อกซ์) พยายามเอาชนะหัวใจของวิคตอเรีย (เขียนน่า มิลเลอร์) สาวสวยแต่แสนเย็นชาที่เขาหลงรัก ด้วยการมุ่งหน้าไปเพื่อผู้ดาวที่ตกจากฟ้า การเดินทางครั้งนี้ นำพาเขาสู่ดินแดนต้องห้ามลึกลับที่อยู่เลยพ้นไปจากกำแพงรั้วของหมู่บ้าน ระหว่างออกเดินทาง ทริสตันได้พบดวงดาวที่เปลี่ยนร่างเป็นหญิงสาวที่ชื่อว่า Yvaine (แคลร์ เดนส์) อย่างไรก็ดี ทริสตันไม่ใช่แค่คนเดียวที่ออกตามหาดวงดาว ลูกชายที่ยังมีชีวิตอยู่ทั้งสี่ของพระราชินี (ปีเตอร์ โอทูล) วิญญาณของพี่ชายอีกสามคนที่ตายไปแล้วของพวกเขา ทุกคนต่างต้องการดวงดาวดวงนี้ในช่วงชิงบัลลังก์กัน ทริสตันยังต้องเอาชนะแม่มดชั่วร้ายที่ชื่อลาเมีย (มิเชลล์ ไฟฟเฟอร์) ที่ต้องการครอบครองดวงดาวเพื่อคืนสู่ความสาวอีกครั้ง เมื่อทริสตันต้องสู้รบกับภัยคุกคามเหล่านี้ ต้องเผชิญหน้ากับโจรสลัดที่ชื่อกับตันเชคสเปียร์ (โรเบิร์ต เดอ นีโร) และพ่อค้าที่ชื่อเฟอร์ดี้ เดอะเฟรนด์ (ริคกี เจอร์ไวส์) การเดินทางผจญภัยของเขาได้เปลี่ยนแปลงไป บัดนี้เขาต้องชนะหัวใจของดวงดาวดวงนี้เพื่อตัวเขาเอง เมื่อเขาค้นพบความหมายของคำว่ารักแท้

เนื้อเรื่องย่อภาพยนตร์เรื่อง 21

เบน แคมป์เบล (จิม สเตอร์เกส) เป็นนักศึกษา M.I.T. ชี้อายุแต่ฉลาด เขาพบทางแก้ไขปัญหาเรื่องการขาดแคลนค่าเทอมของเขาในการเล่นไพ่ เขาได้รับการว่าจ้างให้ร่วมกลุ่มนักศึกษาพรสวรรค์ของสถาบันที่มุ่งหน้าไปเวทีสัปดาห์วันหยุดสุดสัปดาห์ภายใต้ชื่อปลอม โดยพวกเขาใช้วิธีที่จะพลิกผันสถานการณ์ในการเล่นแบล็คแจ็คให้เข้าทางพวกเขา พวกเขาถอดรหัสไพ่ได้ภายใต้การนำของอาจารย์คณิตศาสตร์ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ มิกกี้ โรชา (เควิน สเปซีย์) ด้วยการนับไพ่และใช้ระบบการส่งสัญญาณที่ซับซ้อน พวกเขาสามารถโกงเงินจากคาสิโนได้อย่างมากมาย ด้วยแรงยั่วยวนจากเงิน วิธีชีวิตแบบเวกส์และจิล เทย์เลอร์ (เคท บอสเวิร์ธ) เพื่อนร่วมทีมที่ฉลาดและเซ็กซี่ของเขา เบนก็เริ่มจะเดินก้าวข้ามขอบเขต แม้ว่าการนับไพ่จะไม่ใช่เรื่องผิดกฎหมาย แต่ก็มีความเสี่ยงสูงและความท้าทายก็ไม่ใช่เพียงแค่การนับไพ่ให้ถูกเท่านั้น แต่ยังเป็นการเอาชนะโคล วิลเลียมส์ (ลอว์เรนซ์ ฟิชเบิร์น) ผู้คุมบ่อนที่น่าสะพรึงกลัว ในเกมชิงไหวชิงพริบ

ใบงาน

As you watch the video sequence, write down what you hear under the headings below.

Exclamations

Fill-in expressions

Clarifying meaning

Beginning a conversation

Ending a conversation

แนวการตอบใบงาน

As you watch the video sequence, write down what you hear under the headings below.

Exclamations

Oh!

Fill-in expressions

Er..., Uh-huh

Clarifying meaning

Do you mean...?

Beginning a conversation

So, what do you think about...?

Ending a conversation

Well, I've got to go now.

แนวการตอบ :

Note:

1* Exclamations

2* Fill-in expressions

3* Clarify meaning

4* Beginning of a conversation

5* คำพูดที่ใช้ในการดำเนินต่อเพื่อการสนทนา

6* Ending a conversation

Question#1

A: What do you think? (3)

B: Oh, That's good

A: Look, what's happen when I do this

B: Then, don't do that

Question#2

A: I decided we shouldn't go out anymore

B: Why (4), I like him

A: I try to be mature

Question#3

Man: Are you seeing someone? (4)

Mom: Yeah, you know him already

Question#4

Oh, Tristan! A shooting star! Beautiful (1)

Question#5

Mormo! Empusa! Wake up! Now! (1)

Question#6

A: See anything you like? (4)

B: Definitely

Question#7

A: Well, I better just head for the old homestead, then (6)

B: Yeah

A: Right, then. Night Tristan. (6)

B: Good night (6)

A: Give my best to your father. (6)

Question#8

A: Oh! (1) Oh, Mother, I'm so.. I'm so sorry. Are you all right?

B: No, I'm not. And I'm not your mother, so get off me! (1)

Question#9

Oh, excuse me, madam, sorry.

This may seem strange, but have you seen a fallen star anywhere? (4)

Question#10

But of course!

Nothing says romance like the gift of a kidnapped, injured woman! (1)

I'm not going anywhere with you.

Question#11

Prince Septimus! Tertius. Well.. Well.. Well. Well, I...(2)

Question#12

A: Anything else? (4)

B: Nope

Question#13

A: Traveling alone, are you? (4)

B: I've just stabled my four back stallions and my carriage.

Question#14

A: Oh, you stupid cow! (1) What did you think of your home for?

B: You just said "home"! (1)

Question#15

Now, who are you? (4)

Question#16

Do you have any idea what this mean? (3)

Question#17

A: Tell me about Victoria then. (4)

B: Well, she... (2)

A: There's nothing more to tell you

Question#18

A: There's someone following your tracks! (1)

B: A witch? A warlock? (3)

A: A prince and he's catching you up! Get a move on!. (1)

Question#19

So, this is the part where you tell me who you are and why you're up here. (4)

Question#20

Now, tell me news of my beloved England. (4)

I'd love to hear absolutely everything.

Question#21

Port Ahoy! Ready the lightning barrels! (1)

Question#22

Yes? Can I help you? (4)

Question#23

But, you two, you have business to attend to. Sal. Ferdy. Good day. (6)

Question#24

You know, you should just ask her out, man(4)

It's not like she's a rocket scientist or anything.

Question#25

A: Are you talking about counting cards? (3)

B: No, I'm talking about getting very, very rich.

Question#26

A: You count cards, right? All of you? (3)

B: As a team, yes.

A: When? (5)

B: Weekends. And Christian holidays.

Question#27

You'll get a call about details later. (6)

Question#28

A: Let me tell you about blackjack, honey. (4)

Have you ever hear of basic strategy?

B: Oh, see, that sounds really complicated.

I Sierra Sommers from Charleston

A: Pleasure

B: Here to double my family's inheritance

Question#29

End of an era, my friend. (6)

Question#30

Go, go, go, go! Airport! (1)

Question#31

A: I want you to have this.

B: What's this? (3)

Question#32

I can't believe it! Oh, my God! (1)

This is amazing. I'm so proud of you.

Question#33

A: So, what does he think about what you do? Does he know? (4)

B: Oh, no, he's long gone ,Ben

Question#34

I gotta be social. (6)

Question#35

Hey, you mind if I sit down? (4)

กิจกรรมที่ 6 (วันอังคารที่ 3 มีนาคม 2552)

กิจกรรมนิทรรศการแสดงอาหารประจำชาติ (Show and tell)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเรียนรู้และเข้าใจวัฒนธรรมด้านอาหารของตนเองและชาติอื่นๆ
2. เพื่อฝึกบอกเล่าถึงลักษณะพิเศษของวัฒนธรรมตนเองด้านอาหาร

วัสดุอุปกรณ์

- อาหารประจำชาติที่สมาชิกเลือกนำมาจัดแสดงนิทรรศการ
- อุปกรณ์ที่ใช้บนโต๊ะอาหาร
- ชุดประจำชาติ
- เพลงบรรเลงประกอบ
- ธงชาติจำลอง

เวลา 2 ชั่วโมง

ขั้นเตรียม

แจ้งให้สมาชิกทราบล่วงหน้าว่าให้นำอาหารที่แสดงให้เห็นถึงลักษณะพิเศษเฉพาะของวัฒนธรรมตนเองหรือเป็นอาหารที่คิดว่ามีความหมายแสดงให้เห็นถึงวัฒนธรรมมาในชั้นเรียนคาบหน้า เตรียมอุปกรณ์มาประกอบเพื่อจัดเป็นภาพเหตุการณ์จำลองบรรยากาศบนโต๊ะอาหาร พร้อมทั้งเตรียมข้อมูลที่จะนำเสนอ ส่วนสมาชิกที่เป็นคนไทยให้แบ่งกลุ่มนำเสนอเป็นอาหารสี่ภาค

ขั้นนำ

ให้สมาชิกแต่ละประเทศจัดเตรียมนิทรรศการในชั้นเรียนตามประเทศของตนที่ได้รับมอบหมาย โดยจัดเป็นซุ้มๆ ในโรงอาหาร ภายในเวลา 20-30 นาที

ขั้นดำเนินการ

- ผู้วิจัยอธิบายว่า สมาชิกแต่ละประเทศจะมีเวลา 3 นาที ที่จะนำเสนออาหาร วิธีการรับประทานอาหารที่เป็นวัฒนธรรมเฉพาะของประเทศนั้น (นำเสนอเป็นภาษาอังกฤษ) หลังจากนั้นทั้งชั้นจะได้แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับสิ่งที่ได้ชมได้ฟัง
- สมาชิกแต่ละประเทศส่งตัวแทนนำเสนออาหารและวิธีการรับประทานที่เป็นเอกลักษณ์แสดงวัฒนธรรมของตนเอง ภายในเวลา 3 นาที
- เมื่อนำเสนอเสร็จ ผู้วิจัยเขียนคำถามต่อไปนี้บนกระดาน
 - What have you learned about your own culture in doing activity?

- What more would you like to know about the culture of each member of class?

- ใ้เวลาสมาชิกคิดและเขียนคำตอบลงในกระดาษ

ขั้นสรุป

- ใ้สมาชิกอภิปรายแสดงความคิดเห็นสรุปตามคำถามบนกระดาน
- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า วัฒนธรรมของแต่ละประเทศสามารถแสดงให้เห็นได้จากอาหาร วัตถุศิลปะในการประกอบอาหารหรือแม้กระทั่งสิ่งที่ควรกระทำและไม่ควรกระทำบนโต๊ะอาหารก็สามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมของแต่ละประเทศได้ นับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ควรละเลยที่จะเรียนรู้
- ใ้สมาชิกเดินชมรอบนิทรรศการได้ตามอัธยาศัย
- ใ้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

กิจกรรมที่ 7 (วันที่พุธที่ 4 มีนาคม 2552)

กิจกรรมแก้ปัญหาตามสถานการณ์ (Critical incidents)

วัตถุประสงค์

- เพื่อให้เข้าใจและตระหนักถึงความแตกต่างทางวัฒนธรรมด้านกิริยาและความสัมพันธ์ที่มีต่อเพื่อนและครู

วัสดุอุปกรณ์

- ใบงาน (Critical incident)
- ลูกอมติดฉลากชื่อสัตว์ ได้แก่ ไก่ ลิง หมู ชะนี สุนัข
- กระดาษแผ่นใหญ่
- ปากกาเคมี

เวลา 50 นาที

ขั้นเตรียม

- ทำใบงานเหตุการณ์ทางวัฒนธรรม
- สำเนาใบงานให้เพียงพอต่อจำนวนสมาชิก

ขั้นนำ

- ผู้วิจัยพักทายสมาชิกและทบทวนเนื้อหากิจกรรมในครั้งก่อน
- แบ่งกลุ่มสมาชิกเป็น 5 กลุ่ม โดยให้เล่นเกมเสียงสัตว์ ผู้วิจัยให้สมาชิกหยิบลูกอมที่ติดฉลากชื่อสัตว์คนละ 1 เม็ด แล้วให้เปิดฉลากดูพร้อมกัน จากนั้นผู้วิจัยนับ 1-10 ให้สมาชิกส่งเสียงสัตว์ตามชนิดที่จับได้ เพื่อหาเพื่อนที่ได้สัตว์ชนิดเดียวกับตนเอง แล้วนั่งลงเป็นกลุ่ม

ขั้นดำเนินการ

- ผู้วิจัยอธิบายให้สมาชิกฟังว่า ให้สมาชิกอ่านเหตุการณ์ที่แจกให้อย่างละเอียด แสดงความคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องที่อ่าน แล้วช่วยกันตอบคำถามของแต่ละเรื่อง สมาชิกต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญในเรื่องที่ตนอ่านมากที่สุด ภายในเวลา 10 นาทีและหาคำตอบว่าในแต่ละเรื่องนั้นมีวัฒนธรรมเรื่องอะไรที่เกี่ยวข้อง หากเกิดเหตุการณ์ดังกล่าวขึ้นกับสมาชิกๆ จะทำอย่างไร
- ให้สมาชิกแบ่งกลุ่มเป็น 6 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มต้องมีสมาชิกครบทั้ง 5 เรื่อง (เรื่องละ 2 คนอาจอยู่ในกลุ่มเดียวกันก็ได้)

- ให้สมาชิกในแต่ละกลุ่มผลัดกันเล่าเหตุการณ์ที่ตนอ่าน แล้วร่วมกันแสดงความคิดเห็น ตอบคำถามและเปรียบเทียบคำตอบของเหตุการณ์ในแต่ละเรื่อง ภายในเวลา 15 นาที หลังจากนั้น ก็กลับกลุ่มเดิมที่แบ่งตามชนิดของสัตว์
- แต่ละกลุ่มเขียนสรุปเป็นผังมโนภาพลงกระดาษแผ่นใหญ่
- แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนแสดงความคิดเห็นหน้าชั้นเกี่ยวกับเหตุการณ์ที่อ่านทั้งหมด

ขั้นสรุป

- สมาชิกและผู้วิจัยช่วยกันสรุปกิจกรรมว่า กิริยาท่าทางการแสดงออกบางอย่างที่เกิดขึ้นในหลายวัฒนธรรมนั้นมีความเหมือนหรือคล้ายคลึงกัน เช่น การแสดงความอ่อนน้อม ความเคารพ แต่บางกิริยาการแสดงออกก็แตกต่างกันขึ้นอยู่กับวัฒนธรรมนั้นๆ ซึ่งควรเรียนรู้และทำความเข้าใจในความต่างนั้นเพื่อความง่ายในการปรับตัวเข้าหากันและอยู่ร่วมกันได้อย่างมีความสุข
- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความกระตือรือร้น และความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการแสดงความคิดเห็นและการสรุปประเด็นสำคัญของสมาชิก
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ใบงาน 1

ACCEPTING A COMPLIMENT

Read the situation below, and choose the best answers to the questions. Sometimes more than one answer is possible.

Linda, an American teacher in an adult class in the US, was speaking to Usa, one of her Thai students. She said “Usa, I’m very happy with your work. Your English is really improving.

Usa looked down and said, “Oh, no. I’m not good student. My English is not very good.

Linda really thought that Usa was making progress, and she wanted her to know it. She said to Usa, “But you are a good student, and you’re making excellent progress. You should be proud of your work.”

Usa responded to this remark saying, “No, no. You are a very good teacher, but I am not a good student.”

Linda didn’t know what to say, so she decided not to give Usa any more compliments.

1. Why did Usa look down when the teacher complimented her?
 - a. She was ashamed of her work.
 - b. She was embarrassed by the teacher’s compliment.
 - c. She was trying to show respect or the teacher.
 - d. She didn’t like the teacher.
2. Why did Linda decide not to give Usa any more compliments?
 - a. She decided that Usa really was not a good student.
 - b. Usa’s behaviour was disrespectful.
 - c. Usa didn’t seem to be pleased with the compliment.
 - d. She expected Usa to say something like “Thank you”

แนวการตอบใบงาน

ใบงานที่ 1 Accepting a Compliment (การน้อมรับคำชมเชย)

1. ตอบ (b) กับ (c) อูซาอาจรู้สึกอึดอัดที่ครูชมเชยเธอคนเดียวต่อหน้าเพื่อนฝูงและการก้มหน้าเป็นอาการแสดงความอ่อนน้อมในหลายวัฒนธรรม
2. ตอบ (c) กับ (d) เป็นเรื่องธรรมดาที่ครูในประเทศอังกฤษ/อเมริกาจะชมเชยนักเรียนที่เรียนดี และที่นักเรียนก็จะน้อมรับคำชมด้วยการกล่าว "Thank you"

ใบงาน 2

ADDRESSING THE TEACHER

Read the situation below, and choose the best answers to the questions. Sometimes more than one answer is possible.

It was the first day of English class and the teacher was introducing himself. He wrote his full name, Alan Jones, on the board and said, "My name is Alan Jones. If you like, you can use "Mr" with my name. Now I'd like you to tell me your name. Let's start with you," he said, indicating a young woman in the front row.

The young woman answered, "My name is Liliana Castro, but you can call me Lily, Teacher."

Then the teacher said, "OK. I'll call you Lily, but please don't call me "teacher". Please call me Alan or Mr Jones."

Lily looked confused, but the teacher ignored her and continued to ask the students to introduce themselves.

1. Why did Liliana call Alan Jones "Teacher"?
 - a. She didn't know his name.
 - b. She was trying to show respect.
 - c. She couldn't pronounce his name.
 - d. She felt confused.

2. Why did Alan Jnes ask Liliana not to call him “Teacher”?

- a. He didn't really like being a teacher.
- b. He wanted to be friendly.
- c. In his country, nly very young pupils call their teacher “Teacher”.
- d. He thought Liliana was being rude.

แนวการตอบใบงาน

ใบงานที่ 2 Addressing the teacher (การเรียกชื่อครู)

1. ตอบ (b) ในหลายวัฒนธรรม ไม่ว่าผู้เรียนจะอายุมากเท่าไร ก็จะเรียกครูว่า “คุณครู” เป็นการแสดงความเคารพ
2. ตอบ (c)

ใบงาน 3

ATTENDING A PARTY

Read the situation below, and choose the best answers to the questions. Sometimes more than one answer is possible.

Martha, an American teacher in the US, had just started teaching English to a group of Japanese students. She wanted to get to know the students more informally, so she invited them to her house for a party. The students all arrived together at exactly 8.00 p.m. They seemed to enjoy the party: they danced, sang, and ate most of the food. At about 10.00 p.m., one of the students said to the teacher, “I think it's time for me to leave. Thank you very much for the party.” Then all the other students got up to go, and all left at the same time. Martha decided she would never invite them again!

1. Why did all the students leave together?
 - a. They didn't like late nights.
 - b. There was no more food.
 - c. They were doing what was normal for them.
 - d. They had an invitation to another party.
2. Why did Martha decide never to invite these students to her house again?
 - a. She felt insulted, because they all left at once.
 - b. They had eaten all the food.
 - c. They stayed too late.
 - d. They hadn't brought her a present.

แนวการตอบใบงาน

ใบงานที่ 3 Attending a Party (ไปงานเลี้ยง)

1. ตอบ (C) หนุ่มสาวในประเทศญี่ปุ่นและอีกหลายประเทศในเอเชียมักไปงานสังสรรค์กันเป็นกลุ่มและอำลากลับเป็นกลุ่มเช่นกัน
2. ตอบ (a) ในประเทศสหรัฐอเมริกาและเจ้าของภาษาอังกฤษทั้งหลาย เวลา 22:00 น. นับว่าเร็วที่จะอำลากจากงานเลี้ยง และเขามักทยอยกลับตามแต่ละบุคคล ไม่กลับพร้อมกันหมดเป็นกลุ่ม

ใบงาน 4

SOCIAL BEHAVIOR

Work in groups. Imagine that the situations below take place in an English-speaking country. What would you do in each situation? In some cases, more than one answer is possible.

1. You've been having digestive problems for a week, and have just started to feel better.
You meet a British friend at a party. Your friend says, "How are you?" What would you do?
 - a. Start talking in detail about your problem.
 - b. Say, "Fine, thanks. How are you?"
 - c. Say, "Not bad, thanks. How are you?"
 - d. Nothing.
2. You're visiting an American friend in her new apartment. You like the apartment and you want your friend to know. What would you do?
 - a. Say, "Your apartment is nice. How much is the rent?"
 - b. Say, "Gee, this place is really nice."
 - c. Say, "I really like your apartment."
 - d. Say nothing, but show that you are interested by walking around, looking at everything in the apartment, and picking up everything that is movable.
3. You've been invited to dinner at a friend's home. You're about to sit down to eat, but want to use the toilet first. What would you do?
 - a. Say, "Excuse me. Where's the toilet?"
 - b. Say, "Could I wash my hands before dinners?"
 - c. Say, "Do you mind if I use the bathroom?"
 - d. Say nothing and start looking around the house for the toilet.

ใบงาน 4 (ต่อ)

SOCIAL BEHAVIOR

4. You're a guest in a British or American friend's home. Your friend asks if you would like something to drink. You really would like a drink. What would you do?
 - a. Say, "Yes, please."
 - b. Say, "Yes, that would be lovely."
 - c. Say, "No, thank you" and wait for your friend to ask you again.
 - d. Say, "That's OK. I can get it myself."
5. You've just been introduced to British or American friend's parents. What would you do?
 - a. Say, "Hello", and bow.
 - b. Say nothing and shake hands.
 - c. Say, "Nice to meet you", and shake hands.
 - d. Say, "Hi!"

แนวการตอบใบงาน

ใบงานที่ 4 Social Behaviour (พฤติกรรมในการเข้าสังคม)

1. a. ผิด "How are you?" เป็นเพียงประโยคทักทาย ควรตอบโดยกล่าวทักทายกลับ เช่น "Fine. How are you?" หรือ "Very well, thanks. And you?" ไม่ควรเอ่ยถึงปัญหาสุขภาพของตน
 - b. ถูก
 - c. ถูก
 - d. ผิด (ดูคำอธิบายข้อ a.)
2. a. ผิด การกล่าวชมห้องพักถือว่าสุภาพดี แต่การเอ่ยถามราคาค่าเช่านั้นไม่สุภาพ
 - b. ถูก
 - c. ถูก
 - d. ผิด ไม่ควรเดินตรวจตรารอบห้องพักหรือหยิบสิ่งของขึ้นมาชม นอกจากว่าจะได้รับคำเชิญชวนให้ทำเช่นนั้น แต่อาจกล่าวชมได้ เช่นว่า "This is a really nice apartment"

3. a. ผิด ไม่ควรเหยียบถ้ามถึงห้องส้วม (toilet) โดยตรง
 b. ถูก เพื่อนจะเข้าใจเองว่าหมายถึงอะไร
 c. ถูก
 d. ผิด ควรบอกเพื่อนก่อนว่าต้องการใช้ห้องน้ำโดยอาจกล่าวเช่นว่า "Could I use your bathroom first?"
4. a. ถูก
 b. ถูก
 c. ผิด เพื่อนอาจไม่ถามคะยั้นคะยออีก
 d. ผิด จะใช้ได้เฉพาะในกรณีที่ เป็นเพื่อนสนิทกันเป็นพิเศษจริงๆ เท่านั้น
5. a. ผิด การโค้งคำนับมิใช่ขนบธรรมเนียมในประเทศอังกฤษ/อเมริกา การตอบด้วยประโยค เช่นว่า "It's nice to meet you." จะเหมาะสมกว่าสำหรับการตอบรับการแนะนำตัว
 b. ผิด การสัมผัสเมื่อนั้นใช้ได้ แต่ก็ควรกล่าวประโยคข้างบนประกอบด้วย (โปรดดูคำอธิบายข้อ a)
 c. ถูก
 d. ผิด "Hi" อาจฟังดูดีสนิทมากเกินไปสำหรับการแนะนำตัวต่อพ่อแม่เพื่อน

ใบงาน 5

CLASSROOM BEHAVIOR

Work in a group. Imagine that the situations below take place in the UK or the US. What would you do in each situation? In some situation, more than one answer may be possible.

1. You're 20 minutes late for class. The teacher is explaining something to the class when you arrive. What would you do?
 - a. Go in, walk up to the teacher and apologize.
 - b. Wait outside the classroom until the class is over and then apologize to the teacher.
 - c. Knock on the door and wait for the teacher to tell you it's OK to come in.
 - d. Go in as quietly as you can and take a seat.
2. The teacher gives the class some homework for the next day. You know that you won't be able to finish it on time. What would you do?
 - a. Explain the situation to the teacher and ask if you can hand in your work later.
 - b. Not go to class the next day.
 - c. Go to class the next day without the homework and say nothing.
 - d. Do as much of the work as you can give it to the teacher the next day.
3. You've got a doctor's appointment and need to leave class early. What would you do?
 - a. Not go to class.
 - b. Get up and leave the classroom when it's time to go to your appointment.
 - c. Explain the situation to the teacher before class.
 - d. When it's time to go to your appointment, get up and explain to the teacher why you have to leave.
4. You've got a question about something the teacher has just said in class. What would you do?
 - a. Look confused.
 - b. Call out, "I've got a question."
 - c. Raise your hand and ask the teacher to explain.
 - d. Wait and ask the teacher to explain after class.

ใบงาน 5 (ต่อ)

CLASSROOM BEHAVIOUR

5. You're sitting in the classroom talking to a classmate, when the teacher comes in. What would you do?
- Stand up to show your respect for the teacher.
 - Look up and greet the teacher.
 - Look down to show your respect for the teacher.
 - Look up and pay attention to the teacher.

แนวการตอบใบงาน

ใบงานที่ 5 Classroom Behaviour (พฤติกรรมในชั้นเรียน)

- ผิด พฤติกรรมนี้จะขัดจังหวะการเรียนรู้ของชั้น
 - ผิด จะทำให้ขาดเรียนและจะถูกกาขาด
 - ผิด จะขัดจังหวะการเรียนรู้ของชั้น
 - ถูก
- ถูก
 - ผิด จะทำให้ขาดเรียนและครูก็คงเดาถูกว่า เหตุใดจึงขาดเรียน
 - ผิด ครูจะขอให้อธิบายเหตุผล
 - ข้อนี้ใช้ได้ แต่หากปฏิบัติเช่นนี้ ควรอธิบายให้ครูเข้าใจสถานการณ์
- ผิด จะทำให้ขาดเรียนและจะถูกกาขาด
 - ผิด หากจำเป็นต้องออกจากห้องเรียนก่อนเวลา ควรอธิบายให้ครูเข้าใจก่อนเริ่มเรียน
 - ถูก
 - ผิด (ดูคำอธิบายข้อ b.)
- ผิด สิ่งควรทำคือ ยกมือ และถามขอคำอธิบายจากครู
 - ผิด ความจริงจะกล่าวเช่นนี้ก็ได้ (แต่ต้องไม่ตะโกน) และหากไม่ใช่ชั้นเรียนขนาดเล็ก ก็ควรยกมือเพื่อให้ครูมองเห็นว่ามีข้อสงสัยจะดีกว่า

c. ถูก

d. จะทำเช่นนี้ก็ได้อีก แต่การถามครูในชั้นเรียนจะดีกว่า เพราะอาจมีผู้เรียนคนอื่นๆ ที่สงสัยเหมือนกัน

5. a. ผิด ครูในประเทศอังกฤษและอเมริกามีได้คาดหวังให้นักเรียนแสดงความเคารพอย่างเป็นทางการเช่นนี้

b. ถูก

c. ผิด ถ้าก้มหน้า ครูอาจตีความหมายตามวัฒนธรรมตะวันตกว่าเป็นความรู้สึกผิดหรือความไม่พอใจ

d. ถูก

กิจกรรมที่ 8 (วันที่พฤษภาคมที่ 5 มีนาคม 2552)

กิจกรรม International Day

วัตถุประสงค์

1. เพื่อให้รู้จักวัฒนธรรมของตนเองและมีความภาคภูมิใจมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อให้เรียนรู้วัฒนธรรมที่หลากหลายของชาติต่างๆ ได้แก่ อาหาร การแต่งกาย การแสดงพื้นเมืองและลักษณะสัญลักษณ์ประจำชาติ

วัสดุอุปกรณ์ เวที เครื่องเสียง โปรแกรมหักกิจกรรม

เวลา 3 ชั่วโมง

ขั้นเตรียม แจ้งล่วงหน้าให้สมาชิกทราบวันและเวลาว่าจะมีการจัดกิจกรรม และมอบหมายให้สมาชิกทำ กิจกรรมต่างๆ เช่น ร้องเพลง เต้นรำ ประกวดการแต่งกายด้วยชุดประจำชาติ จัดชุดประจำชาติ เป็นต้น

ขั้นตอนการ

- จัดทำโปรแกรมหักกิจกรรมและการแสดงต่างๆ ของแต่ละประเทศ เช่น การแสดงของสมาชิก ร้องเพลง ประกวดการแต่งกายด้วยชุดประจำชาติ จัดชุดประจำชาติ เป็นต้น
- สมาชิกร่วมกันทำกิจกรรมตามลำดับโปรแกรม

ขั้นสรุป

- ให้สมาชิกอภิปรายสรุปสิ่งที่ได้เรียนรู้จากกิจกรรม International Day โดยให้สมาชิกตอบคำถามว่า การแต่งกายสามารถสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมได้อย่างไร การแสดงชุดใดบ้างที่สะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมได้อย่างชัดเจน มีสิ่งใดอีกที่สามารถสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรม สมาชิกมีความภาคภูมิใจกับวัฒนธรรมอะไรของสมาชิกบ้างและสมาชิกได้ประโยชน์อย่างไรบ้างจากกิจกรรมนี้ (อาจใช้เวลา 5-10 นาที ก่อนเริ่มกิจกรรมใหม่ต่อไป)
- ให้สมาชิกจดบันทึกประโยชน์ที่ได้รับจากการทำกิจกรรมนี้ลงสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

ประเมินผล

- สังเกตความสนใจ ตั้งใจ ความกระตือรือร้นและความร่วมมือในการเข้าร่วมกิจกรรมของสมาชิก
- สังเกตการอภิปราย การซักถาม การสรุปข้อคิดและประโยชน์ที่สมาชิกได้รับจากการร่วมกิจกรรม
- สังเกตการจดบันทึกในสมุดประจำตัวเล่มเล็ก

NIVA Cleaning/Maintenance Department
NIVA INTERNATIONAL SCHOOL
Social Studies Department

Presents

United Nations/International
Day Celebration

“Love is Color Blind”

Assembly Hall

"LOVE IS COLOR BLIND"

CHORUS:

IT DOESN'T MATTER IF YOU'RE BLACK, WHITE OR YELLOW,
IF YOU'RE BROWN OR RED, LET'S GET DOWN TO THAT, LOVE IS COLOR-BLIND.

VERSE 1:

I REMEMBER WHEN, I WAS CHILD AND COULDN'T UNDERSTAND
PEOPLE HAVING FUN DISCRIMINATING ALL THE DIFFERENT ONES.
MAMA JUST USED TO SAY WHEN YOU GROW UP YOU'LL MAYBE FIND A WAY TO MAKE
THESE PEOPLE SEE; THAT EVERYTHING I DO COMES BACK TO ME.

BRIDGE:

YOU GOTTA LIVE YOUR LIFE, WE'RE ALL THE SAME, NO ONE'S TO BLAME
THEY GOTTA LIVE THEIR LIVES JUST PLAY THE GAME AND LET LOVE REIGN.

CHORUS:

IT DON'T MATTER IF YOU'RE BLACK, WHITE OR YELLOW,
IF YOU'RE BROWN OR RED LET'S GET DOWN TO THAT LOVE IS COLOR-BLIND
YOU'RE MY BROTHER, YOU'RE MY FRIEND, ALL THAT MATTERS IN THE VERY END
IS TO UNDERSTAND LOVE IS COLOR-BLIND.

I REMEMBER AS A YOUNG BOY, I WATCHED MY NEIGHBOURHOOD GO UP IN FLAMES
I SAW THE WHOLE THANG THRU TEARS OF PAIN, AND A SITUATION'S RACKIN' MY
BRAIN. I WISH I COULD FLY AWAY AND NEVER COME BACK AGAIN, WE NEED SOME
LOVE Y'ALL WE NEED SOME REAL DEAL HELP FROM ABOVE. Y'ALL, I MEAN THE KIDS
WATCHIN' AND
I JUST CAN'T SEE IT STOPPIN', I DON'T UNDERSTAND I MEAN
WE ALL BLEED THE SAME BLOOD, MAN!

BRIDGE:

YOU GOTTA LIVE YOUR LIVE, BETTER THAN OUR FATHERS DID
LET'S GIVE SOME LOVE, BABY, LOVE OUR KIDS, THEY GOTTA LIVE THEIR LIVES AND I
DON'T CARE WHAT COLOR THEY ARE, OR U ARE, OR WE ARE IT'S ALL LOVE, BABY!

CHORUS:

IT DON'T MATTER IF YOU'RE BLACK, WHITE OR YELLOW,
IF YOU'RE BROWN OR RED LET'S GET DOWN TO THAT LOVE IS COLOR-BLIND
YOU'RE MY BROTHER, YOU'RE MY FRIEND, ALL THAT MATTERS IN THE VERY END
IS TO UNDERSTAND LOVE IS COLOR-BLIND

C-PART:

YOU COULD HAVE BEEN MY MOTHER, YOU COULD HAVE BEEN MY BROTHER
WHAT IF YOU WERE MY SISTER, IF YOU WERE MY FATHER?
YOU COULD HAVE BEEN MY FELLA, YOU COULD HAVE BEEN MY TEACHER
WHAT IF YOU WERE MY FRIEND? WOULD BE SO NICE TO MEET YA (2x)

VERSE 2:

TAKE IT OUT TO THE WORLD, TELL EVERY BOY AND EVERY LITTLE GIRL
BE PROUD OF YOURSELF, 'CAUSE YOU'RE AS GOOD AS ANYBODY ELSE
PUT AWAY OUR PREJUDICE, OPEN YOUR MIND, DON'T NEED TO STICK TO THIS
TRY TO MAKE THIS EARTH A BETTER PLACE WITHOUT A RACIAL CURSE

YEAH, IT'S TIME FOR SOME CHANGES

NANANANA....

REPEAT CHORUS:

Parade of Nations

National Anthem

Opening Prayer

Welcome

UN Brief History

Emblem

Flag

Pageant

PART I

Hello, How do you do?

It's a Small World After All

I Am but a Small Voice

Speech Choir

Presentation

PART – II

Asian Hits

China

USA

India

Latin America

Thailand

Korea

Interview

Awarding of Prizes

PART – III

Tell Him

NIVA Youth Ensemble

NIVA Senior Choir

Mr. Thomas Minton

Middle School Level Coordinator

Jiwon Park

Margarita Nikonova

Mai Pham-Phuong

NIVA Teachers

VARIETY SHOW

Kindergarten 1, 2 & 3

Grades 1 & 2

Grade 3

Grades 7 & 8

Miss International Candidates

INTERNATIONAL DANCES/MUSIC

NIVA Pop Band

Chinese Production

Hip Hop Dance

Indian Dance

La Bamba NIVA Youth Ensemble

Thai Dance

Taekwondo Exhibition

Miss NIVA International Candidates

Bulletin Board, Poster Making, Essay
and Poem Writing Contests Winners

INTERMISSIONS

Ms. Arlene Bendicio

Ms. Irene de Guzman

Duet	Ms. Panida Chookul Mr. Reiner Roy Ordoña
Final Walk	Ms. Hong Anh Nguyen Miss NIVA International 2008 – High School Ms. Punnalin Sriwongthai Miss NIVA International 2008 – Elementary
Proclamation/Coronation Finale	Miss NIVA International 2008 “Love is Color Blind” World History Students with the Grade 10 Band
Closing Remark	Mr. David Korsah- Dick Academic Coordinator
Closing Prayer	Mr. Ntumngia Afahnui.
Masters of Ceremony	Raisha Pradhan Nattapong Sakulwacharayothin
Anchors	Karthik Menon Varanya Vannaman

ภาคผนวก ค
รูปภาพกิจกรรม

ภาพกิจกรรมที่ 3 (สื่อว่าอะไรนะ)

นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางของชนเผ่าอินเดียนแดง มีความหมายในการส่งเสียงร้องเรียกเพื่อนฝูง

นักเรียนแสดงกิริยาทำทางประเทศอิตาลี มีความหมายว่า อาหารรสชาติอร่อย

นักเรียนแสดงกิริยาทำทางของชาวอินเดีย มีความหมายว่า รับอาหารแบบเดิมอีกหนึ่งชุด

นักเรียนแสดงกิริยาท่าทางของประเทศไต้หวัน มีความหมายว่าเลขหก

ภาพกิจกรรมที่ 6 (นิทรรศการแสดงอาหารประจำชาติ)

ภาพกิจกรรมที่ 8 (International Day)

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ - นามสกุล	นางสาวณิอร สุทธิสวาท
วัน เดือน ปีเกิด	4 ธันวาคม 2521
สถานที่เกิด	ชัยนาท
ตำแหน่งปัจจุบัน	อาจารย์สอนวิชาภาษาและวัฒนธรรมไทย
สถานที่ทำงานปัจจุบัน	โรงเรียนนานาชาตินี้วา 18 ซอยโพธิ์แก้ว 3 แยก 9 ถนนโพธิ์แก้ว แขวงคลองจั่น เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ.2539	โรงเรียนเตรียมอุดมศึกษาน้อมเกล้า ถนนรามคำแหง แขวง/เขตสะพานสูง กรุงเทพมหานคร
พ.ศ.2542	ปริญญาตรี ครุศาสตรบัณฑิต (ค.บ.) คณะมนุษยศาสตร์ สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต
พ.ศ.2552	ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาการแนะแนว (กศ.ม.) ภาควิชาการแนะแนวและจิตวิทยาการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ